

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/37 • 21 Eylül 2007 • 50 YKr

ABD-Türkiye ilişkilerinde yeni dönem!

**Ortadoğu
pazarlıkları sürüyor,
uşaklık derinleşiyor!**

Anayasa tartışmaları ve liberal sol...

Düzen siyasetinin batağında bir iktidarsızlık tablosu!

Gül'ün büyük Kürdistan seferi...

**Kendi aralarında dalaşanlar
Kürt halkına karşı omuz omuza!**

Ücret hakkını isteyen tersane işçileri önce
gözetilene alındı, sonra taşeronun silahlı
saldırısına uğradı...

"Rüzgar ekenler fırtına biçecekler!"

İttifak politikasını düşünmek

Haluk Gerger

**Partinin düşünen önderleri ve
savaşan neferleri önünde**

**saygıyla
eğiliyoruz...**

www.kizilbayrak.net

İÇİNDEKİLER

ABD-Türkiye ilişkilerinde “yeni dönem”.....	3
Anayasa tartışmaları ve liberal sol... .	4
Gül’ün büyük Kürdistan seferi... .	5-6
Çalışma süreleri uzuyor, sömürü ve yıkım büyüyor... 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!.....	7
Ücret hakkını isteyen tersane işçileri önce gözaltına alındı, sonra taşeronun silahlı saldırısına uğradı.....	8-9
Tersane işçileriyle dayanışma açıklamalarından.....	10
İş kazalarında tersane patronları aklanıyor!.....	11
Küreselleşen dünya “küreselleşen yoksulluk” demektir.....	12
Cezaevlerinde hak ihlalleri ve keyfi uygulamalar sürüyor.....	13
Temelinde mülk olan adalet kardeşliğe düşman, katillere kalkandır!.....	14
Kamu emekçileri hareketinin sorunları, imkanlar ve devrimci müdahale ihtiyacı	15
İttifak politikasını düşünmek (Orta sayfa).....	16-17
İşçi ve emekçi hareketinden.....	18-19
Novamed grevi 1. yılında... ..	20
Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Akcan’la konuştuk.....	21
DİSK/Emekli-Sen yöneticileriyle kapatma saldırısı üzerine konuştuk....	22
Sabra-Şatila katliamının 25. yıldönümü.....	23
Fransa da saldırgan koroya katıldı! ...	24
Ortadoğu’dan.....	25
Dünyadan	26
Kavganın sürdüğü her yerde Neruda ve şiiri yaşıyor!	27
Ulucanlar katliamı ve direnişinin 8. yılında... ..	28
Partinin düşünen önderleri ve savaşan neferleri önünde saygıyla eğiliyoruz.....	29
2. Enternasyonal Gençlik Buluşması başarıyla gerçekleşti...	
Gençliğin enternasyonal coşkusu!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/37 ● 21 Eylül 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bundan tam 8 yıl önce Ankara'nın merkezinde hunharca bir katliam gerçekleştirildi. Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirilen bu katliamda 10 devrimci tutsak katledildi ve onlarcası ağır şekilde yaralandı. Bu katliamla birlikte sermaye devleti hücre tipi cezaevinin startını vermişti. Sermaye devleti, 19 Aralık katliamı ile hücre saldırısını başlattı. Zindanlarda devrimcilere karşı gerçekleştirilen bu vahşi ve hunharca katliamlar nedensiz değildi. “İçerisi teslim alınmadan dışarı teslim alınamaz”dı. “IMF politikalarını uygulayabilmemiz için cezaevlerinde denetimi sağlamalıyız” diyen dönemin başbakanı Ecevit'in söyledikleri hala hafızalardadır. Toplumsal muhalefetin en diri ve en bilinçli unsurları olan devrimcilerin iradesi kırılmalı ve teslim alınmalıydı. Sermaye devleti bunu başarılabilirse dışarda işçi ve emekçilere yönelik saldırıları kolayca hayata geçirebilirdi. Onun için bu katliamlar tam bir kararlılıkla hayata geçirildi. Ancak devrimci tutsaklar da bu katliamlara karşı ölümüne bir direniş sergilediler, büyük yiğitlikler gösterdiler, büyük fedakarlıklara katlandılar, ağır bedeller ödeyerek faşizmin teslim alma politikasına karşı kararlılıkla direndiler.

Ulucanlar direnişi, emeği sömürü ve baskı altındaki milyonlarca işçi ve emekçinin haklı mücadelesi uğruna devrimci tutsakların ortaya koydukları başeğmez tutumun, devrimci yiğitliğin ve kararlılığın adıdır.

Ulucanlar direnişi, bugün insanlığı bir yokoluşa doğru sürükleyen kapitalist/emperyalist barbarlık düzenine karşı sosyalizmin haklı davasını savunmanın adıdır.

Ulucanlar direnişi, bir avuç asalağın milyonlarca insanı karın tokluğuna köleleştiren düzenine karşı sınıfsız, sömürsüz ve özgür bir dünyaya duyulan özlemin adıdır.

Ulucanlar direnişi, milyonların haklı davasının ve aydınlık geleceğinin yok edilemeyeceğinin ölüm pahasına ispatın adıdır.

Habip, Ümit, Abuzer, Mahir, İsmet, Önder, Halil, Aziz, Ahmet ve Zafer...

Haklı ve yenilmez bir davanın kararlı ve başeğmez tarihsel simgeleri olarak belleğimizdeki yerlerini aldılar.

Unutmadık, unutturmayacağız!

Önümüzdeki günlerde Ulucanlar katliamını lanetlemek ve ölümüne direnişi bir kez daha selamlamak için çeşitli kentlerde anma etkinlikleri ve eylemler gerçekleştirilecek.

Onların yücelterek bize miras bıraktıkları mücadele ve direniş ruhu sürüyor/sürecek. Ulucanlar katliamını lanetlemek ve direnişi sahiplenmek çerçevesinde gerçekleştirilecek bu eylem ve etkinliklere en etkin bir biçimde katılmalı, katliamcı çete devletinden hesap sormak bilinciyle harekete geçilmelidir.

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

ABD-Türkiye ilişkilerinde “yeni dönem”...

Ortadoğu’daki işgale maşalık, emperyalist savaşa doğrudan katılım!

Seçimlerden sonra Türkiye ile ABD ilişkilerinin nasıl bir rotaya girdiğinin belki de en net yanıtı, geçtiğimiz günlerde ABD Dışişleri Bakanlığı’nın üç numaralı ismi olduğu söylenen Nicholas Burns tarafından verildi. Bugünlerde Türkiye’yi ziyaret eden Burns, geçtiğimiz hafta sonu Türkiye ile ABD ilişkilerinde yeni bir dönemin başladığını ilan eden bir açıklama yaptı. Konuşmadan çıkan sonuca göre “yeni dönem” nitelemesine neden olan gelişmeler, genel seçimler ile cumhurbaşkanlığı seçim sonuçlarıdır. Burns bunu, hem “seçim sonuçlarının belirleyici olduğu”na işaret ederek, hem de “*Abdullah Gül’ün, ülkemizin bir dostu olarak Cumhurbaşkanı seçilmesini çok büyük bir memnuniyetle karşılıyor*” biçiminde vurgulu cümleler kurarak doğrudan ifade de etti.

Açıklamadan bir kez daha anlaşılıyor ki, ABD yönetimi seçim sonuçlarından fazlasıyla memnundur. Çünkü Burns’ün ifadesiyle Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül, ABD için güvenilir isimler. Şimdiye kadar ABD’ye verdikleri sözleri tuttular. Daima “ABD’nin iyi müttefikleri oldular”, “bu ilişkileri geliştirmek için” ellerinden geleni yaptılar vb...

ABD yönetiminin uşaklarına yönelik bu cömert övgüsünün yalnızca bugüne kadarki hizmetlerinden ya da ABD’nin tam desteğinin de belirleyici bir rol oynadığı bir kez daha tescillenen seçim başarısından ötürü olmadığını, Burns’ün açıklamasının geriye kalan kısmı açık bir şekilde gösteriyor. Gerçekten de yeni dönem çerçevesinde Türkiye’ye biçilen rol, ancak emperyalist efendisinden bu ölçüde övgü alan bir uşaklığın ürünü olarak icra edilebilir.

Burns’ün konuşmasında “yeni dönem”, Türkiye’nin dış politikada daha büyük sorumluluklar üstleneceği bir dönemin başladığı şeklinde daha açık bir ifade kazanıyor. “*Irak, İran ve Suriye’ye komşu olan Türkiye’nin, 2008 yılında ABD ile bağlantısının çok daha önemli hale geleceğini*” söyleyen Burns, “*Türk yetkililerinin, dünyanın bu bölgesindeki stratejik zorluklara cevap verilmesinde katılımcı olması*”na ve “*Türkiye ile yakın stratejik ortaklığı canlandırmaya*” ihtiyaçları olduğunu söyleyerek daha somut bir çerçeve çiziyor.

Bu çerçevede ABD Dışişleri Bakanı Rice’ın da yakında Türkiye’ye geleceğini, yine gelecek aylarda birçok üst düzey temasın öngörüldüğünü de aynı konuşmadan öğreniyoruz. Türkiye’ye biçilen rolün önemini vurgulamak için bu kadarı bile az görüldüğü için “*Türkiye, bizim geniş Ortadoğu’daki çıkarlarımız için kritik önemde*”, “*Bugün Türkiye’nin bizim için önemi, eskisinden bile daha fazla. Ortadoğu, bizim ulusal güvenlik çıkarlarımız için dünyada en hayati bölge*” gibi olabildiğince net sözler sarfediliyor. Hatta daha da ileri gidilerek “*Türkiye’nin bölgesel liderlik rolünü üstlenebileceği*” bile söyleniyor.

ABD emperyalizminin bunları yalnızca Türkiye’deki emperyalizm uşaklarının moralini yükseltmek için söylemediği açıktır. Türkiye’nin sermaye iktidarı 1 Mart tezkere kazası sonrasındaki burun sürme operasyonu, Irak’taki gelişmeler neticesinde ise özellikle Kürt sorununun kendisi için

yarattığı sıkıntıların basıncı altında, ABD’ye her zamankinden daha fazla kul-köle vaziyetine girmişti. Ordu ve AKP şahsında cereyan eden sürtüşme bunu pekiştirse de, düzen siyasetindeki dengeler yine de sorun yaratabiliyordu. Seçimlerden sonra siyasal sahnedeki yeni düzenlemeler, Türkiye’nin Ortadoğu’da ABD’nin emperyalist planlarına daha sorunsuz hizmet etmesini sağlayacak niteliktedir. Zira ordu için de AKP için de ABD’nin desteği her zamankinden daha hayati bir önem kazanmıştır. Bunun doğal sonucu ABD’ye uşaklık yarışının daha da kızışması demektir. Bir döneme kadar sermaye iktidarının yaşamsal çıkarlarıyla ABD çıkarlarının uyuşmadığı yerde efendilerinin emirlerini yerine getirmekte ayak sürüyenler, aralarında taraflaşma ve çatışma şiddetlenince, ABD’nin her emrine tam uymayı kendi selametleri için zorunlu görür oldular. ABD ise yarış halinde olan iki uşağından doğal olarak bugünkü koşullarda en çok işine yarayanına arka çıkıyor. Kuşkusuz halihazırda kantarın topuzunu çok kaçırmadan yapıyor bunu.

Seçim sonuçlarına yönelik tepkisinden de anlaşılacağı üzere Amerikan emperyalizmi, yıllardır dilinden düşmeyen “ılımlı İslam” modelinin vücut bulduğunu ya da bu modelin oluşuyor olduğunu düşünmektedir. Bu model ABD’nin “çıkarları için dünyadaki en hayati bölge”de saldırganlığına örtü olarak pazarlayacağı bir propaganda malzemesidir. Türkiye’nin her ülkeyle iş yapabilme kabiliyetinden ve nüfuzundan bahsedilmesi, hatta bölgesel liderlik (vasallık) adayı olarak gösterilmesi, tam olarak bu kapsamda bir anlama sahiptir.

Özellikle Cumhurbaşkanı’na yönelik memnuniyet ise, Gül’ün Dışişleri Bakanı iken ABD çıkarları için sergilediği performanstan kaynaklanıyor. Örneğin bölge ülkelerine ABD’nin istediği telkinleri yapmakta sergilediği azmin ve diplomatik girişimlerin cumhurbaşkanlığı makamı aracılığıyla daha etkili sonuçlara yol açacağı düşünüyor ve bekleniyor. Bu hiç de yersiz bir beklenti değil. Zira İslami karakterli bölge ülkeleri nezdinde Erdoğan, AKP ve onun “Kemalist generalleri mağlup ederek” seçtiği cumhurbaşkanı, büyük bir prestije sahip durumdalar. ABD’nin kişilerden söz ederek sırt sıvazlamasını sağlayan da bu durumdan umduğu yarardır.

Fakat emperyalist haydutların Türkiye’ye ve yeni pozisyonlardaki uşaklarına yönelik övgü dolu açıklamalarının çok daha önemli ve daha esaslı nedenleri var. Burns’ün konuşmasında nezaketen kullanılan kavramları bir yana bırakacak olursak, emperyalist efendilerinin Türkiye’ye biçtiği rol, Ortadoğu’da işgal ve savaş maşalığıdır, savaşa ve işgale daha doğrudan katılımıdır.

Şüphesiz bunun bir yanı Irak’la ilgilidir. Bilindiği gibi emperyalist zorbalar halen Irak’ta tam bir çaresizlik içindeler. İşgalci zorbalığın İngiltere kolu, bir nevi yenilgi itirafında bulunarak işgal bölgelerinden bazılarını boşalttı bile. Bush yönetimi ise uzun bir süredir Amerika’da köşeye sıkışmış bulunuyor. Gölgesine sığındıkları bir generalin göstermelik asker çekme manevralarıyla ve yaptığı gösteriyle zaman kazanmaya, 2008’deki seçimlere

kadar idare etmeye çalışıyorlar. En yetkili isimlerin itiraf ettiği gibi, çekilmek (ve dolayısıyla yenilgi) dışındaki tüm alternatifler çökmüş durumda.

Bush çetesi bu durumdan çıkış için uzun bir süredir BM’yi zorlasa da henüz bir sonuç alabilmiş değil. BM, Bush çetesinin istediği adımları atсын ya da atmasın, ABD herhalükarda Türkiye ve bölgedeki diğer sadık uşaklarına (Ürdün, Mısır, S.Arabistan vd.) dayalı bir çıkış planını hayata geçirmeye çalışmaktadır. Yeni oluşan siyasal tablosu ve geçmişten bu yana diğerleriyle kıyaslanmayacak uşaklık pratiği ve askeri gücü nedeniyle Türkiye’ye daha fazla rol biçmekte, bunu yalnızca sözle değil, Irak’a komşu ülkeler toplantısını Ekim ayında İstanbul’da yaparak da göstermektedir. Burns’ün konuşmasından da anlaşılıyor ki Irak işgali çerçevesinde Türkiye’den beklenti, işgale asker desteği vermesi, giderek ABD’nin temel işgal kuvveti olmasıdır.

Elbette Irak, ABD’nin Türkiye ile yeni dönem ilişkilerinin yalnızca bir ayağını oluşturmaktadır. Zaten Burns, konuşmasında genel olarak Ortadoğu’daki çıkarlarından, “Geniş Ortadoğu”daki etkinlikten bahsederek, Türkiye’nin bölgedeki komşularını anarak bunun çok farklı boyutları olduğunu ifade etmiş oluyor.

Bu bağlamda yeni dönem ilişkilerin en önemli unsurunu ise İran’a yönelik emperyalist hesaplar oluşturmaktadır. Bush çetesinin tam da Irak’ta çaresiz bir sıkışmanın içinde olduğu günlerde İran’a yönelik tehditler de iyice yoğunlaştırılmaya başlandı. Türkiye sınırına yakın olarak İsrail’in savaş uçaklarını uçurması, neo-con çetenin İran’a yönelik her açıklamasında yer alan saldırganlık, son olarak Fransa Dışişleri Bakanı’nın tehditkar savaş çığırtkanlığı, bunun gündeme oturan örneklerinden bazıları. Daha önce de benzer bir savaş çığırtkanlığı son raddeye varmış, İsrail’in Lübnan hezimetine kadar öylece sürmüştü. Geçen senenin sonlarında bugünün bir benzeri yaşanmış, İran’ın uranyum zenginleştirdiğini açıklamasına kadar aynı yoğunlukta devam etmişti.

Böyle olması kitlelerin bilincinde bunun boş bir tehdit olduğu yanılmasına yol açabilir. Fakat İran’a yönelik savaş planı daha güçlü faktörler tarafından güncelleştirilerek Bush çetesinin elinde sallanmaktadır. Daha erken bir evrede de dile getirdiğimiz gibi, İran’a yönelik emperyalist bir saldırının ana üssünün Türkiye olacağından kuşku duyulmamalıdır. Gerek Ortadoğu’da yaşanan süreç ve ABD’nin terbiyesi neticesinde yenilenen Türkiye’nin Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nde İran ve ABD ile ilgili tutumlar, gerekse ABD’nin Türkiye ile ilgili son açıklamaları, bunun dolaysız bir doğrulanmasıdır.

Sermaye iktidarının ABD emperyalizminin beklentilerini karşılayacak düzeyde uşaklığı engellenemeyebilir. Fakat bunun faturasını ödeyecek olan da bizzat sermaye iktidarı olmalıdır. Komünistlere ve devrimcilere düşen güncel sorumluluk, emperyalist savaşa ve Türkiye’nin savaş maşalığına karşı mücadeleyi tam da bunu güvenceye almak perspektifiyle örgütlemektir.

Anayasa tartışmaları ve liberal sol...

Düzen siyasetinin batağında bir iktidarsızlık tablosu!

Aylardır burjuva siyasetinin baş gündemi Cumhurbaşkanlığı seçimleriydi. Bu süreçte “silahlarını çeken” düzen güçleri, aralarında süren iç çekişmeyi toplumsal bir bölünme ve saflaşma düzeyinde sürdürdüler. Böylelikle toplumsal sorunların biriktiği, işçi sınıfı ve emekçilerin ağır sosyal-siyasal sorunlarla yüzyüze olduğu bir dönemde, düzenin bu kavgası, toplumu boğan, işçi ve emekçilerin sesini kısıyan bir işlev görmüş oldu. Öyle ki, ekmek bulamayan, işsizlik ve yoksullukla karşı karşıya olan emekçiler, düzen güçlerinin devlet aygıtı üzerindeki güç ve etkinlik mücadelesinden ibaret olan çatışmaları ile yatıp kalktılar. Yine inkar ve imha siyasetinin derinleştirildiği bir dönemde Kürt halkının önemli bir bölümü, sivil-asker bürokrasinin hedefinde olması dolayısıyla AKP gibi gerici, özünde faşist ve şoven bir partiye destek verebildi.

Bu olgu, başlı başına düzen güçleri arasında yaşanan çatışmanın toplumun mücadele dinamikleri üzerinde yarattığı yıkıcı ve dağıtıcı etkiyi çarpıcı biçimde göstermektedir. Başka bir yönden ise bu durum, düzen karşısında konumlanma ve emekçileri temsil etme iddiasında bulunan politik güçler açısından üzerinde düşünülmesi ve dersler çıkarılması gereken bir olgudur. Zira burjuva güçler tarafından kendi güç ve etkinlik mücadelelerinin arkasında toplumun saflaştırıldığı bir tablo, esasen düzen karşıtı politik güçlerin, politik güç ve etkinliklerinin zayıflığına yorulmalıdır. Dahası, toplumsal siyasal arenada bir politik merkez olarak konumlanamamak anlamına gelmektedir. İşçi sınıfının bağımsız devrimci siyasal bir güç olarak toplumun gündemine damgasını vuramadığı durumda ise, siyaset alanının her türden gerici burjuva düşünce, politika ve güçler tarafından doldurulması için bir engel kalmıyor. Burjuva güçlerin bu düzeydeki etkinliği sadece toplum düzeyinde gerici düşünce ve politikaların egemen olması anlamına gelmiyor, beraberinde çeşitli ilerici misyonlar taşıyan ve düzen karşıtı olma iddiasındaki güçlerin yollarını şaşkınlıklarına, burjuva siyasetine, burjuvazinin toplum düzeyindeki egemenliğine su taşımalarına da yolaçıyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimi döneminde toplumu bölen gerici çatışmanın sahasında, ilerici-solcu-emekten yana olma iddiasındaki bir takım güçler de boy gösterdiler. Demokrasi ve özgürlükler adına kimisi İslamcı düzen partisi AKP’yi, açıktan ya da üstü örtük biçimde desteklerken, başka bazıları ise anti-emperyalizm ve neo-liberalizme karşıtlık adına düzenin yönetici çekirdeği ordunun cephesinde saf tutmaktan çekinmediler. Herşeye rağmen bu süreçte bir saf tutmamaya özen gösterenler ise, emekçi halka söyleyecek söz bulamadılar. Fakat bu kez de siyaseten silinip gittiler.

Ancak süreç bitmedi, devam ediyor. Burjuva güçler Cumhurbaşkanlığı seçimi sonrasında da meydanı boş bırakmadılar. Seçimlerin hemen ardından, iç çatışmalarının toplum düzeyinde yarattığı yanılsamaları ve etkinliği değerlendirmek üzere yeni hamleleri gecikmeksizin devreye soktular. Bu hamlelerin başında ise yeni anayasa tartışması gelmektedir. AKP’nin 22 Temmuz seçimleriyle kazandığı seçim zaferinin “demokrasinin zaferi”

Doğru tutum, bu gerçeği ortaya koyarak işçi-emekçiler ve ezilen halklar üzerinde yaratılacak yanılsamalara karşı durmak, sermayenin sınıf egemenliğine karşı devrimci mücadele çağrısı yapmak olmalıdır. Elbette bu, sözkonusu güçlerin bugün anayasa ekseninde tartışmaya çalıştığı demokratik hak ve özgürlükler alanındaki katmerli sorunlara ilişkin olarak reform talepleri öne sürmeyi ve bu reformlar uğruna mücadeleyi yadsımaz. Ancak önemli olan böyle bir mücadeleyi doğru devrimci bir perspektif içinde ele alabilmektir. Reformlar uğruna mücadeleyi devrime bağlayabilmektir. Demokratik anayasa istemlerini son tahlilde kapitalist sömürü düzeni zemininde bir “demokratikleşme” mücadelesine bağlayanların maskesini indirebilmektir.

olarak lanse edilmesinin ardından ortaya atılan bu yeni anayasa tartışması ve hazırlanan anayasa taslağı da, toplumun gündemine taşındı. Henüz bu anayasanın karşısında ordu cephesinden bir çıkış sözkonusu değilse de, düzen medyası önemli bir bölümüyle bu anayasa taslağını “sivil anayasa” olarak göklere çıkarmaya çoktan başladı. Ona bu konuda en önemli desteği ise, AKP’den demokrasi beklentisi içerisinde bulunan ve düzen içi çatışmada AKP’nin etki sahasında konumlanan güçler veriyor. Öyle ki, anayasa tartışması en hararetli biçimde sol adına hareket eden güçler cephesinden sürüyor. Bunlar yeni anayasa tartışmalarına hararetle sarılırken, gecikmeksizin alternatif anayasa hazırlamak üzere seferber de oldular. Ama bununla da yetinmediler. Gündelik siyasal çalışmalarının baş köşesine yeni anayasa konusunu koydular ve şimdilerde de bu konuyu düzen karşısında konumlanma iddiasındaki güçlerin önüne sürmek istemektedirler. Yazık ki, geçmişteki pratikleriyle “demokratik anayasa” konusuna pek eğilimli olan bazıları da, bu tabloda kendilerine bir yer açmak uğruna sürece dahil olmaktadırlar.

Devrimci olma iddiasında bulunanlar ile uzun süredir parlamenterizm batağına batmış bulunan reformistleri, yanısıra Kürt sorununu düzen sınırlarında bir reform sorununa indirgemiş Kürt reformistlerini ortak paydada buluşturan, kuşkusuz bu güçlerin ara sınıf ve katmanlara denk düşen sınıf karakteridir. İşçi sınıfının bağımsız bir siyasal güç merkezi olarak toplum düzeyinde kendisini gösterememesi, bu güçleri iktidar ufkundan yoksun bırakmaktadır. Böylece burjuvazinin siyasi gündemlerinin yedeğinde, şu veya bu ölçüde ona eklenilerek varlığını sürdürmek durumunda bırakmaktadır.

Böyledir çünkü, Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinden sonra başlatılan anayasa tartışması tümüyle AKP’ye bağlanmış boş beklentileri canlı tutmak ve bu yapılabildiği ölçüde toplumun ilerici kesimlerini yedeklemek hedefine hizmet etmektedir. Dolayısıyla bu durumda, devrimci, solcu ya da emekten yana olma iddiasına uyandırılanlar, gerici bir anayasanın

gerici özünü ortaya koymak, yanısıra bunu hazırlanan taslakların ortaya koyduğu olgulardan yararlanarak yapmaktan geçmektedir. Böyledir çünkü, burjuvazinin “bir toplumsal sözleşme” olarak resmettiği anayasa düşüncesi, gerçekte çıkarları birbirine zıt sınıflardan oluşan modern burjuva toplumunda burjuvazinin gerici egemenliğini maskeleymektedir, dolayısıyla demagojiden öte anlam taşımamaktadır. Burjuva düşünürlerinin iddiasının aksine, her anayasanın bir sınıf özü ve dayandığı bir toplumsal-ekonomik düzen vardır. Dolayısıyla kurulu düzen ve onu devrimci bir temelde aşarak kurulacak yeni bir düzen düşüncesinden kopuk her anayasa tartışması kurulu düzeni veri kabul eder, sonuçta onu meşrulaştırır. Zira her türlü sorunun kaynağı olarak düzen siyasetinin hukuksal belgesi olmaktan öteye bir anlam taşımayan, çoğu durumda da göstermelik kalan anayasayı gösterir, çözüm olarak da yeni ve “demokratik” bir anayasadan başka bir şey önermez.

Doğru tutum, bu gerçeği ortaya koyarak işçi-emekçiler ve ezilen halklar üzerinde yaratılacak yanılsamalara karşı durmak, sermayenin sınıf egemenliğine karşı devrimci mücadele çağrısı yapmak olmalıdır. Elbette bu, sözkonusu güçlerin bugün anayasa ekseninde tartışmaya çalıştığı demokratik hak ve özgürlükler alanındaki katmerli sorunlara ilişkin olarak reform talepleri öne sürmeyi ve bu reformlar uğruna mücadeleyi yadsımaz. Ancak önemli olan böyle bir mücadeleyi doğru devrimci bir perspektif içinde ele alabilmektir. Reformlar uğruna mücadeleyi devrime bağlayabilmektir. Demokratik anayasa istemlerini son tahlilde kapitalist sömürü düzeni zemininde bir “demokratikleşme” mücadelesine bağlayanların maskesini indirebilmektir.

Kurulu düzen sınırlarında ve bu düzenin temel işleyişine ve sınıf özüne dokunmayan her anayasa tartışması, özünde bu düzeni ve sınıf iktidarını gözlerden saklamaya ve aklamaya yarar. Günün önemli ve öncelikli görevi, anayasa tartışmaları türünden düzenin toplumun ilerici güçlerini oyalamak uğruna ortaya attığı oyunun tarafı olmak değil, devrimci bir mücadele cephesini örgütlemektir. Düzene karşı devrim bayrağını yükseltmektir.

Gül'ün büyük Kürdistan seferi...

Kendi aralarında dalaşanlar Kürt halkına karşı omuz omuza!

Sömürgeci sermaye düzeninin onlarca yıldır sürdürdüğü sonuçsuz Kürdistan “seferler”ine bir yenisi daha eklendi. Abdullah Gül’ün Cumhurbaşkanı olarak ilk icraatı, Kürdistan “seferi” oldu. Dört gün süren gezisinde Van, Hakkari, Şırnak, Siirt, Diyarbakır’da askeri garnizonları, üniversiteleri ziyaret etti, “sivil toplum örgütleri” temsilcileriyle biraraya geldi. Gezi boyunca polis gücü çevre illerden aktarmayla takviye edildi. İki gün öncesinde valilik ve kaymakamlıklar ablukaya alındı. Korkudan, şehirlerdeki çöp tenekeleri ve kutuları kaldırıldı. Sokağa çıkan herkes aramadan geçirildi. Şüpheliler tutuklandı, tutuklanmayanlar şanslı sayıldı. Ziyaretten akılda kalanlar, olağanüstü güvenlik tedbirleri, sokaklara dökülen halkın, Cumhurbaşkanı’nın kendilerine sallanan elinden başka bir şey görmemesi, yine Cumhurbaşkanı’nın DTP’ye yakın kurum ve kuruluşların yöneticileriyle görüşmeme konusundaki “resmi tutumu” sürdürmesidir.

Gezi boyunca Cumhurbaşkanı Gül’ün “Farklılıklarımız zenginliklerimiz, farklılıklarımıza saygı duymak gerekiyor. Bunlar, mozaikimizi oluşturuyor. Sorunları iyi niyetle çözebiliriz”, “Kan, gözyaşı kimin olursa yazıktır. Birbirimize sahip çıkmalıyız”, “Bütün sorunlar gibi bunları da ele alacağım” mesajı iyimser beklentilere yol açtı. Fakat tam da bu sırada Gül’ün sözlerini boşa çıkaran operasyonlarda ölümler, yargısız infaz haberleri basında yer aldı. Gül, operasyonlara katılan subaylara, erbaş ve erlere saat hediye etmeyi ihmal etmedi. Gül’ün tutumundan moral ve destek alan askerler, köyleri taradı, sivilleri katletti, ormanları ateşe verdi.

Gül gezisinde “el sallar”ken, ordu halka silah sıkıyordu!

Gül’ün gezisine Kürdistan’da aralıksız bir şekilde süren askeri operasyonlara paralel olarak sivil halka yönelik baskıların dozajının artırılması eşlik etti. Halka yönelik baskıların yoğunlaştığı yerlerin başında ise, Dersim geliyor. Dersim’de son günlerde yaşanan olaylar, halka yönelik tam bir terör estirildiğini gözler önüne seriyor. İlk olarak geçtiğimiz günlerde Ovacık’ta benzin götüren tanker şoförü askerlerce aracıyla birlikte imha edildi. Daha sonra 4 Eylül’de Mazgirt’in Koyunuşağı köyünde Hıdır Taydaş ve kardeşinin taranması olayı yaşandı. Aynı dönemde Mazgirt’in Göktepe köyünde Hasan Canpolat isimli köylü, “kimliği belirsiz kişiler”ce (!) silahlı saldırıya uğradı. Canpolat şans eseri olaydan yara almadan kurtuldu. Olay jandarma karakoluna yakın bir yerde yaşanmasına rağmen askerlerin olay yerine geç gitmesi ve olayda Kannas marka suikast silahının kullanıldığının tespit edilmesi dikkat çekiciydi. Öte yandan Dersim’in dört bir yanını operasyon alanına çeviren askerler, bölgedeki ormanları ateşe verdi. Ovacık’ın Yeşilyazı köyünün askerlerce taranması olayı ise, yaşananların son halkası oldu.

Van’ın Özalp ilçesinde Ejder Demir, askerlerin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi. Aşağı Koçkiran köyünde oturan Demir, ablasının evinden kendi evine giderken askerler tarafından tarandı. Hastaneye kaldırılan Demir, kurtarılamadı. Otopside biri

sırtından, biri de ayağından olmak üzere Demir’e iki kurşunun isabet ettiği tespit edildi.

Gül’ün ziyaret ettiği tampon bölge kapsamındaki Şırnak’ta da halka yönelik baskıların ardı arkası kesilmiyor. Şırnak Uludere’ye bağlı Uzungeçit beldesinde askerler evleri taradı. Karakoldan açılan ateş sırasında beldede birçok eve kurşun isabet etti. Belde sakinleri, Uludere kırsalında 11 gerillanın yaşamını yitirmesinin ardından sürekli baskılarla karşı karşıya olduklarını ifade ettiler.

Yukarıda oldukça sınırlı ölçüde sıraladığımız yoğunlaşan baskı ve terör örnekleri hiç de rastlantı değil. Zira Gül’ün Van, Hakkari, Siirt, Şırnak ve Diyarbakır’ı kapsayan Kürdistan seferi, ordunun Kürt halkına dönük askeri operasyonlarına paralel olarak geliştirilmek istenen “silahsız siyasi operasyon” sürecinin bir parçasıdır. Gül’ün Kürdistan seferinin arka planında MGK’da karar altına alınan ve “Terörle Mücadele Yüksek Kurulu” koordinatörlüğünde yürütülecek olan “**Terörle Mücadele Eylem Planı**” bulunuyor. Plan, “Devletin üniter yapısını bozacak eylemlere yönelik tedbirlerin alınması”, “Toplumu etnik kimliğe yöneltecek tartışmalardan kaçınılması”, “Psikolojik harekât faaliyetleri”, “Ekonomik tedbirler”, “Eğitim ve sağlık sorunları” ve “Diyanet İşleri Başkanlığı’nın zihniyet mücadelesi” gibi unsurları kapsıyor. Planda valisinden en düşük düzeydeki bürokrata, çok sayıda bakanlıktan devlet kuruluşlarına kadar herkese sorumluluk veriliyor.

İşte Gül’ün Kürdistan gezisi de bu “**Terörle Mücadele Eylem Planı**”nın Çankaya ayağını oluşturuyor. Bu planının amacı, Kürt halkını devletle inkârcı bir çizgide barıştırmak. Bir başka ifadeyle, geleneksel inkar, imha ve asimilasyon politikasını sürdürmek! Söz konusu plan çerçevesinde önümüzdeki süreçte bu ve buna benzer geziler sürecektir. Gül’ün Kürdistan gezisi sırasında verdiği “yılların ihmali giderilecek” ve “yeni bir sayfa açıyoruz” yönündeki mesajları, Kürt halkını devletle barıştırmak için atılan adımların bir parçasıdır.

Kürdistan’da DTP yerine AKP’yi öne çıkartma çabasını da belli ediyor. Sermaye iktidarı açıkça AKP’nin Kürdistan’da din olgusunu kullanarak halkı yanına çekme çabasına yeşil ışık yakıyor. Burada ordunun “laiklik” söyleminin sahteliği bir kez daha açığa çıkıyor.

“Barış ve kardeşlik” için tek devlet, tek millet!

Kuşkusuz ki Kürdistan gezisine ilk kez Gül çıkmıyor. Daha önce buraya giden Turgut Özal, Mesut Yılmaz, Süleyman Demirel, Tayyip Erdoğan gibi şahsiyetler, sadece Kürt sorununun varlığını kabul etmemiş, dahası “Kürt sorununun çözümü” için açıkça vaadlerde bulunmuşlardır. Kimisi sorun çözmek için “namus sözü” vermiş, kimisi “demokrasinin yolu”nun, kimisi “AB’ye giden yol”un Diyarbakır’dan geçtiğini söylemiştir. Ama, oradan ayrıldıktan sonra bütün söylediklerini unutmuşlardır. Fakat yine de bu boş sözler, kimilerince Kürt halkının bilincini bulandırmak için kullanılabilmektedir.

Gezi süresince Gül, Kürt halkının talepleri konusunda, “Kürt sorununun çözümü için elimden gelen gayreti göstereceğim” gibi laf bile etmemeye özen göstermiştir. “Kardeşlik” çağrılarını bile, “Eğer sizler devlete güvenirseniz, bugün karşılaştığımız birçok sorun çözülecektir” gibi ne olduğu belirsiz “sorunlar” ve bunların ne olduğu belirsiz “çözümlerini” bile “devlete güvenme” şartına bağlamıştır. Aslında Gül’ün olağanüstü bir biçimde gezisine ilkin Kürdistan’dan başlaması bile Kürt sorununun varlığının dolaylı bir kabulüdür. Fakat, burjuvazi adına ülkeyi yönetenlerin hepsinin ortak açmazı, kabul ettikleri sorunun varlığının adını bile telaffuz etme gücünden yoksun olmalarıdır. Bu da onların acizliğini göstermektedir.

Gül gezisinde temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp, döne şu sözleri tekrarlardı: “Bizler birliğimizi, dirliğimizi,

aramızdaki kardeşlik duygularını pekiştirdikçe her şey çok güzel olacak. Devletimizin bütün imkânları sizin hizmetinizdedir. Yeter ki hepimiz huzurlu, kardeşlik duyguları içinde birbirimizi sevelim, kucaklayalım. Devletimize, milletimize sahip çıkalım. O zaman göreceksiniz ki, yılların ihmalî de en kısa sürede bitecek, hizmetler ayağınıza kadar gelecektir. Hep birlikte devletimizi, milletimizi yücelteceğiz.”

Burada yeni olan bir şey var mı? Kürt sorununa zerre kadar bir çözüm umudu çıkar mı bu sözlerden? Gül’e inancak olursak, (adını koymadığı) sorun, “devletimizi ve milletimizi yücelterek” çözülecekmiş! Burada o meşhur “tek millet”ten bahsedildiği besbelli. Gül’ün dile getirdiği “Tek millet, tek devlet” anlayışı, kemalistinden şeriatçısına, sosyal demokratından, liberaline kadar, neredeyse 80 yılı aşkındır savunulagelmektedir. Tek devlet, tek millet söylemi, tamamıyla Kürt ulusunun inkârı temelinde üretilmiş ırkçı-şovenist resmi Türk tezinden ibarettir. Yenilik bunun neresinde? Devlet “vatandaş”a sahip çıkıyor da eksiklik, “vatandaş”ın devlete yeterince sahip çıkamamasıymış! Yani Gül’e göre, Kürt halkının “iyi niyeti” eksik!

AKP’nin Kürdistan operasyonu!

Öte yandan Kürdistan’a yapılan bu gezi ile Gül’ün cumhurbaşkanı seçilmesinden önce ve seçildiği ilk günlerde ordu ve hükümet arasında yaşanan çatışma ve krizin, yerini bir işbirliği ve uyuma bıraktığı mesajı verilmek istenmektedir. Bu gezi, Dışişleri Bakanlığı döneminde, Terörle Mücadele Yüksek Kurulu Başkanlığı da yapan Gül’ün ve aynı zamanda AKP’nin Kürt sorunu konusunda Genelkurmay’ın politikalarını desteklediğini gösteren bir adım olarak anlaşılmalıdır. Hükümet programında Kürt sorununun bir “terör ve güvenlik sorunu” olarak yer alması, Başbakan Erdoğan’ın DTP’li milletvekilleri ve Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir’le yaptığı polemikler, DTP’li yöneticiler üzerindeki baskıların yoğunlaştırılması gibi gelişmeler de bu yönde bir tutuma işaret etmektedir.

Açıktır ki, AKP’nin Kürdistan’daki güç ve etkisini artırması, Kürt halkının ulusal-demokratik taleplerine karşı saldırının daha güçlü ve çok yönlü olarak gündeme getirilmesine yol açmıştır. DTP’li milletvekillerinin bir yandan yargılama tehdidi ve öte yandan “*Neden terör örgütü demiyorsunuz?*” gibi söylemler üzerinden baskı altına alınarak hizaya getirilmek istenmesi, DTP’li belediyeler ile yöneticilerin hedef haline getirilmesi, yaygınlaştırılan operasyonlar, geçici güvenlik bölgesi ilan edilen Siirt, Şırnak, Hakkari’de bu uygulamanın üç ay daha uzatılması vb. gelişmeler bu gerçeğin bir yansımasıdır.

Yapılmak istenen bellidir: Baskı ve zulüm politikaları ile Kürt hareketinin tecrit edilip etkisizleştirilmesi ve bu arada boşluğun AKP tarafından doldurulması. Gül’ün Kürdistan seferine çıkmasının ve Erdoğan’ın meydan okumalarının altında yatan gerçeklik budur. Son seçim başarıları da onların bu konuda en önemli dayanaklarıdır.

Kürt halkını inkar ve imha edenler “çözüm” olamaz!

Tüm bu yaşananlar da gösteriyor ki, sömürgeci sermaye düzeni, Kürt halkının en ufak talebini bile karşılayamaz. Elbette Kürt halkını ırkçı-şovenist saldırılara karşı koruyacak bir güç var: O da işçi sınıfı, onun devrimcileşecek bağımsız hareketi. Devrimci işçi sınıfı hareketi sınıfsız toplum mücadelesini sürdürürken her türden ulusal ayrımcılığa karşı da mücadele edecektir. Ancak bu güç, Kürt halkıyla birleşerek burjuvaziyi ve onun devletini durdurabilir.

Başta sınıf bilinçli işçiler ve komünistler olmak üzere, tüm ilerici-devrimci güçler, Kürt halkının tümüyle haklı ve meşru taleplerini içtenlikle ve kararlılıkla savunmalıdırlar. Bu taleplerin eksiksiz karşılanmasının yolu ise, ancak bir proleter devrimin önünü açacağı sosyalizmden geçmektedir.

Dinsel gericilik topluma sadaka kültürünü empoze ediyor...

Tayyip Erdoğan ve müritlerinin yaratmak istediği Türkiye!

Her yıl Ramazan ayının gelmesiyle yaşanan görüntüler yine medyada boy gösteriyor. Asya veya Afrika’nın Kızılhaç ya da Dünya Sağlık Örgütü yardımlarını kapışan yoksul insanları aratmayan görüntüler başta İstanbul olmak üzere ülkenin hemen her köşesinde yaşanıyor. Ancak bu yıl çadırlardan medyaya yansıyan sefalet görüntüleri başka türlü yaşanıyor.

Dinsel gericiliğin hükümetteki temsilcileri yıllardır uyguladıkları yıkım programlarıyla emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarının kalanlarını da gaspederek, yerine “sadaka kültürünü” adım adım yerleştirmeye çalıştılar. “Hak” olanı gaspeden, yerine “devlet yardımı” adı altında sadaka veren AKP hükümeti seçim galibiyetinin yarattığı güvenle kendi ideolojisine uyan bir yapılanma çabası içinde. Son günlerde yeni anayasa üzerinden yapılan tartışmalar bunun bir boyutuyken, diğer bir boyutu da iftar çadırlarında yaşananlar.

Tüketen ve tükenen toplum, sadaka ve beyin yıkama içiçe yaşanıyor!

Sadaka kültürü ve tüketim çılgınlığı Ramazan ayı ile birlikte üst boyutlara sıçradı. Ramazan ayı boyunca iftar öncesi marketler, kapalı çarşılar, halk pazarları insan selinden geçilmezken, tekeller de türlü kampanyalarla bu tüketim çılgınlığından pay kapma yarışına giriyor. Market tekellerinin Ramazan pastasından pay kapma yarışına bu yıl bankalar da kendi cephelelerinden katıldılar. Market müşterilerinin Ramazan alışverişlerini kartlarına kaydırmak için ekstra para puandan taksit ötelemeye kadar birçok özendirme devreye sokuldu.

Bizzat Erdoğan’ın talimatlarıyla tüm parti teşkilatları Ramazan ayı öncesinden hummalı bir şekilde hazırlık yaptı. Çok geri kalmış toplumlarda rastlanabilen, alanlara 2-3 bin yoksulun, aşsızın, çaresizin, işsiz doluşabileceği büyüklükte iftar çadırları kuruldu. Başbakan’ın eşi AKP’li milletvekili eşlerini toplayarak, ellerine Ramazan ayı boyunca gecekonduda yaşayan fakir ailelere götürecekleri erzak listelerini verdi. Ramazan çadırına gelen binlerce yoksulun yanısıra milletvekili eşleri de gecekondulara giderek “iftarlık-sahurluk yardımlar” taşıyacaktılar.

İftar çadırlarının önünde biriken binlerce kişi saatler öncesinden ite-kaka sıraya giriyor. Sıraya girenlerin görüntüsü kaderine razı olmuş kitleleri andırıyor. Yoksullar, çaresizler, kentlerin kenar mahallelerinden gelmiş işsiz-güçsüz çocuklu aileler, önlerine konulan yemeği mahcup ve göz göze gelmekten utanarak yiyerek iftarlarını açıyor. Çadırlarda haremlik-selamlık oturuluyor. Kurulan bütün çadırlarda birkaç masa VIP konuklarına ayrılmış. Orada oturma ayrıcalığına sahip VIP konukların da parayla satın aldığı hizmetler

Sultanahmet, Bağcılar, Üsküdar, Küçükçekmece gibi semtlerde dev çadırlarda yapılan iftarlar; her gün değişik ilahiyatçıların katıldığı dini sohbetler, konserler, tiyatrolar vb. etkinliklerle dolduruluyor. Gelenler adeta bir beyin yıkamadan geçiriliyor. Çadırların etrafında kurulan ve Osmanlı dönemini çağrıştıran mini çarşılar, bu tabloyu tamamlıyor. Sermaye medyası da sadaka kültürünü toplumsallaştırma işlevi görüyor. Geçmiş yıllarda bu görüntüleri “ilkellik, rezillik ve sefalet” olarak yansıtırken, şimdi neredeyse bütün medya öve öve bitiremiyor ve her gün ekranlarına taşıyor.

Bir dinci gazete “geçen yıl yaklaşık 30 milyon insanın iftar açtığı çadırlarda bu yıl bu sayının çok üzerine çıkılması planlanıyor” diye yazıyor. Tayyip Erdoğan ve Kadir Topbaş yaptıkları açıklamalarda her yıl daha fazla kişiye yemek dağıtmaktan iftihar ettiklerini söylüyorlar! Yoksullara, işsizlere refah yerine yemek dağıtarak “Allah razı olsun” dedirtme yöntemi ancak böylesi bir yüzüzlükle savunulabilirdi. Yoksul, çaresiz insanları kendine muhtaç etme siyaseti!

Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya için!

AKP bu güne kadar ne vaadettiye onun tersi oldu. AKP hükümeti ile birlikte Türkiye’de en zengin dolar milyarderi 44 kişiye çıktı. En zengin 100 ailenin evine ayda en az 60 bin YTL girerken, iftar çadırlarında karnını doyuran kişi sayısı milyonlarla ifade ediliyor. Yoksulluk sınırının altında yaşayan kişi sayısı ise 20 milyonu geçti. Seçimlerde gıda dağıtan, Ramazanda iftar yardımı adı altında sadaka kültürünü yaygınlaştıran AKP yerel seçimlere yatırım yapıyor.

Başta AKP olmak üzere düzen partilerinin bu ikiyüzlü politikalarını etkin bir şekilde teşhir etmeli, emekçilere anlatmalıyız. Ne verilen sadakalar, ne düzen partilerinin sahte vaatleri, ne de ücretli kölelik düzeni... Emekçiler, gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan sınıfsız, sömürsüz bir dünya için, bunu gerçekleştirecek olan işçi-emekçi iktidarı için mücadeleyi yükseltmelidirler.

Çalışma süreleri uzuyor, sömürü ve yıkım büyüyor...

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, yeni kurulan 60. hükümetin programını sunarken yaptığı konuşmada şunları söylüyordu:

“Türkiye’ye, insanımızın hayat kalitesini etkileyen her alanda önemli mesafeler aldırarak, ekonomik kalkınma sürecinde kritik bir eşiğe getirdik. Türkiye artık kalkışa hazır hale gelmiştir. Bu programda öngördüğümüz dönem sonu hedefleriyle, Türkiye’yi bu kritik eşiğten geçirmeyi başaracağımıza inanıyorum.

Açıklayacağım program, istikrar zemininde ilerleyen ekonomik ve sosyal gelişme sürecimizde bir ‘sıçrama dönemi’ programıdır.”

Erdoğan, hükümet oldukları 4,5 yıllık dönemde insanların “hayat kalitesini etkileyen her alanda önemli mesafeler aldırarak”larını dile getiren başbakanın sözlerine bakılırsa, son 4 yıl boyunca bu ülkede yaşayan insanların “hayat kalitesi” yükselmişti. Bu ülkede bir avuç kan emici dışında insanların, işçi ve emekçi yığınlarının ne koşullarda yaşadığını bilmeyen biri Başbakan’ın bu sözlerini duyduğunda işsizlerin iş bulduğunu, açların doyduğunu, hastaların sağlık, çocukların eğitim hakkına kavuştuğunu, eşitsizlik ve adaletsizlik gibi sorunların her alanda üstesinden geldiğini, sömürü ve baskının ortadan kalktığını, kısacası memleketin güllük gülistanlık bir hale geldiğini düşünebilir.

Bu ülkede yaşayıp da sayılan sorunları hergün etinde kemiğinde duyanlar bunun böyle olmadığını elbette biliyorlar. Fakat sadece bu da değil; bizzat devletin resmi kurumlarının yaptığı araştırmalar da Başbakan’ın söylediklerinin tek kelimesinin dahi doğru olmadığını, kendisinin her zaman olduğu gibi yalan söylediğini ortaya koyuyor. Söz konusu araştırmalar bu ülkede yaşayan, çalışıp üreten milyonlarca insanın yaşam kalitesinde son yıllarda en küçük bir iyileşme gerçekleşmediğini, tam tersine çalışma ve yaşam koşullarının giderek daha da kötüleşmekte olduğunu gösteriyor. Öyle ki Türkiye İstatistik Kurumu’nun yeni açıkladığı ve 2006 yılındaki durumu yansıtan işgücü istatistikleri, işçilerin “yaşam kalitesi”nin yükselip yükselmediği konusunda son derece çarpıcı bilgiler içeriyor.

Yakından bakalım. Bilindiği gibi bu ülkede haftalık yasal çalışma süresinin üst sınırı 48 saat. Acaba pratikte de öyle mi? TÜİK’in açıkladığı rakamlar bu sınırın sadece kağıt üzerinde olduğunu, çalışanların en az yarısının haftada 50 saatten fazla çalıştırıldığını gösteriyor. Bu oran, 15-24 yaş arası çalışanlarda yüzde 56’ya, 15-19 yaş arasında ise yüzde 60’a ulaşıyor. İşçilerin yüzde 13’ü ise haftada 72 saatten daha fazla çalışıyor.

Haftada 50 saatin üzerinde çalışanlar 2000 yılında toplam işçi sayısının yüzde 40’ını oluşturmaktaymış, 2006’da ise bu oran yüzde 50’nin üzerine çıkmış. Buradan da anlaşılacağı gibi, son 6 yıllık sürede, işçilerin çalışma süreleri önemli ölçüde uzamış. Uzun çalışma saatleri işçiler için tam bir ömür törpüsüne dönüşmüş. İşte Başbakan Erdoğan’ın mecliste kürsüye çıkıp “yaşam kalitesi”ni yükseltmekle övündüğü insanların durumu.

Özetleyecek olursak, TÜİK’in söz konusu araştırması, ülkede işsizliğin azalmadığını, buna

Uzun çalışma sürelerinin işçiye faturası beden ve ruh sağlığının bozulması ile sınırlı da değildir. Bu şekilde çalışmak zorunda kalan işçiler sosyal yaşamlarında da çeşitli sorunlar yaşamakta, bu konuda ağır bedeller ödemek zorunda kalmaktadırlar.

karşılık işçilerin haftalık çalışma sürelerinin her geçen gün artmakta olduğunu ortaya koymaktadır. Bu kadarı bile Başbakan Erdoğan’ın “insanların yaşam kalitesini arttırdık” sözünün bir yalandan ibaret olduğunu göstermeye yetmektedir.

Bu kadarı bile diyoruz, zira TÜİK’in açıkladığı rakamlar işçilerin çalışma ve yaşam koşullarıyla ilgili gerçeklerin sadece küçük bir kısmını yansıtmaktadır. Yani buzdağının görünen kısmıdır. Çünkü söz konusu araştırma sadece kayıt altında olanları, hiç değilse sigortalı çalışan işçileri kapsamaktadır. Oysa bu ülkede kayıt dışı çalışmanın çok yaygın olduğunu herkes bilmektedir. İşçilerin en az yarısı sigortasız ve her türlü haktan mahrum bir biçimde, kayıt dışı çalışmak zorunda bırakılmaktadır. 10 saatlik çalışma süreleri dahi onlar için kısa sayılmaktadır. Özellikle imalat sanayinde, metal ve tekstil gibi işkollarında kayıt dışı olarak istihdam edilen işçilerin önemli bir kısmı günde 14-16 saate varan sürelerde çalışmak durumundadır.

Neticede fazla çalışma sorunu bugün hem kayıt dışında hem de kayıt altında çalışan bütün işçilerin en temel sorunlarından biri haline gelmiştir. Çoğu fabrikada normal günlük çalışma 12 saat olarak kabul edilmektedir. Gene hemen bütün fabrikalarda 10-12 saatlik “normal” süreyi çalıştıktan sonra patron isterse fazla mesaiye kalmak işçiler için bir zorunluluk durumundadır. Yasalarda fazla mesainin işçinin rızasına bağlı olduğu yazılıdır. Fakat bu patronların umrunda değildir. Fazla mesaiye kalmaması bir işçinin kapının önüne konulması için yeterli bir bahanedir.

Çalışma sürelerinin giderek uzamasının gerisindeki temel neden, yedek sanayi ordusunun yani işsizliğin alabildiğine büyümüş olmasıdır. İşsizliğin artması, işyerlerinde kuralıslığı beslemekte, bu sayede patronlar işsizlik sopasını kullanarak çalışma koşullarını kendi çıkarlarına göre belirleyebilmektedir. Fazla mesaiye kalmayı reddeden işçiler ise çoğu durumda ilk fırsatta kapının önüne konulmaktadır.

Çalışma sürelerinin uzamasının bir diğer önemli nedeni de işçilerin fazla mesaiye ek gelir kapısı olarak bakmasıdır. Özellikle son 8 yıldan bu yana, İMF-TÜSİAD programlarının uygulanması sayesinde ücretler alabildiğine aşağı çekilmiştir. Ekonomik ve sosyal haklar tırpanlanmıştır. Buna karşılık geçim koşulları her geçen gün ağırlaşmaktadır. Yoksulluk ve sefaletle mahkum edilen, bir cendere içine sıkıştırılan işçiler biraz olsun nefes alabilmek için gece gündüz çalışmayı ve bu sayede gelirlerini arttırmayı bir çözüm olarak görmektedirler. İşyeri değiştiren bir işçinin, daha fazla kazanma umuduyla, mesailerini fazla olan işyerlerini tercih ettiği durumlara sık sık rastlanmaktadır. Elbette ki bu, geçmişte 8 saatlik

işgünü için büyük mücadeleler vermiş, büyük bedeller ödemiş işçi sınıfı açısından hazin bir durumdur.

İster üç kuruş fazla kazanma umuduyla gönüllü olarak çalışılsın, isterse de patronun baskısı sonucu zorunlu... Uzun çalışma süreleri her iki durumda da işçinin yaşamından çok şey alıp götürmektedir. Bu şartlarda çalışan bir işçinin beden ve ruh sağlığı büyük bir tehdit altındadır. Her gün 12 saat, 14 saat çalışan bir insanın bedeninin bu ağır yüke dayanması mümkün değildir. Uyku düzeninin bozulması, iştahsızlık, yetersiz-düzensiz beslenme sonucu sağlığın bozulması bu işçiler arasında sık yaşanan bir durumdur.

Uzun çalışma sürelerinin işçiye faturası beden ve ruh sağlığının bozulması ile sınırlı da değildir. Bu şekilde çalışmak zorunda kalan işçiler sosyal yaşamlarında da çeşitli sorunlar yaşamakta, bu konuda ağır bedeller ödemek zorunda kalmaktadırlar. Çünkü 14 saat tezgah başında olan bir işçinin sosyal yaşamı neredeyse sıfıra inmektedir. Eşini, çocuklarını, arkadaşlarını günde ancak birkaç saat görebilen, fabrikadan eve sadece uyumak için giden bir işçinin sağlıklı bir sosyal yaşam kurması mümkün değildir. Bu işçiler için gezmek, okumak, birileriyle sohbet etmek, bir şeyleri paylaşmak gibi şeyler birer hayalden ibarettir.

Sermayeye, daha az işçi ve daha düşük ücretle daha fazla kâr imkanı veren uzun çalışma süreleri, işçi sınıfı açısından sınıf mücadelesini zayıflatan bir işlev de görmektedir. Sermaye bu boyutuyla da işin içinden kazançlı çıkmaktadır. Zira daha uzun çalışarak ücretini arttırmaya çalışan, içinde debelendiği yoksullukla bu yolla baş etmeye çalışan işçilerin mücadele bilinci zayıf kalmakta, hatta giderek körelmektedir. Uzun çalışma saatlerinin ve yanı sıra diğer ağır çalışma koşullarının altında bunalan işçi örgütlü mücadeleden uzak kalmakta, giderek içinde bulunduğu durumu bir kader olarak kabul etmeye başlamaktadır.

Bugün işçi sınıfının yüz yüze olduğu uzun çalışma saatleri sermayenin sistemli saldırı politikalarının, özellikle de esnekleştirilmenin başlıca unsurlarından biri durumundadır. Dolayısıyla da tek tek işçilerin çabalarıyla bu saldırının önüne geçmek mümkün değildir. Bu saldırı ancak ve ancak işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle püskürtülebilir. Bugün geniş bir yelpazeye yayılan ve hepsi de aynı uğursuz amaca hizmet eden saldırılar karşısında örgütlü mücadeleyi yükseltmek, diğer talepler yanında uzun çalışma saatlerine karşı da sınıfın çıkarlarının ifadesi talepleri öne sürmek, bunların kazanılması için çaba harcamak öncü işçilerin güncel sorumlulukları durumundadır.

Elbette ki bugünkü koşullarda ücretini üç kuruş arttırabilmek uğruna gönüllü olarak fazla mesailere kalan işçilere “fazla mesaiye kalmayın, 8 saatten fazla çalışmayın” demek çok da gerçekçi değildir. Ancak bıkip usanmadan bunun sermayenin bir oyunu olduğunu, düşük ücret sorununun üstesinden gelmenin yolunun bu olmadığını anlatmak, sermayenin gerçek niyetlerini her vesileyle teşhir etmek durumundayız.

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

Ücret hakkını isteyen tersane işçileri önce gözaltına alındı, sonra taşeronun silahlı saldırısına uğradı...

“Rüzgar ekenler fırtına biçecekler!”

Anadolu Tersanesi bünyesindeki Cebeci taşeronunun ücretleri ödememesi üzerine, işçiler Tersane İşçileri Birliği Derneği’ne başvurmuşlardı.

TİB-DER, toplam 10 işçinin 15 bin YTL alacağı için defalarca tersane yönetimiyle görüşmüştü. Buna rağmen taşeron ödeme konusunda bir adım atmamış ve **TİB-DER** çalışanlarına tehditler savurmuştu.

TİB-DER’in yapmış olduğu çağrı üzerine işçiler 13 Eylül günü Anadolu Tersanesi önünde direnişe geçtiler. Yolu trafiğe kapatarak araç girişini engellediler. Bu sırada kolluk güçleri tersane önüne robokop yağmaya başladı. **TİB-DER** Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** ile konuşma yapan polis şefi “Trafiği derhal açın, yoksa 10 dakika içerisinde müdahale edeceğiz” tehdidi savurdu.

Tersane patronu ve taşeronla yapılan görüşmeler sonucunda, taşeron ücretleri ödeyeceğini söyledi. Bunun üzerine **TİB-DER** üyesi tersane işçileri trafiği açtılar ve beklemeye başladılar. Ancak aradan uzun bir zaman geçmesine rağmen ücretlerin ödenmemesi üzerine tersane işçileri tekrar yolu trafiğe kapadılar. Gergin geçen bekleyişin sonunda patronun bekçiliğini yapan kolluk güçleri tersane işçilerinin eylemlerini sürdürmekte ısrar etmesi üzerine eyleme saldırdı, işçileri gözaltına aldı. Tuzla Emniyeti’ne götürülen işçilere yönelik polis terörü burada da devam etti.

Cebeci Denizcilik işçileri ve dernek yöneticileri ertesi gün tekrar Anadolu Tersanesi önünde eylem yaptılar.

“Üretimi durdurmak”, “trafiği engellemek” bahanesi ile gözaltına alınan Cebeci Denizcilik işçileri ve dernek yöneticileri Anadolu Tersanesi önünde

toplandılar. Burada açıklama yapan işçiler haklarını alıncaya kadar direnişe devam edeceklerini vurguladılar. Polis copu, biber gazı ile haklı mücadelelerinden alıkonulamayacaklarını ifade ettiler. İşçiler açıklamanın ardından ifade vermek üzere Tuzla Adliyesi’ne hareket ettiler.

İşçiler Tuzla Adliyesi önünde işkenceci polisler hakkında suç duyurusunda bulundular. Burada bir açıklama yapan **Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu** şunları söyledi: “*Bizler TİB-DER olarak diyoruz ki; uzun süredir tersaneler havzasında mücadele yürütüyoruz. Bir müddet önce iş cinayetleriyle gündemde olan Tuzla cehennemi şimdi Anadolu Tersanesi’nin ücret gaspıyla gündemde. Bizler polisin bu tutumunu protesto etmeye devam edeceğiz ve bugün Tuzla Adliyesi’nde suç duyurusunda bulunacağız. Bizler tersane işçileri olarak diyoruz ki; ne biber gazları, ne copları, ne*

tekmeleri, ne tehditleri bizleri haklı mücadelemizden alıkoyamayacak. Ücretlerimiz ödenene kadar direnişimizi sürdüreceğiz. Bizler eylemlerimizi sadece tersaneler havzasıyla sınırlı tutmayacağız. Demokratik kitle örgütlerini, meslek odalarını, sendikaları harekete geçirebilecek tarzda eylemler örgütleyeceğiz. Anadolu Tersanesi patronunu rahatsız etmeye devam edeceğiz.”

Eylemlerine devam eden Tersane İşçileri Birliği Derneği yöneticileri ve işkenceye uğrayan tersane işçileri, saldırılara karşı 15 Eylül günü Tuzla Tersanesi önünde saat 07:30’da biraraya geldiler. Tuzla Tersanesi önünde mücadeleye çağrı yapıldıktan sonra “*Baskılar, gözaltılar bizi yıldırılmaz!/TİB-DER*” ve “*İş cinayetlerine, ücret gasplarına karşı direniyoruz!/TİB-DER*” imzalı pankart ve “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!”, “Sigorta primi ana firma tarafından ödensin!”, “Tersanelerde iş cinayetlerine son!” dövizleri açarak sloganlarla Anadolu Tersanesi’ne doğru yolu trafiğe kapatarak yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş boyunca “Ücret hakkı gaspedilemez!”, “Sigorta hakkı gaspedilemez!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “İşkenceci polis hesap verecek!”, “Yaşasın TİB-DER, yaşasın birlik!”, “Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” ve “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları gür ve coşkulu bir şekilde atıldı. Yürüyüş esnasında tersaneler havzasında bulunan diğer tersane işçileri de alkışlayarak eyleme destek verdiler.

Anadolu Tersanesi önüne gelindiğinde gözaltına alınan tersane işçilerinden biri konuşma yaptı. “*İki gün önce bizler burada yaşanan ücret gasplarına karşı eylem yaparken tersane patronlarının çağrısıyla, Tuzla polisi işkence yaparak bizi gözaltına aldı. Ve karakolda da işkence devam etti. Gözaltına aldıklarında bizlere ‘işçilerin hakları için mücadele etmeyin’ diyorlar, ama şunu bilsinler ki hiçbir baskı ve işkence bizleri yıldırılmaz, mücadele etmekten vazgeçiremez*” dedi.

Ardından **TİB-DER** Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** konuştu: “*Eylemlerimizin artması üzerine GİSBİR’in talimatıyla eylemimize saldırmışlardır. Bu havzada sömürü devam ettikçe, iş cinayetleri devam ettikçe eylemlerimiz devam edecektir. Tersane patronları şunu bilsinler ki, ne gözaltılar, ne işkenceler bizleri yıldıramayacak*” dedi.

İşçiler ve dernek yöneticileri aynı gün saat 13:00’te İHD İstanbul Şubesi’nde bir basın toplantısı düzenlediler. Basın açıklamasını **TİB-DER** adına Yönetim Kurulu Üyesi **Cahit Atalay** okudu. Tersane patronlarının emriyle yaşanan polis terörünün tersane işçilerinin mücadelesine dönük korkunun ifadesi olduğunu söyleyen Atalay; 40’tan fazla işletmede ücret gasplarına karşı yürüttükleri ve başarılı oldukları mücadelede işçilerin kararlı tutumu karşısında patronlara diz çöktürüldüğünü belirtti.

Atalay açıklamasını şu sözlerle sonlandırdı: “*Hiçbir şeyin peşini bırakmayacağımızı kamuoyu ile paylaşmak istiyoruz. Ücret alacaklarımızı son kurşuna kadar alacağız. İki gündür yaptığımız gibi mücadelemize devam edeceğiz. Biz ‘tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!’ şiarı ile kurulmuş bir derneğiz. Bunu başarıncaya kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Kamuoyunun ilgi ve desteğini*

Adana’da tersane işçileriyle dayanışma eylemi...

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

Adana BDSP, son dönemde Tuzla Tersaneler bölgesinde peşpeşe yaşanan iş cinayetlerini ve ücretlerini alamadıkları için Anadolu Tersanesi önünde TİB-DER öncülüğünde direnişe geçen işçilere polisin azgınca saldırısını protesto etti. 16 Eylül günü İnönü Parkı’nda gerçekleşen eylemde “Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!/BDSP” pankartı açıldı, çeşitli dövizler taşındı.

Son dönemde Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetleri ve kölece çalışma koşullarının dile getirildiği açıklamada şunlar söylendi: “*Biz Adana Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak tersane işçilerinin ve onun mücadele mevzisi olan TİB-DER şahsında işçi sınıfının hak alma mücadelesine yapılan bu vahşi saldırıyı kınıyoruz. Sömürücü asalaklar tersane işçilerinin yalnız olduğunu sanmasınlar. Binlerce sınıf kardeşimizin yüreği tersane işçileri ile ve onların onurlu mücadelesi içinde atmaktadır.*

Adana BDSP olarak yürüttükleri hak alma mücadelesinde tersane işçilerinin ve TİB-DER’in yanındayız. Tüm sınıf örgütlerini de tersane

işçilerinin mücadelesine sahip çıkmaya, tersane işçileri ve TİB-DER ile dayanışmaya çağırıyoruz.”

ÇHKM’nin de katılarak destek verdiği eylemde “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

beklediğimizi hatırlatırken, kapısında ‘polis insan haklarının en büyük teminatıdır’ yazan Tuzla Emniyeti Müdür ve Müdür Yardımcıları’nın istifasını, olay günü görevli polisler hakkında soruşturma açılmasını istiyoruz.”

Atalay’ın açıklamasının ardından BDSP temsilcisi tersane işçileriyle dayanışma içinde olduklarını ifade eden bir konuşma yaptı. Toplantıda söz alan **DİSK/Sine-Sen Genel Sekreteri S. Ahmet Keskin** de bundan sonraki süreçte tersane işçileriyle dayanışmayı büyüteceklerini, yaşanan polis terörünü kinadıklarını söyledi. Tüm duyarlı kişileri tersane işçileriyle dayanışmaya çağırdı. Açıklamaya HKM de katılarak destek verdi.

Ücret alacakları için kararlılıkla mücadelelerine devam eden Cebeci Denizcilik’e bağlı tersane işçilerinin eylemleri sonucunda Anadolu Tersanesi’nin sahibi 17 Eylül günü dernek yöneticileriyle görüşme talebinde bulundu. Görüşmede Anadolu Tersanesi avukatı bütün alacakları 18 Eylül’de ödeyeceği taahhütünde bulundu.

18 Eylül günü saat 16:00 civarında işçilerin bir kısmının ücretleri ödendi. Diğer işçiler ücretlerini almak üzere beklediği sırada, **Tersane İşçileri Birliği Derneği** yöneticilerinin bir süre için tersanenin önünden ayrılmasını fırsat bilen taşeron **Fatih Bayraktar**, işçilere silah çekerek rastgele ateş etti. Vurulmaktan şans eseri kurtulan işçiler daha sonra polis tarafından gözaltına alındılar.

Dernek adına yapılan açıklamada şunlar söylendi: *“Daha önce de ilan ettiğimiz gibi bu tür zorbaca yöntemler bizi haklı mücadelemizden alıkoyamaz. Mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz. Rüzgar ekenler fırtına biçecekler! Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.*

Tersane patronları ve taşeronlar ücretlerimizin ve haklarımızın gaspından, iş cinayetlerinden sonra şimdi de doğrudan canımıza kastetmişlerdir.”

19 Eylül günü silahlı saldırıyı protesto etmek için Tuzla Gemi önünde toplanan işçiler yolun tek tarafını araç trafiğine kapatarak Anadolu Tersanesi’ne doğru yürüyüşe geçtiler. **“Hak arama mücadelesine kurşun sıktılar! Baskılar bizi yıldırılmaz!/TİB-DER”** imzalı pankart açan işçiler ve dernek yöneticileri yürüyüş boyunca *“Direne direne kazanacağız!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Ücret haktır gaspedilemez!”, “Sigorta haktır gaspedilemez!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşkenceci polis hesap verecek!”* sloganlarını attılar.

Yürüyüş boyunca baskılara karşı mücadele çağrısı yapan tersane işçileri, Tersane İşçileri Birliği Derneği öncülüğünde gerçekleştirdikleri hak arama mücadelesinin önünü hiçbir gücün kesemeyeceğini haykırdılar.

Pankart ve sloganlarla **Anadolu Tersanesi** önüne gelen işçiler burada basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın metnini **TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu**’nun okuduğu eylemde silahlı saldırıya kadar yaşanan direniş süreci anlatıldı.

Ücret alacakları konusunda işçilerle tersane arasında “aracılık” yapan tersane avukatı Mesut Düzgün’ün patronun safında olduğu, silahlı saldırıyı *“işçiler taşkınlık yaptı”* diyerek açıklamaya çalıştığı dile getirildi. İşçilere ve dernek yöneticilerine yönelik saldırılardan ilk elden tersane avukatı Mesut Düzgün, Cebeci Denizcilik taşeronu Fatih Bayraktar, Anadolu Tersanesi İdari Müdürü Tamer Tüfekçi ve Emniyet Müdürlüğü sorumlu tutuldu.

Açıklamada şunlar söylendi: *“Kuşkusuz bu yaşananlar ilk değil son da olmayacak. Bu ülkede demokrasi havarisi kesilenler, bu ülkenin gerçek sahipleri olan biz işçilerin hak arama mücadelesine benzer yöntemlerle saldırmışlardır. Gemileri bakanlarla, milletvekilleriyle denize indiren tersane patronları gemiciliğin ne kadar geliştiğinden, ülke ekonomisine ne kadar katkıları olduğundan dem vuruyorlar. Oysa bu ‘ekonomik büyümenin’ gerisinde işçilere reva görülen ücret gaspları, sigortasız çalışma, iş cinayetleri ve nihayet hak arama mücadelesine yönelik biber gazı, cop ve kurşun var. Servet içerisinde yüzenler sefaletle boğuşan tersane işçisine kurşun sıkılmıştır. Bu saldırı kendi başına bir taşeronun fevri davranışı değildir. Patronlar örgütü **GİSBİR**’in sistematik tutumudur. Bu saldırgan tutumun hedefinde havzada oldukça yaygınlaşan ücret gaspları ve iş cinayetlerine karşı gelişen mücadele ve o mücadelenin simgesi haline gelen **Tersane İşçileri Birliği Derneği** vardır.”*

Eylem sırasında içeride çalışan Anadolu Tersanesi işçilerine hitaben yapılan konuşmada da ücret gasplarına, iş cinayetlerine karşı TİB-DER çatısı altında örgütlenme ve mücadele çağrısı yapıldı. Eyleme **BDSP** ve **Alınteri** okurları da destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BDSP: “Bu karakolda işkence var!”

13 Eylül günü Anadolu Tersanesi önünde ücret gaspına karşı direnişe geçen Tersane İşçileri Birliği Derneği üye ve yöneticisi tersane işçileri kolluk güçlerinin azgın saldırısına maruz kaldılar. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Tersane İşçileri Birliği Derneği öncülüğünde Tuzla Tersaneler havzasında yürütülen fiili-meşru mücadelenin yanında olduğunu duyurmak, yaşanan polis terörünü teşhir etmek için 17 Eylül günü Tuzla İlçe Emniyet Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdi.

Eylem öncesinde İlçe Emniyeti önünü abluka altına alan kolluk güçleri haberi takip etmek üzere bekleyen **Kızıl Bayrak** gazetesi ve **DİHA** muhabirlerini GBT kontrolünden geçirdiler.

Emniyet önünde toplanan BDSP’liler “Bu karakolda işkence var!/BDSP” pankartı açtılar. Komünistler eylem boyunca; “Direne direne kazanacağız!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “İşkenceci polis hesap verecek!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” sloganlarını haykırdılar.

BDSP adına yapılan açıklamada, Tuzla tersanelerdeki azgın sömürü koşullarına karşı mücadeleyi yükselten Tersane İşçileri Birliği Derneği’nin asalak patronları rahatsız ettiği söylendi, karakollarda süren baskı ve işkencenin bir devlet politikası olduğu vurgulandı.

Açıklama, *“Evet bu karakolda işkence var! Tıpkı tüm diğer karakollarda olduğu gibi. Çünkü bu ülkede sömürü var, açlık var, yoksulluk var, sefalet var, işsizlik var, kölece çalışma koşulları var. Çünkü bu devlet tersane patronlarının olduğu gibi tüm asalak sömürücülerin devleti. Bu sistem sürdüğü sürece devletin baskı ve terörü de devam edecektir. Polisin baskı ve işkencesine rağmen tersane işçilerinin mücadelesi devam edecektir. Baskılar, işkenceler, gözaltılar bizleri*

yıldıramayacaktır. Sömürücüler, işkenceciler yenilecek, mücadele eden ve direnen işçiler kazanacak!” sözleriyle son buldu.

Eyleme katılan Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu da şunları söyledi: *“Her tersanede olduğu gibi geçtiğimiz günlerde Anadolu Tersanesi’nde de ücret gaspı yaşandı. Ücret gaspına karşı tersane patronuyla görüşme içerisindeydik ancak o güne kadar bir sonuç alamadık. Biz de tersane önünde direnişe geçtik. Patronların sözünden çıkmayan emniyet müdürlüğü kısa süre sonra ‘üretimi durdurduğumuz’ gerekçesiyle bizlere vahşi bir şekilde, tekmelerle, yumruklarla, coplarla ve biber gazlarıyla saldırdı. Anadolu Tersanesi önünde başlayan işkence araçlarda sürdü. Araçlara biber gazı sıkarak pencereleri kapattılar. Daha sonra aynı işkenceler Tuzla Emniyet Müdürlüğü’nde de sürdü. Asıl mesele burada ücret gaspları değildir. Mesele 12 gün içinde 5 işçiye kaybeden tersane işçilerinin, TİB-DER önderliğinde yürüttüğü mücadeledir. Asıl olarak 12 gün içerisinde yaşanan işçi ölümlerine karşı işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınması için **GİSBİR**’e karşı başlattığımız eylemlilik süreci hedef alınmıştır...”*

“Tersane işçisi yalnız değildir!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Baskılar, gözaltılar, işkenceler sökmedi, sökmeyecek!”, “Direne direne kazanacağız!” dövizlerinin taşındığı eylem sloganlarıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Veysel Demir: “Sıkılan kurşun hak arama mücadelesine!”

Tuzla tersaneler havzasında hak arama mücadelesi çerçevesinde ücretlerini almak için mücadele eden işçilere işveren tarafından silahlı saldırı yapılmıştır. Bilindiği üzere, tersane havzasında işverenler iş sağlığı ve iş güvenliği konusunda tedbir almadıklarından dolayı iş ölümleri de gerçekleşmektedir. Bu ülkenin gerçek sahipleri olan biz işçilerin hak arama mücadelesine patronlar tarafından benzer yöntemlerle saldırılarda bulunulmuştur. Bu yaşananlar son da olmayacaktır.

Önümüzdeki süreçte egemenlerin emekçilere yönelik saldırıları daha da artarak devam edecektir. Sıkılan bu kurşunu sırf oradaki işçilere değil, Türkiye ve dünya işçi sınıfına sıkılmış kurşun olarak kabul ediyor, bu ve bu tür olayları şiddetle kınıyoruz.

Tersane işçisi yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Veysel Demir

Genel-İş 3 No’lu Bölge Başkanı

Tersane işçileriyle dayanışma açıklamalarından...

Baskı ve teröre karşı tersane işçileriyle dayanışmaya!

Tersane İşçileri Birliği: “Baskı ve zorbalık mücadelemizi engelleyemez!”

Bugün (13 Eylül) öğleden sonra aralarında TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu ve yönetim kurulu üyesi Cahit Atalay’ın da bulunduğu 14 üyemiz Anadolu Tersanesi önünde gözaltına alındı. Polisin üyelerimize şiddet kullandığı, dernek başkanımızın kaburgasının kırıldığı ilk gelen bilgiler arasında yer alıyor.

Anadolu Tersanesi bünyesinde iş yapan Cebeci Denizcilik uzun süredir işçilerin paralarını ödemiyordu. Ücreti ödenmeyen diğer işçiler gibi Cebeci Denizcilik işçileri de derneğimize başvurular. Taşeronla ve tersane ile yapılan görüşmelerden bir sonuç çıkmayınca Cebeci Denizcilik işçileri en meşru haklarını kullandılar. Alın terlerinin karşılığını almak için direnişe geçtiler. Hakları için direnişe geçen işçiler coplarla ve tekmelerle dövülerek gözaltına alındılar.

Biz işçiler en basit güvenlik tedbirleri alınmadığı için peşpeşe ölürüz. Sigortasız çalıştırılırız, geleceğimiz çalınır. Ücretlerimiz ödenmez, insanlık dışı koşullara mahkum ediliriz. Mimar Sinan Mahallesi’nde olduğu gibi evlerimiz bir gece yarısı başımıza yıkılır. Ayağa kalktığımızda, hakkımızı istegimizde sömürü düzeninin polisi, devleti, kanunu karşımıza dikilir.

Eğer üç kuruşluk kablo alınmadığı için işçilerin ölmesine neden olmak suç değil de hakkının, alınterinin karşılığını almak için tersane önünde beklemek suçsa biz böyle kanunu tanımıyoruz. Patronlar kanuna, devlete, polis copuna dayanarak çocuklarımızın ekmeğini, geleceğimizi çalabileceğini sanıyorlarsa yanılıyorlar. Bu yolu daha önce de deneyenler oldu. Daha sonra yanlış kapı çaldıklarının farkına vardılar.

Ama biliyoruz ki sorun tek başına Cebeci Denizcilik kemiricisinin en sonunda ödemek zorunda kalacağı para değildir. Onların asıl sorun olarak gördüğü büyüyen ve genişleyen tersanedeki hak alma mücadelesinde bir mevzi ve umut ışığı haline gelen derneğimizin kendisidir.

Bu saldırının tek sorumlusu Cebeci Denizcilik taşeronu kenesi ile Anadolu Tersanesi patronu kan emicisi değildir.

Dün biz CHP milletvekillerini sınıf disiplinimize uygun olarak “karşılarken” yanlarında olan ama bizi görünce birden soluğu arabasında alan Murat Bayrak ve onun şahsında tüm GİS-BİR yönetimi asıl sorumlulardır. Amaç iş kazalarına, ücret gasplarına, sigortasız çalıştırmaya karşı dernek bünyesinde mücadele eden işçileri polis copu, devlet zoru ile yıldırmaya çalışmaktır.

Baskı ve zorbalıkla bizi yıldıracağını sananlar belli ki bizi tanımamaktadırlar. Bu saldırılar ancak öfkemizi artırır, sınıf kinimizi daha fazla biler.

Gözaltına alınan arkadaşlarımız hala Tuzla Emniyeti’nde tutulmaktadır. Arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdırlar. Uygulanan ve uygulanabilecek her türlü kötü muameleden Tuzla Emniyeti’nin yanı sıra Anadolu Tersanesi patronu, asalak Cebeci taşeronu ve GİS-BİR yöneticileri sorumlu tutulacaktır.

Tüm ilerici, devrimci güçleri, sendikaları, demokratik kitle örgütlerini gözaltındaki arkadaşlarımız şahsında tersanelerde yürüyen hak alma mücadelesine sahip çıkmaya, destek vermeye çağırıyoruz.

Tersane İşçileri Birliği

BDSP: “Devletin baskı ve terörüne karşı tersane işçileriyle dayanışmaya!”

“Son günlerde peşpeşe yaşanan iş cinayetleriyle gündeme gelen Tuzla tersaneler, işçilerin yaşamını öğüten bir sömürü cehennemi. Tersane patronlarının ve taşeronların kuralıslığı kural haline getirmeye çalıştığı, yoğun hak gasplarının yaşandığı bir cehennem. Ödenmeyen ücretler, sigortasız çalıştırma, azgın sömürü koşulları, alınmayan iş güvenliği tedbirleri tersanelerde yaygın uygulamalar arasında. Gözünü aşırı kâr hırsı bürümüş tersane patronları ve onların örgütü GİS-BİR, işçinin akan kanının, sömürülen emeğinin, gaspedilen haklarının baş sorumlusudur.

Tersane patronlarının direktifi doğrultusunda hareket eden kolluk güçlerinin gözaltındaki işçilere uyguladığı terör korkularının ürünü. Tersane işçilerinin eylemlerinin yaygınlaşmasından, örgütlü mücadelelerinin gelişmesinden, işçilerin bilinçlenmesinden ve hakları için birleşik bir güç olarak karşılarına dikilmesinden korkuyorlar. Tersanelerden yayılan mücadele ateşinin sınıfın diğer bölüklerine örnek olmasından korkuyorlar.

Bu nedenle saldırı sadece ücret hakkı için Anadolu Tersanesi önünde eylem yapan işçilere değil özünde tüm tersane işçilerine yöneliktir. Hakkını aramaya kalkışan, örgütlülüğe inanan, mücadeleyi yükseltme kararlılığında olan sınıfın bütün bölüklerine yöneliktir. Çünkü patronların ve devletin asıl hedefi tersane işçilerinin mücadele inancını yoketmek, örgütlü gücünü ezmek, hak alma bilincini köreltmektir. Saldırının eylem yapan tersane işçilerine yönelik kısmını aşan boyutu bugün tersane işçileriyle dayanışmayı daha fazla yükseltmeyi zorunlu kılmaktadır.

Bu nedenle bugün tersane işçilerinin hak alma mücadelesini baskıyla, gözaltılarla, devlet terörüyle ezmeye yönelik saldırılar karşısında tersane işçileriyle dayanışmayı yükseltmek, eylemli tepkiler örgütlemek tüm sınıf bölüklerinin, ilerici, devrimci güçlerin, sendikacıların, demokratik kitle örgütlerinin ertelenemez görev ve sorumluluğudur.

Ücretsiz **Doğru Devrimci Sınıf Platformu**

OSİM-DER: Tersane işçilerinin ve TİB-DER’in yanındayız!

Tuzla tersaneler havzası son haftalarda yaşanan iş cinayetleri ile tüm toplumun gündemine oturdu. Bu sömürü havzasında işçi kanıyla beslenen patronların sömürü çarkı bir kez daha gün yüzüne çıktı.

Ancak sadece iş cinayetleri de değil. Bu sömürü havzasında iş güvenliğinin yanı sıra sigortasız çalıştırmadan taşeronlaştırmaya, ücret gasplarına kadar onlarca sorun yaşanıyor. “Bizim kârımız tamamen işçilikten, işçilik fiyatları da Avrupa’nın fiyatlarına gelirse, Türkiye’deki gemi inşa sanayisinin avantajları yavaş yavaş ortadan kalkar” diyebilecek kadar pervasız olan bu sömürücü asalaklar tersane işçilerine üç kuruş ücretlerini ödemeyi bile bir yük olarak görüyorlar.

Son yaşanan iş cinayetlerinde tersaneler havzasından Taksim’e kadar her yeri eylem alanına çeviren TİB-DER, yaşanan tüm sorunlar karşısında tersane işçilerin mücadele merkezi durumuna gelmiştir. TİB-DER’li sınıf kardeşlerimiz tersane işçilerinin sesi soluğu olmuştur.

Bu gözaltı saldırısı haftalardır eylem alanına dönen Tuzla Tersaneler havzasında GİSBİR patronlarının ve onların ücretli uşaklarının işçilerin örgütlü tepkisinden ne kadar korktuğunu göstermektedir. Anadolu Tersanesi işçileri ve TİB-DER yöneticileri şahsında yapılmış olan bu saldırı tersanelerde yükselen örgütlü mücadeleyi bastırmayı amaçlamaktadır.

OSİM-DER olarak yürüttükleri hak alma mücadelesinde tersane işçilerinin ve TİB-DER’in yanındayız. Tüm sınıf örgütlerini de tersane işçilerinin mücadelesine sahip çıkmaya, tersane işçileri ve TİB-DER ile dayanışmaya çağırıyoruz.

OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER)

Tİ-DER: “Tersane işçilerinin yanındayız!”

Anadolu Tersanesi önünde hakları için eylem yapan tersane işçisi kardeşlerimize yönelik saldırıyı kınıyoruz.

Bu, işçiler için cehennem haline gelen, onlarca işçi arkadaşımızın ölümüne, yüzlercesinin yaralanmasına yolaçan tersane patronları ve onların örgütü GİS-BİR’in, birleşen ve biraraya gelen tersane işçilerine yönelik saldırısıdır. GİS-BİR patronları ve onlara bekçi köpekliği yapan kolluk güçleri işçilere saldıracak örgütlülüğünü dağıtmak istemiştir.

Ama ne onların baskıları ne de kapılarında besledikleri elleri kanlı bekçileri, tersane işçilerinin haklı mücadelesini engelleyebilecektir. TİB-DER tersane işçilerinin sıkılmış yumruğu, bilenmiş kını olacak ve GİS-BİR patronlarına hadlerini bildirecektir.

Tersane işçileri yalnız değildir. Bugün tersanelerde yaşanan sorunlar bütün işçi sınıfının sorunlarıdır. Dolayısıyla, tersanedeki sınıf kardeşlerimizin direnişi ve mücadelesi, her birimizin direnişi ve mücadelesidir.

Topkapı işçileri olarak tersanelerde sömürüye başkaldıran sınıf kardeşlerimize bir kez daha sesleniyoruz; Sonuna kadar yanınızdayız.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!

Topkapı İsci Derneği (Tİ-DER)

Çalışma Bakanlığı'nın tersane raporu...

İş kazalarında tersane patronları aklanıyor!

Tersanelerde geçtiğimiz günlerde iki hafta içinde 5 işçinin iş cinayetinde yaşamını yitirmesi, işçi sınıfının en yakıcı sorunlarından biri olan “iş kazaları”nı yeniden gündeme getirdi. Kazaların yarattığı öfke ve tepki karşısında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı'ndan CHP milletvekillerine kadar devlet erkanı sözde inceleme yapmak için Tuzla tersaneler bölgesine geldiler. Hak-İş, yayınladığı raporda da iş kazalarının geldiği boyutun “kaygı verici” olduğu söylendi. DİSK de tersanelerdeki kazaları tepkiyle karşıladı.

Bu gelişmeler yaşanırken, tersanelerdeki iş kazalarına ilişkin, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın hazırladığı rapor gündeme geldi.

İş kazalarının nedeni eğitimsizlik!

Söz konusu rapor, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından görevlendirilmiş müfettişlerin eliyle hazırlansa da, tersanelerde iş kazalarının

vehametini göstermeye yetiyor. Verilere göre, geçen yıl tersanelerde 276 iş kazası gerçekleşmiş ve 12 işçi yaşamını yitirmiş. 258 işçi yaralanırken, 6 işçi de sakat kalmış. Bu verilerin hepsi de Bakanlık bünyesinde oluşturulan “Tersanelerde iş sağlığı ve güvenliği teftiş projesi” kapsamında yapılan

teftişlerden yola çıkarak hazırlanmış. İş kazası sonucu ölüm ve yaralanmalar, en fazla yüksekte düşme nedeniyle gerçekleşmiş. Diğer önemli kaza nedenleri ise cisim çarpması veya düşmesi, takılarak düşme, kalp krizi, araç çarpması ve elektrik çarpması olarak sıralanıyor. Teftişlerde, işyerlerinde 99 başlık altında 1061 eksiklik tespit ediliyor. Bu eksikliklerin başında “patlamadan korunma dökümanı olmaması, acil durumlarla ilgili düzenlemenin yapılmaması, kişisel koruyucu donanımın kullanılmaması, elektrik tesisatının kontrolünün yapılmaması” geliyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Ağustos ayı sonu itibarıyla 42 iş kazası ihbarının geldiğini ve bir kısmının incelemeye alındığını, bazılarının incelemelerinin de devam ettiğini söylüyor. Bakanlık görevlileri, tersanelerde yaşanan iş kazalarının en büyük nedenini işçilerin eğitimsizliğine bağlıyor. Raporda geçen 1061 eksikliğin tümünden tersane patronları sorumlu olduğu halde, iş kazalarının nedeni işçilerin eğitimsizliği oluyor!

Ancak üstü örtülemeyecek bir gerçek var ki, o da iş cinayetlerine yol açanın patronların kâr hırsı olduğudur. Gerekli önlemleri almayan, işçileri eski makinelerle çalıştıran kan emici tersane patronlarından başkası değildir.

Çalışma Bakanlığı'nın çözüm önerilerinde patronlara yaptırım yok!

Bakanlık müfettişleri sorunları sıraladıktan sonra iş kazalarının önlenmesi için çeşitli önerilerde de bulunmuşlar. Bu önerilerin başlıcaları şöyle:

- * GİS-BİR bünyesinde faaliyet gösteren sağlık birimi gibi uygulamaların paylaşımını sağlayacak, ortak platform ve organizasyonların oluşturulması,
- * Tersanelerde iş sağlığı ve güvenliği konusunda sektör kılavuzu hazırlanması,
- * İşyerlerinde makinelerin vb. araçların bakım ve kontrollerinin yapılması ve makinelerin kullanımı için eğitimler yapılması,
- * Yapılacak işe uygun kişisel koruyucu malzemenin temin edilmesi,
- * Tersanelerde iş sağlığı ve iş güvenliği iç denetimlerinin birlik bünyesinde oluşturulacak ekip tarafından yapılması, vb...

Devleti temsil eden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na bağlı müfettişler, sorunları sıraladıkları raporda iş kazalarının bilançosunu çıkarıyor, iş kazalarında ölümlerin nasıl yaşandığını anlatıyorlar. Ölümlerden tümüyle tersane patronlarının sorumlu olduğu açık iken, çözüm önerilerinde bir kez bile onların adı geçmiyor, “ceza” ve “yaptırımlar”dan söz edilmiyor.

Bakanlık, bu ve benzeri raporları gerek iş kazaları, gerek şikayetler sonrasında hazırlamak zorunda kalıyor. Ancak devletin hiçbir kurumu kapitalist patronlara dokunmuyor. Çünkü bu düzen sermaye düzeni, devlet de sermayenin devleti...

Hazırlanan raporlar ve tersane patronlarından “rica edilen” taleplerle iş cinayetleri engellenemez. İş cinayetlerine ancak işçilerin örgütlü mücadelesi ve nihayetinde kan emici asalak patronların düzeninin yıkılması son verebilir.

AB fonlarından beslenen sendika ağaları ihanette sınır tanımıyor!

Sınıfa ihanette sınır tanımayan sendika ağaları, işçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspeden planların altına, emek düşmanı AB ve sermaye temsilcileriyle birlikte imza atıyorlar. İşçi sınıfına ihanet eden şebekelerden biri de Hak-İş Konfederasyonu.

Hak-İş, 2006 yılında AB fonlarından beslenerek TİSK ile birlikte bir projenin altına imza atmış ve yaklaşık iki yıl boyunca kendi konfederasyonu, bağlı sendikaları, üye işçileri de bu projeye dahil etmiştir. Projenin adı ise “İş Kanunu'nun Etkin Uygulanmasında İkili Sosyal Diyalog Modeli Oluşturma Projesi”.

Bu proje, adından da anlaşılacağı üzere ruhunu esnek üretimin verdiği iş yasasının etkin bir şekilde uygulanmasını ve bunun sendika-patron işbirliği çerçevesinde hayata geçirilmesini öngörüyor. Geçtiğimiz günlerde sona eren proje çerçevesinde Hak-İş ve TİSK, iki yıla yakın bir süre ortak çalışma yürüttüler. Bu çerçevede anketler, eğitimler, araştırmalar vb. çalışmalar yaptılar. Geçtiğimiz günlerde de projeyi sonlandırdılar. Projenin bitiminde kamuoyuna “güçlü işbirliği” mesajları verdiler. Projenin sona ermesiyle birlikte gerçekleşen kapanış toplantısından herkes memnun ayrıldı.

Doğal olarak TİSK bu çalışmadan en kârlı çıkan kesimdi. Zira, “4857 sayılı İş Kanunu'nun daha etkin biçimde uygulanması amacıyla, işçi ve işveren kesiminin ikili sosyal diyalog yoluyla sürekli ve doğru biçimde bilgilendirilmesi ve yönlendirilmesini sağlamak üzere sürdürülebilir örnek bir model kurmak” amacını taşıyan bu proje,

patronlara kuralısızca sömürme alanı açmak anlamına geliyordu.

Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu da durumdan hoşnuttu. “Sosyal diyalogu” sihirli bir kavram olarak algıladığını söyleyerek toptan red ya da kabul anlayışının terkedilmesini istemiş, bu anlamsız sözlerle, ihanetçi tutumlarının üstünü örtmeye çalışmıştı. Ama Uslu ve ekibini asıl hoşnut eden, sergiledikleri “sosyal diyalog” ya da “uzlaş”ı değildi. Bu proje kapsamında, AB fonlarından hibe edilen paralar da kendi kasalarına akmıştı.

Sermayenin sözcüleri de durumdan fazlasıyla memnundu. Toplantıda konuşan ODTÜ Öğretim Üyesi Prof. Dr. Nurhan Süral, “artık ideolojik sendikacılıktan uzlaşmacı sendikacılığa geçiş var” sözleriyle, sendikaların teslim alınması sayesinde sermaye düzeninin elde ettiği kazanımlara işaret ediyordu.

Yeni Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik de; Türkiye’de bir ilke, “ülkenin ihtiyacı olan sosyal diyalog modeline” imza attıklarını söylüyordu. Çelik, “Eski anlayışı, alışlagelmiş kalıpları kırdığınız için teşekkür ederim” derken, sendika bürokratlarına sermaye adına sermayeye hizmetlerinden dolayı teşekkürü borç biliyordu.

Bu tablo içinde yalnızca işçi sınıfı yoktu. Kapalı kapılar ardında hakları tırpanlanan, kirli işler ve ilişkiler içinde yok sayılan, geleceği çalınan işçi sınıfı...

Ama er ya da geç işçi sınıfı üzerindeki ölü toprağını silkeleyerek mücadele alanına çıkacak, sermaye sınıfıyla birlikte bu sınıf hainlerini de tarihin çöplüğüne atacak!

Küreselleşen dünya “küreselleşen yoksulluk” demektir...

“Her derde deva” küreselleşme tılsımını yitiriyor!

Günlük hayatımızda sıkça karşılaştığımız bir kelimedir “küreselleşme”. Küreselleşme, yerli yersiz her konuda bir çözüm önerisi olarak getirilen, “ilericilik”le, “çağdaşlık”la adeta özdeşleştirilen bir kavram haline dönüştürülmüştür. Oysa, en basit sözlük anlamıyla bile küreselleşme, dünyanın bütünleşmiş tek bir pazar haline gelmesinden başka bir şey değildir.

Küreselleşmenin böyle yalın ve net bir tanımı varken, işçi ve emekçilerin her türlü sorununu çözecek “sihirli bir değnek” olarak öne çıkartılmasını sorgulamak gerekiyor.

Uluslararası sermayenin dünyada hiçbir sınır ve engel tanımadan dilediğince at koşturmak için piyasaya sürdüğü “küreselleşme” kavramının insanlık yararınaymış gibi sunulması bilinçli bir tercihtir.

Nitekim ülkemizde de 2000 ve 2001’de yaşanan ekonomik krizlerle birlikte “küreselleşme” kavramı, emekçilerin hayatında daha çok yer tutmaya başladı. “Küresel piyasalardaki dalgalanmalar” vb. kelimelerle başlayan cümleler sermaye medyasında daha sıklıkla anılır oldu. Sanayiden hizmete, ticaretten finans sektörüne kadar tüm sermaye çevreleri, topluma çözüm reçeteleri olarak her defasında “küreselleşme”yi, “küreselleşen dünyaya ayak uydurma”yı önerdiler. Öyle ki kapitalist ekonominin yarattığı “küresel krizler” bile sermaye tarafından daha fazla küreselleşmek gerektiğinin gerekçesi haline getirildi. Ekonominin düzlüğe çıkması için daha fazla yabancı sermayenin ülkeye çekilmesi gerekiyordu. Bunun için de her türlü cazip ortamın yaratılması talep edildi. IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist mali kuruluşların bu çerçevede hazırladıkları ekonomik programların harfiyen yerine getirilmesi dayatıldı. Uluslararası sermayeye kölece bağımlılığı dayatan bu programlara da “Güçlü Ekonomiye Geçiş” adı verildi.

Bu programa göre satılacak bir şey kalmayınca ya kadar özelleştirmeler tamamlanmalıydı. Devlet ekonomiden ve bir dizi sosyal hizmet alanından elini çekip bu “sektörleri” tamamen sermayenin kullanımına açmalıydı. Daha kârlı üretim koşullarının sağlanması için “işçilik maliyetleri” en asgari düzeye çekilmeliydi. Verimlilik artışı için çalışma koşulları daha fazla esnetilmeliydi. Sermayenin üzerindeki her türlü “vergi yükü” kaldırılmalıydı. Tarımda uygulanan her türlü devlet desteği kaldırılarak, emperyalist tekellerle yoksul köylülük arasında “eşit şartlarda bir rekabet ortamı” yaratılmalıydı. Paranın ve de malların dolaşımının önündeki her türlü gümrük vergisi ve sınırlar kaldırılmalıydı. Daha fazla dövizin dolaşıma girmesi için yüksek faiz ve sıkı para politikaları uygulanmalıydı, vb...

Elbette, dünyadaki “küreselleşme süreci”ne ayak

uydurmak için hazırlanan bu programların geniş emekçilere kabul ettirilebilmesi için popüler hale getirilmesi gerekiyordu. Bu iş de “politikacılara” düşüyordu. Nitekim sermayenin has uşaklarının yaptığı; “paranın dini, milleti olmadığı, sermayenin tek bir tanımı olduğu, onun da küresel sermaye olduğu”, “bir başbakan olarak ülkeyi pazarlamakla mükellef olduğu”, “devletin ekmek kapısı olarak görülmesine son verileceği”, “ekonomide win-win (kazan-kazan) döneminin başladığı”, “kamuya ait herşeyin babalar gibi satılacağı”, vb. türden açıklamalarla bu görevin bugüne kadar layıkıyla yerine getirildiğini görüyoruz.

Oysa emekçiler için “son bir kez daha” sunulan bu “acı ilacın” gerçekte tek bir anlamı vardır; daha fazla sömürü, daha fazla yıkım ve hayat standartlarının daha da kötüleşmesi! Zira küreselleşen dünya “küreselleşen yoksulluğun” diğer adıdır. Bunu çeşitli dönemler boyunca yine aynı yoldan giden Somali’de yaşanan kıtlık, Ruanda’da yaşanan etnik katliamlar, Hindistan’da ezilen köy ve kent yoksulları üzerinden görmek mümkündür. Ya da Brezilya’da yaşanan çöküş, Peru’da salgın hastalıkların yolaştığı onbinlerce ölüm, Bolivya’da oluşturulan uyuşturucu ekonomisi, Yugoslavya’da iç çatışmalarla halkların birbirine kırdırılması üzerinden örneklemek mümkündür. *

Ama sermaye açısından da “küreselleşme”, ülke ekonomilerinin birbirine bağımlı hale gelmesi nedeniyle önemli bir risk alanı yaratmaktadır. Bu önem, özellikle de “gelişmekte olan ülkeler” söz konusu olduğunda daha da artırmaktadır. Onun içindir ki bugün “piyasalardaki” en ufak bir hareketlilik sermaye çevrelerinin yüreğini ağzına getirmektedir. Sadece ülke içindeki siyasi gelişmeler değil, ülke dışında yaşanan herhangi bir gelişme dahi “ekonominin kırılgan ve hassas dengelerini” bozacağına dair büyük bir korku yaratmaktadır. En son Amerika’daki Mortgage sisteminin yarattığı sıkıntının doğrudan Türkiye ekonomisini etkiliyor

olması ya da FED’in faizlere ilişkin alacağı kararın bir o kadar da İMKB’yi ilgilendiriyor olması bu durumu yeterince özetlemektedir.

“Küreselleşmenin” ulaştığı bugünkü düzey, dünya çapında yaratacağı sonuçları bakımından uluslararası sermayenin çıkarlarını temsil eden kuruluşlarda da büyük bir endişe uyandırıyor. Türkiye’deki “Güçlü Ekonomiye Geçiş” programının mimarlarından olan ve sıkı bir “küreselleşmeci” olarak tanınan Kemal Derviş’in geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklama bunun bir örneği durumunda.

Birleşmiş Milletler Kalkınma Teşkilatı (UNDP) Başkanı Kemal Derviş katıldığı bir toplantıda, piyasalarda süregelen çalkantının “gelişmekte olan ülkeler”de ciddi etkilere yol açabileceğini belirterek şunları söylemektedir: *“Geleceğe ilişkin umutlar parlak olsa bile yaşanan olayları bir uyarı olarak değerlendirmek gerekir, piyasalar arasında artan bağımlılığın yarattığı karışıklığın ve yönetimlerce iyi anlaşılmamış yeni finansal ürünlerin sürprizlere yol açması her zaman olasıdır.”* Öte yandan IMF ve OECD gibi uluslararası örgütlerin büyüme tahminlerini öncekilerinin aksine düşük tutmalarının özellikle “gelişmekte olan ülkeler” açısından büyük bir önem arzettiğini, 1970’lerde yaşanan olayları anımsatarak ihtiyatlı olunması gerektiğini belirten Derviş konuşmasının sonunda şu noktanın altını çiziyor:

“Benzer yeni bir krizle karşılaşılacağı tahmininden bahsetmiyorum, dünya ekonomisinin aşırı bir biçimde bağımlılaştığını, dünya ekonomisinin bir yandaki siyasal hareket ya da olayların diğer tarafta da büyük bir etkiye yol açtığını belirtmek istiyorum. Maalesef gelişmekte olan ülkeler daima en hassas konumda olan, dünya ekonomisindeki gelişmelerden en olumsuz etkilenen kesimlerdir. Bu nedenle, etkin bir düzenleme ve aşırı karmaşık duruma gelmiş ve iyi anlaşılmamış finansal ürünlerde dikkatli ve koordineli olunması için ortak sorumluluk gerektiğine işaret etmek istiyorum. Düzenleme otoritelerinin bu alanda inisiyatifini ele almak için kesinlikle son derece sıkı çalışmaları gerekmektedir.”

Derviş her ne kadar ufukta yeni bir küresel krizin gözükmediğine dair piyasaları rahatlatacak “iyimser” öngörülerini belirtse de, “gelişmekte olan ülkeler” açısından ciddi tedbirlerin alınması gerektiğini açıkça ifade etmektedir. Öte yandan, küreselleşmenin yarattığı bağımlılık ilişkilerinin ufak dalgalanmalarda dahi tüm dünyada hissedilir bir düzeye ulaştığını, en koyu “küreselleşmecilerin” bile bundan kaygı duyduğunu göstermektedir.

Küresel krizlerin ağır faturasını ödemek, yıkıcı sonuçlarını yaşamak zorunda bırakılan emekçilere, “ulusal ekonomilerin güçlendirilmesi”, “yerli üretimin artırılması” vb. gerici milliyetçi argümanlara dayalı sözde çözüm yolları önerilebilmektedir ki, bunun emperyalist-kapitalizmin bugün ulaştığı düzeyde çözüm üretmesi mümkün değildir.

“Küreselleşme”ye karşı tek ve gerçek çözüm yolu, adı sosyalizm olan başka bir dünyanın mümkün olduğuna dayalı bir perspektifle mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

* Ayrıntılı bilgi için Michael Chossudovsky’nin “Yoksulluğun Küreselleşmesi” kitabına bakılabilir.

Cezaevlerinde hak ihlalleri ve keyfi uygulamalar sürüyor...

Devrimci irade teslim alınamaz!

Cezaevlerinde keyfi hak ihlalleri ve baskılar aralıksız bir biçimde devam ediyor. Geçtiğimiz yıl Adalet Bakanlığı tarafından yayımlanan “Ceza İnfaz Kurumlarının Tahsisi, Nakil İşlemleri ve Diğer Hükümler” başlıklı genelge cezaevlerinin önemli bir bölümünde uygulanmıyor. Yeni çıkartılan kimi yönetmeliklerle cezaevlerinde bu zamana kadar varolan bir takım haklar da gaspediliyor. Tutuklular lehine birçok yasa hükmünün uygulanması cezaevi idarelerinin keyfi tutumlarınca belirleniyor.

F tiplerinde tecrit saldırısı tüm kapsamı ile sürüyor. Tecrit saldırısının alt ayakları olarak son aylarda öne çıkan sorunların başında, Adalet Bakanlığı’nın genelgesinde kabul edilen “tutsaklar arası 10 saatlik görüşme hakkı”nın ihlali, sağlık problemi yaşayan tutukluların adeta imha edilmesini hedefleyen uygulamalar ve 22 Temmuz seçimlerinin hemen ardından çıkartılan yönetmelikle düzenlenen ziyaret/ziyaretçi sınırlaması geliyor.

Genelgeden bu yana değişen bir şey yok!

Özellikle Tekirdağ 1 ve 2 No’lu F Tipi Cezaevleri’nden yansıyan haberler, 5 saatten 10 saate çıkartılan haftalık görüşme hakkının keyfi olarak uygulanmadığını gösteriyor. Hak ihlallerinin en ağır biçimlerinin keyfi yasaklar, baskı ve şiddetle beraber yaşandığı Tekirdağ’dan İHD’ye gelen çok sayıdaki şikayet mektubunda da ağırlıklı olarak bu sorunun üzerinde duruluyor. 10 saatlik yasal hakka rağmen adli tutsaklara haftada sadece 2 saat görüşme hakkı tanınırken, devrimcilerin 10 saatlik hakkı da gaspedilerek kütüphane ve spor alanlarının birer saatlik kullanımı ile beraber 5 saate indirilmek isteniyor. Yanısıra genelgede tutuklulara tanınan görüşeceği kişileri seçebilme hakkı da cezaevi idaresince keyfi olarak gaspediliyor. Tutuklular cezaevinin belirlediği kişilerle ve oldukça kısa sürelerle görüşebiliyorlar. Halihazırda Tekirdağ 1 No’lu F Tipi’nde ortak alan kullanımı genelgeye rağmen bu güne dek uygulanmamışken, Tekirdağ 2 No’lu da ise 10 saatlik süre cezaevi yönetiminin keyfiyeti ile 5 saate indirilmiş durumda.

Tutuklular tedavi edilmeyerek işkenceye maruz kalıyorlar!

Ciddi sağlık problemleri yaşamalarına rağmen cezaevi idarelerinin ve cezaevi doktorlarının bilinçli tutumları ile hastaneye sevkedilmeyen tutsakların durumu da tecrit koşullarının devrimci tutsakların imhası amacını taşıdığını gösteriyor. Beyin kanaması geçirmesine rağmen zatürre, sinüzit gibi uyduruk teşhislerle hücrelerine geri gönderilen Nevin Yayla’nın bilincini kaybedene kadar bir sağlık kurumuna götürülmemesi son dönemde yaşanan en çarpıcı örneklerden biri. Hepatit C taşıyıcısı olan Yaşar İnce’nin de hastalığı haftalık kontrol ve tedavi gerektiriyor. Steril koşulları şart kılan bir hastalık olmasına ve beslenmesi için ciddi bir diyetin zorunlu olmasına rağmen İnce hala tecrit koşulları altında tutuluyor.

Her geçen gün baskı ve yasaklar artıyor!

Genelgenin uygulanmamasından ileri gelen keyfiyet ve sağlık sorunu yaşayan tutukluların karşı

karşıya kaldığı işkence uygulamaları elbette F tiplerinde süreklileşmiş baskı ve zor ile kolkola yürüyor. Ziyaretlerde ve telefon görüşmelerinde devrimci tutsaklara Türkçe konuşmaları zorunlu kılınıyor. Kürtçe kesinlikle yasak. Tutuklular Türkçe bilmeyen aile bireyleri ile fiili olarak görüştürülmemiş oluyor. Son birkaç ay içerisinde Ermenice de toplumda yaşanan siyasal gelişmeler uyarınca sakıncalı diller arasına katıldı. Bazı cezaevlerine ulaştırılan AGOS gazetesinin Ermenice sayfaları yırtıldıktan sonra tutuklulara veriliyor. Cezaevlerine gönderilen birçok siyasal yayın, yasak olmamalarına rağmen “sakıncalı” görülerek verilmiyor. Mektuplar sıkı kontrolden geçiyor. Cezaevi idaresinin eleştirildiği mektuplar dışarıya gönderilmiyor. Bir cezaevinde dışarıdan gelen mektuplarda sakıncalı görünen ifadeler yer aldığı taktirde tutuklulara tahliye oldukları güne kadar mektup ulaştırılmıyor. Dahası moral veren ifadeler dahi kimi cezaevlerinde sakıncalı olarak kabul ediliyor. Devrimci tutsakların telefon görüşme hakları da çeşitli gerekçelerle fiilen engelleniyor. Örneğin yakın zamanda Edirne F tipinde alınan bir karar doğrultusunda telefon görüşmelerinin haftasonu yapılması yasaklanmış ve salt hafta içi mesai saatinde telefon etme hakkı tanınmıştır. Bu durum, birçok devrimci tutsağın dışarı ile bağlantısını fiilen sınırlıyor.

Cezaevlerindeki baskı ve yasakların bazıları ise son derece mantıksız. İHD’nin yayınladığı 6 aylık hak ihlalleri raporunda da yer verilen kimi yasaklara kısaca göz gezdirildiğinde devletin tek amacının irade savaşını derinleştirmek, devrimci tutsakların kimliklerini ezmek olduğu görülebilir. Örneğin şu an cezaevlerinin bir kısmında siyah üzüm istemek, kırmızı, yeşil, lacivert ve bordo iç çamaşırı giymek, sabun ve deterjanı cam kenarına koymak yasak...

Ziyaretçi sınırlamaları ile tecrit derinleştiriliyor!

Şimdi de ziyaret sınırlaması getirerek devrimci tutsakların dışarı ile kurdukları ilişkiyi sıkı bir denetim altına almayı hedefleyen yönetmelik gündemde. 22 Temmuz seçimlerinden hemen sonra çıkartılan ve burjuva medya tarafından F-tiplerindeki devrimci tutsaklara getireceği sınırlamalardan öte milletvekillerinin politik tutsaklarla görüşmelerini sınırlayan ve koşula bağlayan hükümlerinin öne

çıkartıldığı yönetmelik, bugün birçok cezaevinde uygulamaya konuldu. Cezaevlerinden ardarda gelen şikayetler, kamuoyuna “DTP’lilere Öcalan yasağı” olarak yansıtılan yönetmeliğin esasta devrimci tutsakların izolasyonunda yeni ve kapsamlı bir adımı ifade ettiğini gözler önüne serdi.

Yönetmeliğe göre, tutsaklardan on günlük süre içerisinde, tutuklu kalacakları bütün bir dönem boyunca kendilerini ziyaret edecek üç kişinin ismini ve adresini cezaevi müdürlüğüne bildirmeleri isteniyor. Verilen süre içerisinde bildirim yapmayan tutsak görüş hakkını kaybediyor. İsmi bildirilen üç kişi ilgili mercilerce inceleniyor ve sakıncalı bulunmazlarsa bundan sonra söz konusu tutuklu ile ancak belirtilen üç kişi görüşebiliyor. Sakıncalı bulunduğu taktirde ise yerine başka bir isim bildirilmesi için ek bir süre tanınmıyor. Yönetmelikte kimin sakıncalı kapsamına girdiği, sakıncalılık/uygun görülmemesi durumunu belirleyen kriterlerin ne olduğuna ise yer verilmiyor. Belirtilen üç kişinin daha sonra değiştirilebilmesi için ise ancak ölüm, ağır hastalık gibi koşulların söz konusu olması ve ispatlanabilir olması şartı aranıyor. Şu ana kadar Tekirdağ 1 ve 2 No’lu, Kandıra F tipinde uygulamaya konulduğu kesin olarak bilinen yönetmelik çerçevesinde tutsakların bildirdikleri kimi isimlerin reddedildiği de gelen haberler arasında. Ayrıca Tekirdağ 1 No’lu F Tipi’nde 10 günlük süre içerisinde birçok tutsağın üç kişilik listelerini yetiştirememeleri ve cezaevi idaresinin de süreyi uzatmaması üzerine birçok devrimci tutsak görüş hakkını kaybetti. Zaten Tekirdağ 1 No’lu F Tipi’nde beşinci üç aylık görüş yasağı devresine henüz geçildi.

Devrimci irade teslim alınamaz!

Bütün bu saldırılar, hak ihlalleri, yasak ve baskıların hepsi devrimci tutsakların iradesini kırmak, onları teslim almak için uygulanan sistemli politikalar. Bu politikaların uzantısı olarak tutsaklar gerekçesiz hücre cezalarına çarptırılmakta, görüşler sürekli olarak yasaklanmaktadır. Ancak sermaye düzenin sahipleri de çok iyi bilmektedir ki, bu coğrafyanın zindanlarının tarihi teslim olmayanlarla doludur, devrimci tutsakları teslim almaya dönük saldırılar bugüne dek hep devrimci iradenin duvarına çarpmıştır!

Temelinde mülk olan adalet kardeşliğe düşman, katillere kalkandır!

Geride bıraktığımız bir hafta içerisinde aylardır devam eden farklı davalarla ilgili çeşitli gelişmeler yaşandı. Bu gelişmeler, burjuva düzenin yargı mekanizmasının ifade özgürlüğüne, halkların kardeşliğine düşman olduğunu bir kez daha gösterdi.

Şemdinli davası: Kaba bir aklama operasyonu

Bir o mahkemeye bir bu mahkemeye gidip gelen Şemdinli davası sonunda kendi yerini buldu. Birbiriyle çelişen, Genelkurmay müdahaleli bir dizi ara aşamanın yaşandığı Şemdinli davası sonunda tekrar askeri mahkemeye yollandı. “İyi çocuklar” baba evinin koruyucu kalkanına sonunda kavuşmuş oldular. Zaten Büyükanıt’ın, Şemdinli davası ilk derece mahkemesinde görülürken, hükmedilen karara dair yaptığı “hukuk cinayeti” yorumu bugün gelinen aşamayı önceden belirlemişti. Şemdinli’nin üstü örtülmek isteniyor, sermaye düzeninin suç üstü yakalandığı bu olayın sanıkları harcanmak istenmiyordu. Askeri mahkeme henüz davaya bakmadı. Ancak “iyi çocuklar” artık hiçbir hukuki “tehdit” altında değiller.

Azınlık raporu yeniden yargılanıyor!

Baskın Oran ve İbrahim Kabaoğlu tarafından hazırlanan ve kamuoyunda Azınlık Raporu olarak bilinen çalışmanın sonucunda Oran ve Kabaoğlu’na dava açılmış ve her ikisi de beraat etmişlerdi. Ancak Yargıtay beraat kararını bozdu. Yargıtay’ın bozma gerekçesi Türkiye’de şovenizmin manifestosu niteliğinde. Öncelikle sözkonusu raporda “halkın kin ve düşmanlığa tahrik edildiği” ileri sürülüyor. Yargıtay; Türkiye’de Lozan’dan bu yana kabul gören ve salt dinsel farklılıklar üzerinden yapılan azınlık tanımı ile tartışmaya giren raporun özel olarak bu bölümünü suçlu bulduğunu açıkladı! Zira Yargıtay’a göre Türk milleti din, dil, etnik köken ayrımı içermeyen bir tanımlama! Oran ile Kabaoğlu’nun hazırladığı raporda bu tanımın genişletilmiş olması açık bir bölücülük tehdidi içeriyor! Dolayısıyla, Oran ve Kabaoğlu önümüzdeki günlerde tekrar yargılanacaklar.

Dink davasında itiraz ve çifte standart

Hrant Dink davası son yıllarda burjuva hukukun çifte standardının ve yargı eliyle bir cinayetin meşrulaştırılmaya çalışılmasının çarpıcı örneklerinden biri olarak tarihe geçecek. Soruşturma sürecinde sorumluları koruma çabasından şoven faşistlerin pervasızlıklarına sahne olan ilk duruşmaya kadar her aşaması ile Dink davası, mahkeme heyetinin adeta Dink’in öldürülmesini onaylayan tutumları ile sürüp gidiyor. Dink’in avukatları geçtiğimiz günlerde yargılanmalarına izin verilmeyen emniyet memurları ve askerlerle ilgili itirazda bulundu. Sanık avukatlarından bir tescilli faşist ise aynı dönem içerisinde “bölücülük” suçlaması ile Dink avukatlarından bazılarına dava açtı.

Bu düzenin mahkemeleri ancak kendi kadar adil olabilir!

Artık bu gerçek bütün yalınlığı ile ortadadır: Kapitalizmin mahkemeleri ancak kendi kadar adil olabilir! Şemdinli, azınlık raporu, Dink davaları ve önümüzdeki birkaç hafta içerisinde mahkeme önüne çıkacak olan 17 gazeteci... Bunlar son süreçte yaşanan gelişmeler.

Ancak Eylül ayı tarihsel örneklerle de doludur. Diyarbakır cezaevi katliamının sanıklarının bir gün bile hapis yüzü görmeden 10 yıl boyunca göstermelik yargılanmaları, Ulucanlar’da devrimcileri katledenlerin halen serbest dolaşıyor oluşu, Musa Anter’in ölümünün açık itiraflara rağmen faili meçhul kabul edilişi ve bir bütün olarak 12 Eylül infazları, katliamları, işkenceleri ve bunun baş sorumlusunun bugün deniz manzaralı bir yalıda gönül rahatlığı ile resim yapıyor oluşu...

Kapitalist sistemde hukuk, düzenin cinayetlerinin, kanlı operasyonlarının örtüsüdür. İnsanın, emeğin, halkların düşmanları bu örtünün altında soluklanmaktadır.

Diyarbakır Cezaevi katliamının 11. yılında...

Duvarlar hala yıkılmayı bekliyor!

İnsan tarih kitaplarından, belgelerden, anı ve biyografilerden çok şey öğrenir... Yaşanmışlıkların herbiri yaşanabileceklerin göstergesidir. Çekilen acı, yengi ve yenilgi.. Bir bir, kökünden koparılmış bir kağıt parçasına can verir. Ama bir de duvarlar vardır. Duvarların sesini bir kez duyunca insan, gelecekte bugünü yazmak yerine, bugün geleceği yazmaya soyunur. Çünkü ışık sızdırmayan o soğuk duvarların her birinde hiçbir kuvvetin engelleyemeyeceği bir sızıntı vardır!

Duvarlar gerçeğe açılan pencerelerdir. Ve tarihler boyunca yerli yerinde durduğu sanılsa da, gören gözler, duyan yürekler için onlar binlerce kez yıkılmıştır... Ve en önemlisi belki de dünyadaki bütün duvarlar tarih boyunca hep taraf tutmuştur! İster egemenlerin elinde Filistin’e saplanan bir bıçak olsun, ister binlerce insanın tutsaklığının şahidi... Duvarlar hep kendilerini ören ellerin, harcına bularan alinterinin tarafını tutmuştur... İşte bu yüzden her duvar bir tarih, bir insan, bir destandır...

24 Eylül 1996’da Diyarbakır E Tipi Cezaevi’nin duvarları korkunç bir katliama tanıklık etti. Öylesine ki, kalaslar, demir çubuklar ve coplar silahsız bir direncin başını ezmeye çalışmaktaydı. Ama direnç, inanç ve irade yalın ayaktı...

Önce “PKK”li tutsakların yanına konulan itirafçıların saldırısı ile koğuşturma kavga çıktı” dediler. “Kavga büyüyünce polis müdahale etti.” Bu uyduruk açıklama bile kendilerinin teşhiriydi. Kendi yazdıkları senaryo ile 10 kişinin polis müdahalesinde katledildiğini ve dahası bir de polisin saldıran gruba değil, saldırıya uğrayanlara müdahale ettiğini söylemiş oluyordardı. Ama sonra bu senaryo beğenilmedi, değiştirildi. “Erkek tutuklular kadın tutuklularla görüşmek istemişler, müdüriyet engel olunca da görevlilere saldırmışlardı”. Yeni senaryo buydu. Arka planındaki saldırı çok bilinçliydi. Zaten cezaevinde politik gerekçelerle yatan kim varsa “sapık” ve “ruh hastası”ydı. Ama sonra anlaşıldı ki, saldırı tutsakları cezaevinde hizaya çekmenin, baş eğdirmenin, korku salmanın bir aracı olarak devreye sokulmuştu.

Diyarbakır E Tipi Cezaevi’nde yaşanan saldırıda 30 kadar tutuklu ve hükümlü, tam donanımlı, ellerinde demir sopa, cop ve kalas taşıyan polis, asker ve infaz koruma memurunun saldırısına uğradı. Saldırı öylesine ölçsüz, eşitsiz ve baskıcıydı ki, hayatta kalan başaran

kimi mahkumlar daha sonra kafalarında ikiye ayrılan “kamu malı” işkence aletlerine zarar verdikleri için yargılandı. 10 tutsağın beyinleri parçalandığı için yaşamını yitirdiği katliamın ardından, katliamı gerçekleştiren katil sürüsünden 72’sine mahkeme tarafından sahip çıkıldı.

Otopsi raporları ortadaydı... Cinayetti, vahşetti, parçalanmış beyinlerdi... Cesetler tanınmaz haldeydi. Bir tutukluya öldükten sonra dahi işkence yapılmıştı!

Yapılan araştırmaların sonucu ortadaydı. Devlet ağzıyla dahi meşrulaştırabilecek tek bir gerekçe bulunamamıştı...

Sağ kurtulanların ifadeleri ortadaydı... Üç saat dar bir koridora kilitlenmişlerdi. Saldırmışlardı. Saldıranlar kalasların çivili taraflarını kullanmışlardı. Askerdi, polisti, cezaevinde personeldi... 72 sanık denmişti. 72’den fazlaydı.

Otopsi raporları, araştırmalar, sağ kurtulanlar... Hepsi bir yana, duvarlar olduğu yerdeydi. Duvarlar katliamı kaydetmişti...

Mehmet Aslan, Kadri Demir, Ahmet Çelik, Edip Derikçe, Mehmet Nimet Çakmak, Rıdvan Bulut, Mehmet Kadri Gümüş, Erhan Hakan Perişan, Cemal Çam ve Hakkı Tekin katledildiler... Düzenin her zaman hazır ve nazır ölüm timinin 72’lik bir bölüğü ise ellerini “vatan için” kana bulamanın arşa çıkaran rahatlığı ve çürümüş adalet mekanizmasının üzerilerine sinmiş kokusuyla halen ortalıkta dolaşmaktalar... Ekmek çaldığı için yıllarca hapis verilen bir ceza sisteminde, 10 kişinin ölümünden sorumlu olan gözü dönmüş tetikçiler, ortadaki açık delillere rağmen 10 yıl boyunca öylesine yargılandılar. 10 yılın sonunda kimi zamanaşımından faydalandı, kimi şartlı salıvermeden...

Diyarbakır Cezaevi’nin gördüğü ilk katliam değildi bu. O, yıllar yılı işkencenin, ölümün, katliamın gölgesinde yaşamıştı. Bugün hala Diyarbakır E Tipi Cezaevi’nin duvarları katiller sürüsünün tepesine yıkılmayı bekliyor!

Kamu emekçileri hareketinin sorunları, imkanlar ve devrimci müdahale ihtiyacı

Sermaye devleti kamu emekçilerine yönelik saldırıları yıllardır farklı yöntemlerle parça parça hayata geçirmeye başladı. Bazı saldırıların yasal alt yapısını tamamlayarak meclisten geçirdi ve uygulamaya başladı. Kimisini ise parça parça fiilen uygulamaya başlayarak yasal kılıf giydirmeye hazır hale getirdi. Saldırıları çeşitli isimler taşısa da, temel olarak hem kamu hizmetlerini hem de kamu sektöründe çalışan emekçileri işgüvencesi ve sosyal haklarıyla birlikte tasfiye etmeye yönelik bu saldırıların tümüne “reform” adı verildi. Sözde halkın yararına yapılmaya çalışılan saldırılar “reform” adı altında emekçilere yutturulmaya çalışıldı. Bu saldırıların adı kimi zaman kamu çalışanlarına yönelik sendika hakkı tanıdığı iddia edilen 4688 sayılı yasa oldu. Kimi zaman adına “Sosyal Güvenlik Reformu” denildi. Kimi zaman “Personel Rejimi Yasa Tasarısı” adını aldı. Sonuçta amacı aynı olan bu yasalar emekçilerin örgütlülüğüne, kazanılmış haklarına, iş güvencesine yönelik bütünlüklü bir saldırının ayaklarını oluşturdu.

Kamu emekçileri cephesinden özellikle ‘90’lı yılların sonundan itibaren topyekûn saldırılara topyekûn bir yanıt verilemedi. Devlete ve egemenlere geri adım attırabilecek bir mücadele yükseltilemedi.

Ancak saldırılara karşı devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi zorunluluğu her geçen gün daha fazla ihtiyaç haline gelmektedir. İşçi sınıfına göre nispeten daha “örgütlü” olan kamu emekçilerinin mücadelesi her geçen gün daha fazla güç kaybediyor. Bunun farklı nedenleri var. Biz şimdilik burada kamu emekçileri hareketinin bazı sorunlarına ve mücadelenin imkanlarına değineceğiz.

Mücadelenin hedefi saldırıların asıl sahipleri olmalı

Kamu emekçileri ücretlerinin düşmesinden tırpanlanan sosyal haklarına, çalışma koşullarının esnekleştirilmesinden işgüvencesinin gaspına kadar kapsamlı saldırılar bütününe sonuçlarını güncel olarak daha çok hissediyor. Ancak saldırıların asıl kaynağını görmekte, politik olarak bu kaynağa yönelmekte bir zaafiyet yaşıyor. Emekçilerin tepkisi daha çok bu saldırıları uygulayan, hayata geçiren hükümete yöneliyor. Sonuçta emekçilere yönelen saldırılar hükümet eliyle uygulansa da, bu saldırıların arkasındaki asıl güçler emperyalistler ve işbirlikçi sermaye sınıfıyla onun devletidir. Yapılan, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden düzenlenen kamusal alanın, neo liberal saldırılar çerçevesinde yeniden yapılandırılmasıdır. Eğitimden sağlığa, enerjiden telekomünikasyona kadar her sektörün tekellerin çıkarları doğrultusunda piyasaya açılmasıdır. Bu doğrultuda devlete yük gelen kamu sektörü çalışanlarının ücretinden sosyal güvencesine kadar birçok hakkının piyasa kurallarına göre düzenlenmesidir. Ucuz işgücüne dayanarak daha çok işi, daha az çalışana ve daha düşük ücrete, esnek yani kural dışı çalışma biçimleriyle yaptırmak istemesidir. Esnek üretimin, taşeronlaştırmanın, esnek istihdam biçimlerinin kamu sektöründe uygulanmasıdır vb.

Kamu emekçilerinin tepkisinin saldırıların uygulayıcılarıyla birlikte asıl hedefe yani emperyalistlere ve işbirlikçilerine yöneltilmesi,

mücadelenin temel politik hattı olmalıdır. Kamu emekçileri hareketine devrimci müdahaleyi ihtiyaç gören, bu misyonla davranan, bu iddiaya sahip her bileşenin politik yaklaşımı bu olmalıdır. Mücadelenin pratik olarak örgütlenmesi süreci bu politik hat üzerinden yükseltilmelidir.

Saldırıların kapsamı ve sonuçları en geniş emekçi kesime anlatılmalı

Yaşama ve çalışma koşulları her geçen gün kötüleşen, saldırıların sonuçlarını yaşayan ve buna tepki duyan geniş emekçi kesimlere saldırının kaynağı ile birlikte amacı ve sonuçları çeşitli araç, yol ve yöntemle anlatılmalıdır. Halihazırda kamu alanında örgütlü sendikaların kiminin bilerek ve isteyerek (Kamu-Sen ve Memur-Sen), kiminin (KESK) iddia ve iradeden yoksun oluşu nedeniyle boş bıraktığı temel alanlardan birisi de budur.

Kamu Personel Rejimi, performansla göre ücretlendirme, TKY, Kamu Yönetimi Temel Kanunu, SSGSS vb. adlar altında hayata geçirilmeye çalışılan yasaların ve uygulamaların kamu emekçilerinin hangi hakkını gaspettiği, bu saldırıların sonuçlarının işsizlik, örgütsüzlük, düşük ücret, esnek çalışma, emeklilik ve sosyal güvenlik haklarının gaspı vb. anlamına geldiği canlı örneklerle anlatılmalı, geniş emekçi kesimler saldırılar hakkında bilgilendirilmeli ve bilinçlendirilmelidir. Saldırılarından ve sonuçlarından doğrudan etkilenen emekçi kesimlerin tepkisi somut sorunlar ve talepler üzerinden örgütlenmeli, emekçiler etkin ve etkili bir çalışma üzerinden mücadeleye çağrılmalıdır.

Geniş emekçi kesimlere ulaşmanın yolu işyerlerinden geçmektedir

Bugüne kadar hem sendikaların hem de bu alanda faaliyet yürüten siyasal yapıların en çok boş bıraktığı alanlardan birisi de işyerleri ve birimlerdir. İşyerleri saldırıların anlatılacağı yerler olduğu kadar aynı zamanda mücadelenin de örgütleneceği temel yerler olmalıdır. Eğer harekete devrimci müdahale yapılmak isteniyorsa ilk gidilmesi gereken yerlerin başında buralar gelmelidir. Zira mücadele ancak buralardan yükselebilir ve yayılabilir.

Bugüne kadar şu ya da bu şekilde mücadelenin içinde yer almış, sendikalarda örgütlenmiş ancak “yaptık da ne oldu, ne kazandık?” düşüncesine sahip kamu emekçilerine, aslında kendilerinin de bildiği

ancak uygulamakta ve öncülüğünü yapmakta isteksiz ve güvensiz olduğu hak alma mücadelesinin nasıl örgütlenmesi gerektiği anlatılmalıdır. İşyerlerinde yaşanan güncel sorunların kamu emekçilerinin yaşadığı sorunlarla, dünyada ve Türkiye’de yaşanan gelişmelerle ve toplumsal sorunlarla bağ kurularak anlatılmalıdır. Hak alıcı bir mücadelenin yol ve yöntemleri buralarda tartışılarak ete kemiğe bürünmelidir.

Sonuçta emekçiler birçok şeye tepkililer. Ancak bu tepkilerini açığa çıkaracak ve örgütleyecek devrimci bir irade göremedikleri için de herşeyden uzak duruyorlar. Öncü, devrimci kamu emekçilerinin yapması gereken, hareketin devrimci önderlik boşluğunu doldurmak için tüm güç ve imkanlarıyla işyerlerine yönelmeleridir.

Herşeyden önce öncülerin ortak müdahalesi şart!

En temel ve kaba hatlarıyla hareketin yaşadığı sorunlar ve bunun imkanlarına vurgu yapmaya çalıştık. Zira bugün alanda örgütlü sendikaların bürokratik yapısı, uzlaşmacı tutumu mücadelenin fiili-meşru bir zeminde ve devrimci temellerde yükseltilmesinin önündeki en büyük engeldir. Sendikaları, tabanlarını ve örgütsüz kamu emekçilerini harekete geçirecek olan hareketin acil ihtiyacı olan devrimci müdahalenin kendisidir.

Kamu-Sen ve Memur-Sen’in işbirlikçi, kontra yapısı bilindiği yerde, tüm eksik ve zaafalarına rağmen hala da en diri sendika KESK’tir. İzlediği uzlaşmacı, masa başında çözücü mücadele yol ve yönteminin yarattığı erimeye rağmen içinde diri unsurları hala barındırmaktadır, belli bir taban dinamiğini kapsamaktadır. Ancak geline aşamada devletin kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesinin önüne set çekmek için bilinçli bir tarzda kurduğu Kamu-Sen de artık geniş bir emekçi tabanına kavuşmuştur. Düne kadar devletin üst kademe bürokratlarıyla orta ve alt kademe bürokratlarının teşkilat gibi kullandığı Kamu-Sen devletin çok özel baskısının etkisi ve yönelimi ile KESK’in fiili mücadeleden kopması sonucu bir tabana sahip olmuştur. Seslenilmesi ve harekete geçirilmesi gereken KESK’te örgütlü ancak umutsuz, mücadeleden uzaklaşmış ve güvensizleşmiş kamu emekçileri ile örgütsüz bir kamu emekçisi kitlesi ve bir kısmı KESK’in de tabanı olabilecek kontra ve işbirlikçi sendikalara üye kamu emekçisi kitlesi vardır. Bu kesimlerin harekete geçmesi hak alıcı, fiili ve meşru, devamı olan, birbirini aşan yol ve yöntemlerle örgütlenmiş bir mücadelenin yükseltilmesiyle sağlanabilecektir.

Bunun güç ve imkanları vardır. Ancak kamu emekçileri hareketine devrimci müdahalenin yapılması için herşeyden önce öncü, devrimci kamu emekçilerinin alana dair asgari zeminde de olsa ortak tespitleri, ortak bir yönelimi, yaklaşımı ve pratik müdahalesi gerekmektedir. Bunun da güç ve imkanları vardır. İhtiyaç bu güç ve imkanları biraraya getirecek bir müdahalenin kendisidir, buna uygun zeminlerin yaratılmasıdır. Kamu emekçileri hareketinin yeniden ayağa kalkması, KESK’in de yeniden dirilmesi buna bağlıdır.

(Kamu Emekçileri Bülteni’nin Eylül sayısından alınmıştır...)

İttifak politikası

Politika, bir bakıma, ittifak inşası demek. Tek başına, anlamlı siyasal etkinlik içinde bulunmak, güç olmak, hatta iktidara gelmek ve onu sürdürmek, bütün sınıflar bakımından, başarılı ittifak politikaları oluşturmaksızın mümkün değil. Bu, sadece sömürücü azınlıklar bakımından değil, toplumda çoğunluk oluştursa da, en geniş tanımıyla işçi sınıfı açısından da böyle; tabii Sınıf'ın politik temsilcileri komünistler için de. Bir başka ifadeyle, bu da dayatılmış bir tarihsel zorunluluk.

Bu seçimde, ittifak sorunu, özellikle “bağımsız ortak aday” projesi çerçevesinde, çok tartışıldı. Konu, ister istemez, Devrimci Marksist Sol'un gündemine de girdi. 16 Haziran'da Köln İşçi-Gençlik Kültürevi'nin düzenlediği ve benim de konuşmacı olarak katıldığım bir toplantıda bu konuda hararetli tartışmalar yaptık. Toplantıda, bir arkadaşımız, özetle, “faşizme karşı Avrupa'nın komünist partilerinin önyak olduğu ‘birleşik cephe’lerin, faşizmin yenilmesine katkıda bulunmakla birlikte, bu partiler bakımından reformizme giden yolu da açtığı”na işaret ederek, “ittifakların karakterinin ve sonuçlarının komünistlerce iyi değerlendirilmesi gerektiği”ni söyledi. Bu çok önemli saptamadan hareketle, söz konusu hayati konudaki düşüncelerimi, basit tezler halinde düzenleyerek, sosyalist kamuoyuyla paylaşmak istiyorum. Kabul etmek gerekir ki, hayatın gerçekleri ve tarihin dersleri devrimcilere bu sorunla dengeli bir yaklaşımla yüzleşmeyi dayatıyor.

1. Önce, soldaki bir yanılgıya işaret etmek gerekiyor. Sözünü ettiğimiz ittifaklar, benzer görüşleri, çıkar ve amaçları büyük oranda paylaşanlar arasında değil de, esas olarak, değişik, hatta karşıt, sınıfsal konumlanışların farklılıkları üzerinden inşa edilen türden olanlar. Ayrıca, esas olarak, komünistlerin/işçi sınıfının öncü gücü olmadığı ittifak türlerini gözönünde bulunduruyoruz. Bu gibi durumlarda da devrimcilerin öncü unsur olabileceği gerçeğini ise, gözardı etmiyoruz. Burada esas olan, özdeşlerin, benzerlerin iş ve güç birliğini sağlama bilimi değil de, özünde sınıfsal temele oturmuş karşıtlıkların, belli hedefler üzerinden ortak eylemliliğe dönüştürülmesi yeteneği.

2. Genel olarak siyasetin kendisi gibi, ittifak ilişkileri de, son tahlilde, geçerli güçler dengesine göre belirleniyor. İttifakların bileşenleri, belirli bir gücü temsil ettikleri oranda “ittifak denklemi”nde yer bulabiliyorlar. Yani, bir ittifakın bileşeni olabilmek için, güç olmak gerekiyor. Bir başka biçimde söylersek, güç sahibi olmak, ittifak yapmamanın değil, tam aksine, ittifak kurmanın önkoşulu. Güç azaldıkça ittifak yeteneği azalıyor, güç arttıkça ittifak olanakları çoğalıyor. Güçsüzlük, genellikle, ittifakları reddetme, yalnızlığı seçme, tecriti yeğleme ya da kuyrukçuluk/savrulma sonucu doğururken, güçlü olmak, olgun ittifak kurma eğilimlerini yaratıyor. Egemen toplumsal/politik yapı içinde, özellikle görece yaygın meşruiyet kazanımı dolayısıyla, güç biriktirme bakımından başarılı ittifaklar ise, aşağıda değineceğimiz gibi, bazen, ideolojik ve örgütsel bağımsızlık bakımından ciddi güç yitimlerine yol açabiliyor. Güçsüz durumda ittifaka soyunmak ise,

Bu seçimlerde devrimci odaklara dört yol açtı: 1. Boykot; 2. Kürt adaylara oy vermek; 3. Kendi güçleriyle bağımsız adaylarla seçime girmek; ve 4. bütün yalnızlığı ve güçsüzlüğüyle görece güçlü odaklarla ittifak peşinde koşmak. Açıktır ki, bu yollardan sonuncusu, kabul edilemeyecek ölçüde yanıltıcı. Öteki tutumlar ise, yapıcı bir ortak tartışma konusu olmadılar ne yazık ki.

Bu konuda bir laboratuvar işlevi gören seçimlerden çıkan derslerin başlıcasıysa, bana göre şudur: Ciddiyetsizlikle ittifaka kalkmak veya tecrite düşmek, ya da kuyrukçuluk, hepsinin temelinde güçsüzlük yatıyor önemli ölçüde. Bu durumda da güçlerin biraraya getirilmesi anlamındaki “devrimci eksen”i oluşturmak temel ihtiyaç olarak ortaya çıkıyor. Gerçekçi ve anlamlı ittifak tartışmaları ve uygulamaları da ancak bu gerek yerine getirildikten sonra mümkün olabilecektir.

ciddiye alınmamaya, itibar kaybına neden oluyor.

3. İşçi Sınıfı bakımından ittifak siyaseti, genel olarak, burjuva siyaset dünyasına, “burjuva demokrasisi”nin çürütücü labirentlerine dalmak anlamına gelmektedir. Yine de, genel kanının aksine, burjuva unsurlarla girilecek ittifak ilişkileri, doğru kullanıldığında, “burjuva demokrasisi”nin ve reform arayışlarıyla demokrasi mücadelesinin, emekçilere nihai kurtuluş açısından yetersizliğini göstermek bakımından çok elverişlidir. Burjuva demokrasisi ve parlamentarizminin kurtuluş reçetesi olduğu yönündeki yanılsamasının çürütülmesinin, bu kör inancın emekçilerin bilincinden sökülüp atılması yolunda ve öteki bileşenlerin nesnel içtensizliğinin kanıtlanması bakımından bir araç olarak kullanılması koşuluyla, “ittifak siyaseti,” önemli olanaklar sunar. Komünistler için de, dolayısıyla, “halkın dostları”nı ortaya çıkartmak bakımından bir turnusol kağıdı işlevi de görür ittifak siyasetinin dinamikleri. Nihayet, “reformlar için de devrim talebi”nin stratejik önemi bu türden ilişkilerde kristalleşir.

4. İttifak siyaseti, olanaklar ve tehlikeler/riskler içeriyor. Çoğu kez, ittifak siyasetini reddetmek ya da bu konudaki niyetsizlik/yeteneksizlik, tecrit ve siyasetsizliğin kaynağı olmakta. Buna karşılık, ileride değineceğimiz gibi, Köln'deki tartışmada sözünü ettiğim arkadaşımızın değindiği olumsuzluklar/bedeller de tarihsel gerçekler. İttifak siyasetinin bir ucunda “tecrit”, öteki ucundaysa, ideolojik yıkım, hatta ideolojik ve örgütsel likidasyon bulunuyor. “Taktik yönelişten stratejik yönelime ve yapısal zaafa dönüşmesi”, sık rastlanılan bir tehlikesi ittifak siyasetlerinin. Burada riskler/olanaklar dengesinin kurulması, politika bilimi ve sanatı olarak ortaya çıkıyor.

Sol'daki teorizm alışkanlığı, sekterlik ve dogmatizm, yaşamdan kopuk, siyaset dışı; buna karşılık “burjuva pragmatizmi” daha başarılı sonuçlar veriyor ama o da yabancılaştırıcı ve girdabında yitip erimeye varacak ölçüde burjuva yaşamla çok içiçe. Bu da “ideolojik zehirlenme”, “bağımsız inisiyatif kaybı”, “teoriden kaçış”, “dar pratikçilik”, “ilkesizlik”, “fırsatçılık” gibi sorunlara birinde getirebilir.

İttifak politikasının gücü, “pragmatizmden, ilkesizlik ve fırsatçılık”tan mı gelir, “somut tahlil” ilkesinin gerçekçiliğinden mi sorusunun yanıtı belli olmalı ama doğru her zaman kolay yakalanmıyor.

İttifak sorunsalının asgari riski, Marksist literatürdeki terminolojiyle söylersek, “kuyrukçuluk” olarak ortaya çıkıyor. Sınıf'ın ve partisinin, farklı sınıfsal çıkarların peşinde sürüklenmesi, kendi hedeflerinden sapması ve giderek daha ileri sapma, hata ve yıkımlara sürüklenmeye açık hale gelmesi, özellikle de yabancı düşüncelerin sınıf ve parti içinde yaygınlık kazanmasıyla savrulmaların altyapısının döşenmesi, “kuyrukçuluk” mikrobunun yarattığı sonuçlardır. “Kuyrukçuluk,” kişiliksizleşmeyle gelişir, giderek, hakim değerlerin girdabına, hayat tarzına savrulmayla sonuçlanır. Önce “taktik adına ilkesizlik,” ardından da programatik değişiklikler sızar politik duruşa. Hakim güçlerin olmasına takıldıkça elde edilen “kazanımlar” ve kişisel/örgütsel “başarılar,” “kolaylıklar,” “yenilenmenin, hayata uymanın” ideolojik altyapısını oluşturur, hareket içinde bu yönde ideolojik saldırı odakları harekete geçer. Direnenler, hem dışarıdan, hem içeriden abluka altına alınırlar. “Sekterlik-gerilik-dogmatizm” suçlamaları her türden yaptırımla, en çok da ideolojik terörle, cezalandırılır. Dirençler kırılır, Düzen, gündelik yaşam dahil her düzlemde “kuyrukçular”ı himaye eder, ödüllendirmeye başlar. “İlericilik,” “demokratlık,” “solculuk” ikame kimlikler olur. Artık çürüme ve ideolojik tasfiye kaçınılmazdır. Örgütsel tasfiye son aşamadır.

5. Tarihsel deneyim, ittifak siyasetinin toplumsal tabanı genişletici olduğunu, meşruiyeti, etkiyi arttırdığını; buna karşılık, ideolojik ve örgütsel zaafılara yol açtığını gösteriyor. Uzun vadede de, “kullanılma”nın olumsuz sonuçlarını yaratıyor, bir anlamda “evdeki bulgur”dan da olunabiliyor.

Avrupa Partilerinin örneği daha iyi biliniyor. Başka bölgelerden başka örnekler de var.

Ortadoğu'daki en çarpıcı örneklerden birini Suriye Komünist Partisi'nin Hafız Esad'ın BAAS diktatörlüğü ile yaptığı ittifak oluşturmaktadır. Hiç kuşkusuz, BAAS ve öteki ulusalcı güçlerle “Ulusal

nsını düşünmek

Haluk Gerger

Cephe” içinde yer almak Komünist Partisi’ne pek çok olanak açmıştır. Parti, yığınlarla ilişki kurmada ve onların desteğini sağlamada, daha önceki “ulusal cephe” deneyimlerinde de büyük yararlar görmüştür. Esad Rejimi’nde de, parti üyeleri, basın-yayın kuruluşlarında, sendikalarda, bürokraside önemli görevler elde etmişler, nihayet sonunda, hükümete bakan olarak girebilmişler, yönetimde doğrudan yer almışlardır. Ne var ki, pek parlak görünen bu tabloda gizli pek çok da olumsuzluk mevcuttur. Komünist Parti, bu diktatörlükle işbirliği yapınca, herşeyden önce, onun halka karşı suçlarına da ortak olmuş, yığınlar nezdinde büyük itibar kaybına uğramıştır. Bütün bu yükün karşılığında, üstelik, Parti tam bir legalite dahi elde edememiştir. Parti’nin varlığı bizzat Esad’ın sözleriyle bir realite olarak tanınmış ama legalite tanınmamıştır. “Milli burjuvazi”yi ürkütmeme pahasına, daha baştan, Parti “mülkiyet sorunu”nu gündem dışı tutmuştur. Giderek, “komünistlik,” devlet kapitalizmi çerçevesindeki kamulaştırmalara, ABD ve İsrail ile uzlaşmazlık alanlarının varlığına ve Suriye’nin Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler kurmasına indirgenmiştir. İşbirliğinin karşılığında, bırakın Parti’ye legalite tanınması, yığınların demokratik hakları dahi sağlanamamış, Parti’nin en ufak eleştirel kıpırdanışı dahi “ulusal cephe dostları”na hunharca bastırılmıştır. Kısacası, Parti önce kuyrukçuluk batağına batmış, ardından büyük bir ideolojik yıkım yaşamış, nihayet, fiilen tasfiye olarak BAAS Diktatörlüğü’nün bir aracına, Sovyetler Birliği ile ilişkilerde bir piyona, giderek, rejimin suç ortağına dönüşmüştür.

İkinci örnek olarak, Amerikan Komünist Partisi’ni verebiliriz. 1930’lı yıllarda, elbette, Komintern’in de direktifleriyle ve yaklaşan faşizm tehlikesine karşı, Amerikan Partisi “cephe” siyasetini benimsemiştir. Bu yöneliş, Parti’nin önceki bütün söylem, değer ve davranış kalıplarını değiştirmiş, giderek, faşizme karşı “milli bütünlüğün sağlanması” uğruna komünizmin “Amerikalılaştırılması”na varmıştır. Parti Genel Sekreteri Earl Browder, “komünizm 20. yüzyıl Amerikanizmi” diyecek kadar ölçüyü kaçırmıştır. Bu süreç, Parti içinde eski bir hastalığın nüksetmesine neden olmuş, “Amerikan kapitalizminin evrensel kapitalizmden (olumlu) farklılıkları”nın teorisi yapılmaya başlanmıştır. Büyük Bunalım’da da Parti Demokrat Roosevelt’in kuyruğuna takılmıştır. Parti, zamanla, Roosevelt’e, hem faşizme karşı cephede ülkenin yer alması konusunda, hem Sovyetler’le dostluk kurulmasında, hem (aslında kapitalizmi kurtarmak için) ekonomiye devlet müdahaleciliğinde ve emekçilerin durumunun iyileştirilmesinde, hem de gericilerin iktidarını önlemede “tek umut” olarak sarılmıştır.

Bu siyaset sonucunda, Parti’nin üye sayısı (gençlik örgütüyle birlikte) yüzbine ulaşmış, parti yayınlarının tirajı yüzbinlerle

ölçülmeye başlanmış, Parti’nin yer aldığı ve içinde milyonlarca insanın yer aldığı “cephe örgütlenmeleri”yle işçi sendikalarında komünistler büyük etkinlik elde etmişlerdir. Parti’nin aydınlar, yazarlar ve sanatçılar üzerindeki etkinliği de çok büyük oranlarda artmıştır. Parti, Hükümet yetkililerinin genel Sekreter Browder’a brifing verecek ölçüde, resmi çevrelerde de güce ulaşmıştır.

Bu arada, kuyrukçuluk ve tasfiye de örgüte sızmaya başlamıştır. Parti, sadece Amerikan milli değer ve tarihi şahsiyetlerine karşı yeni bir tarih söylemi geliştirmekle kalmamış, “mili bütünlüğü” ve “Amerikan kapitalizminin güçlendirilmesi”ni de gündemine almıştır. Browder, Amerikan tekellerinin, büyük kapitalistlerinin emperyalist güdülerini yok saymaya, onlara ilerici roller atfetmeye, bütün bunları da savaş sonrası muhayyel Sovyet-Amerikan işbirliği ile izah etmeye başlamıştır. Parti, birçok bakımdan, ideolojide ve somut sorunlar karşısında, geri bir sosyal demokrat partinin de gerisine düşmüş, önce faşizme karşı savaş makinasının çıkarları, sonra da barışçıl uluslararası ilişkiler, Amerikan ekonomisinin büyümesi ve “ulusu bölmek” adına işçilerin grev yoluyla hak aramasına dahi karşı çıkmıştır. Sosyalizm, Parti’nin gündeminden bütünüyle çıkartılmakla kalmamış, sınıf mücadelesi de yersiz, hatta zararlı ilan edilebilmiştir. Bu ideolojik yıkım, sonunda, örgütsel tasfiyeye varmış ve 1944 yılında Komünist Parti, Komünist Politik Derneği (Communist Political Association)’ne dönüştürülmüştür. Buna açıkça karşı çıkanlar da Parti’den ihraç edilmişlerdir. Literatüre

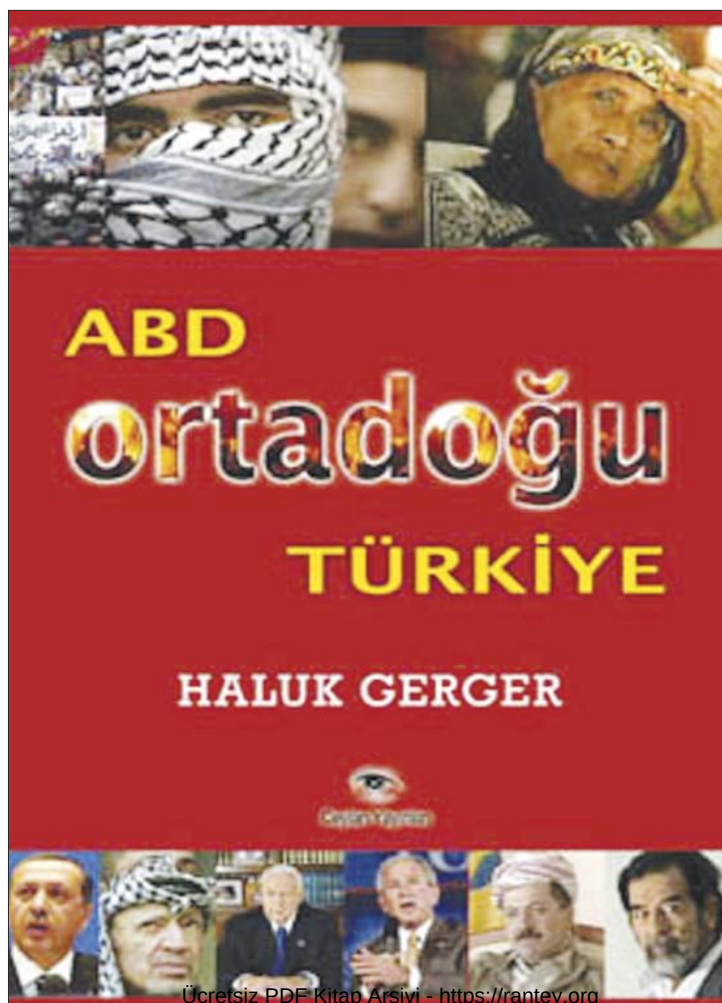
“Browderizm” olarak geçen bu likidasyon süreci, daha sonra, durdurulmuş, parti yeniden kurulmuş ve Earl Browder da Parti’den atılmıştır ama olan da olmuştur. Aynı dönemde, “dost” Demokrat Parti’den ve liberallerden, sendika bürokrasisinden kaynaklanan anti-komünist saldırı sonucu Parti yeraltına çekilmek zorunda kalmıştır. Browder da daha sonra Marksizmden vazgeçtiğini açıklamıştır.

6. Bu düşünceler ışığında, bugünün bağlamında da, şunu söyleyebiliriz: Örgütsüz bireyler, iş yapmamayı, sadece keskin söylemle, “temiz” kalma”yı seçebilir, yaşamdan kopma pahasına buna katlanabilirler ama örgütler, Sınıf adına siyaset yapanlar, burjuva siyasetinin çamuruna hiç bulaşmama lüksüne sahip değillerdir. Görev, bunun savrulmaya, değersizleşmeye, çürümeye yol açmadan yapılabilmesidir. Sorun da, ittifak siyasetinin ve ilkelerinin ciddi biçimde tartışılıp oluşturulmasında yatmaktadır. Bugün, acil bir sorun olarak, emperyalizme karşı İslamcı direnişçilerle; iç bastırma, kırım ve (Güney Kürdistan’a) savaş operasyonlarına karşı Kürtlerle; faşizme, darbeye, diktatörlüğe karşı sol/demokrat liberallerle ve onların dayandıkları sınıfsal konumlanışlarla “ittifak sorunu” tartışılmaktadır. Bu konularda bir tavır alınması kaçınılmazdır. Kimlerle (hangi odaklarla) hangi amaçlar için, ne tür hedefleri gerçekleştirmek yolunda, hangi ödün ve bedeller karşılığında, hangi ilkeler etrafında ittifaka girilebileceği ya da ittifaklardan belirli koşullar gerçekleşinceye dek uzak durulacağı, tartışılmaya değerdir, giderek, kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Bu seçimlerde devrimci odaklara dört yol açtı: 1. Boykot; 2. Kürt adaylara oy vermek; 3. Kendi güçleriyle bağımsız adaylarla seçime girmek; ve 4. bütün yalnızlığı ve güçsüzlüğüyle görece güçlü odaklarla ittifak peşinde koşmak. Açıktır ki, bu yollardan sonuncusu, kabul edilemeyecek ölçüde yanlış. Öteki tutumlar ise, yapıcı bir ortak tartışma konusu olmadılar ne yazık ki.

Bu konuda bir laboratuvar işlevi gören seçimlerden çıkan derslerin başlıcasıysa, bana göre şudur: Ciddiyetsizlikle ittifaka kalkmak veya tecrite düşmek, ya da kuyrukçuluk, hepsinin temelinde güçsüzlük yatıyor önemli ölçüde. Bu durumda da güçlerin biraraya getirilmesi anlamındaki “devrimci eksen”i oluşturmak temel ihtiyaç olarak ortaya çıkıyor. Gerçekçi ve anlamlı ittifak tartışmaları ve uygulamaları da ancak bu gerek yerine getirildikten sonra mümkün olabilecektir.

Umarım, acil sorunların, her türden sarsıcı gelişmelerin ve devasa tehditlerle görevlerin önümüzde durduğu bir dönemde, bu türden tartışmalar, aynı zamanda, en temel ihtiyacın, bir “devrimci eksen/odak” oluşturmanın yolunu da açacak sonuçlara vesile olur. Ben, devrimcilerin, “sol-sekter” ya da “liberal/reformist” ikilemine, iş ve güçbirliği kaçınıklığına, ortak tartışmayı reddetme dogmatizmine mahkum olmayacak olgunluğu göstereceğine inanıyorum. Bu konularda asıl görev ve sorumluluğun da, Sınıf adına, biz devrimci Marksistler adına siyaset yapan örgütlü yapılarımıza düştüğü kuşkusuzdur.

İşçi ve emekçi hareketinden...

“Sendika hakkımız, söke söke alırız!”

Güven Elektrik işçileri, 17 Eylül günü öğle paydosunda fabrika içerisinde bir yürüyüş gerçekleştirerek sendikal mücadelelerindeki kararlılıklarını bir kez daha ortaya koydular. “İnadına sendika, inadına DİSK!/Güven Elektrik İşçileri” yazılı pankartın taşındığı eyleme 100’ü aşkın işçi katıldı.

Patronun sendikanın yetkisine itiraz davasını geri çekmemesi halinde eylemlerini çeşitlendirerek sürdüreceklerini ifade eden işçiler, sloganlarla ve alkışlarla bahçede dolaşarak, idari binanın önünde toplandılar. Eylemde “İşçiler burada, maaş nerede?”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” ve “Sendika hakkımız, söke söke alırız!” sloganları coşkuyla atıldı.

Patronun fabrika güvenliğini arttırdığı ve sivil polislerin elini kolunu sallayarak ortalıkta gezdiği eylemde, fabrika güvenlik görevlisi eylemi kameraya aldı.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak destek verdiğimiz eylemde, işçileri kapıda karşılayarak, sloganlarına eşlik ettik.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Emekli-Sen kapatılamaz!

Anayasa’nın 51. Maddesi’ne dayanılarak açılan kapatma davasına karşı Emekli-Sen eylem takvimi hazırladı. Eylemlerden ilki 17 Eylül tarihinde Kadıköy İskele Meydanı’nda gerçekleştirildi.

Eylemde “Emekli-Sen kapatılamaz!/Emekli-Sen İstanbul Şubeleri” pankartı açıldı. “Emekli-Sen’i kapatmak istiyorlar, sendikama dokunma!” dövizleri taşındı. Emekli-Sen üyeleri “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “Haklarımızı istiyoruz!”, “Sendika yasamı istiyorum!” önlükleriyle Eminönü İskelesi’ne kadar sloganlarla yürüdüler.

Yürüyüş ve eylem boyunca “Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Emekli-Sen kapatılamaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Sendika hakkımız engellenemez!” ve “Sendika hakkımız söke söke alırız!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasını Emekli-Sen Kartal Şube Başkanı Yılmaz Gündoğdu yaptı. Emekli-Sen üyeleri

açıklamadan sonra Kadıköy İskele Meydanı’nda bildiri dağıtımı gerçekleştirdiler.

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri 18 Eylül günü de Bakırköy Özgürlük Meydanı’ndaydılar. Eylemde “Emekli-Sen kapatılamaz!”, “Emekliler örgütlü mücadeleye!” pankartları açıldı. “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Emekli-Sen kapatılamaz!” sloganları atıldı.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde yapılan açıklamada, 1995 yılında kurulan Tüm Emekliler Sendikası’nın lehine sonuçlanan davalara rağmen siyasi iktidar tarafından kapatılmak istendiği, Anayasa’nın 90/5. Maddesi’ne göre emeklilerin sendika kurma haklarının olduğunun belirtildi. Emekli-Sen’in meşruluğunu haklılığından aldığı vurgulandı. Emekli-Sen üyeleri sendikalarının kapatılmasına karşı 20 Eylül günü Ankara 17. Asliye Ceza Mahkemesi’nde görülecek davaya çağrı yaparak açıklamalarını sonlandırdılar.

Eyleme EMEP, ÖDP ve DİSK Avukatı Rasim Öz de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Tüccar değil öğretmeniz!”

Sermayenin eğitim alanındaki kâr güdüsünün son kurbanı Deniz Toprak oldu. Avcılar’da Ümit Açıköğretim Dersanesi’nin sahibi Ümit Kalko, başka bir dersanenin reklam broşürlerini dağıtan Deniz Toprak isimli tarih öğretmenin ağır yaralanmasına neden oldu.

8 Eylül günü İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi önünde bir dersanenin reklam broşürlerini dağıtan Deniz Toprak, Ümit Kalko tarafından arabayla ezildi. Duvara sıkıştırılan Deniz Toprak’a yapılan müdahale gecikince sol bacağı kesildi.

Ataması yapılmadığı için geçici olarak bir dersanenin reklam broşürlerini dağıtarak geçimini sağlayan Toprak’ın başından geçen olayda rant düzeni tüm çıplaklığıyla bir kez daha kendini gösterdi. Toprak’ın ağır yaralanması Avcılar Ümit Açıköğretim Dersanesi önünde 16 Eylül günü protesto edildi.

Mağdur Öğretmenler ve Eğitim Emekçileri Derneği’nin (MEDER) çağrısıyla yapılan eyleme 200’ü aşkın kişi katıldı. “Sözleşmeli köle olmayacağız!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Öğretmeni ezen rant düzenine hayır!”, “Deniz Toprak yalnız değildir!” sloganlarının atıldığı eylemde faşist odakların dağıtılması istendi, rant kavgasında açığa çıkan çetelerden hesap sorulması gerektiği belirtildi.

“KPSS insanca yaşamayı engelliyor!”, “Öğretmenin can pazarı Hüseyin Çelik’in ayıbı!” pankartlarının açıldığı eylemde yapılan açıklamada, atamaları yapılamayan öğretmenlerin birçoğunun Deniz Toprak gibi 20 YTL yevmiye ile çalıştığı ifade edildi. Bu soruna bir de rekabet hırsının yola çıktığı can güvenliğinin eklendiği belirtildi.

Eylemde KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem sözcüsü Eğitim-Sen 7 No’lu Şube Başkanı Emin Ekinci de söz aldı. 6 Ekim’de sözleşmeli, iş güvencesiz öğretmenlerle beraber Milli Eğitim Bakanlığı önünde olacaklarını duyurdu. Eyleme BDSP, Halkevleri, EMEP, Eğitim-Sen ve İHD destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tersanelerdeki ölümlere tepki sürüyor!

Tersanelerde 12 gün içerisinde 5 işçinin iş cinayetleri sonucu yaşamını kaybetmesi üzerine 15 Eylül günü Tuzla Tersanesi’nde bir eylem gerçekleştirildi. İşçiler Tren İstasyonu’nda toplanan siyasi parti, sendika ve demokratik kitle örgütü üye ve yöneticileri; “Artık yeter, 12 günde, 5 ölüm yeter, sıranı bekleme, örgütlen!” yazılı pankartı açtılar.

Eylem ölen işçiler adına yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından eyleme katılan kurum temsilcileri birer konuşma yaptı. İlk konuşmayı DİSK/Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç yaptı, tersanedeki ölümlerden hükümetin sorumlu olduğunu vurguladı. Sabahat Tuncel, Ferhat Tunç, Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, Almanya Sendikalar Birliği’nden Brigitte Dihmann, Peru Uluslararası Dostluk ve Dayanışma Derneği’nden Eusebio Martel Huado, yıkımların ve ardından tutuklamaların gerçekleştiği Tuzla Şifa ve Mimar Sinan Mahallesi sakinleri adına Bayram Ateşoğlu birer konuşma yaparak tersane işçilerinin mücadelesini selamladılar.

Emekli-Sen, Birleşik Metal-İş, Basın-İş, DTP ve EMEP İl ve İlçe yöneticileri, SODAP, ESP, Partizan, DHP, Halkevleri, TKP, ÖDP, Köz, Barış Anneleri ve

UİD-DER'in de destek verdiği eyleme 300'e yakın kişi katıldı.

Novamed grevi 1. yılında

Novamed direnişi ile dayanışmak amacıyla 15 Eylül günü İstanbul Maslak'ta bulunan Novamed Türkiye temsilciliği önünde eylem gerçekleştirildi. Eylemi feminist çevreler ile kimi sendikalar örgütledi.

“Novamed greviyle kadın dayanışması!” pankartı ve “Hepimiz Novamed'li, hepimiz kadınıız!”, “Novamed işçileri insanca yaşam istiyor!” dövizleri açılarak GİZ Plaza önüne kadar sloganlarla yürüyüş yapıldı.

GİZ Plaza önünde basın açıklamasını kitle adına Hava-İş Başkan Yardımcısı Eylem Ateş yaptı. Ateş “Biz kadınlar, kadın emeği ve bedeni üzerindeki kapitalist ve patriyarkal sömürüye karşı çıkmak, Novamed'de direnen kadın işçileri desteklemek için grevin birinci yılında sokaklardayız. Açacağımız standlarda toplayacağımız imzalar, düzenleyeceğimiz panel ve şenliklerle seslerimizi Novamed'li kadınların sesine katmaya kararlıyız. Biz kadınlar, serbest bölgelerin serbest sömürü bölgeleri olmaktan çıkması için gerekli yasal düzenlemelerin yapılması, Novamed'li kadınların talepleri kabul edilerek sendikal haklarının ve örgütlülüklerinin korunması için sokaklardayız. Kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı kadın dayanışmasının ve görünmeyen emeğin sesini yükseltmek için sokaklardayız” dedi.

Açıklama “Novamed'in patronlarına sesleniyoruz, grevdeki kadınların sendikası PETROL-İŞ'le masaya otursunlar ve grevci kadınların talepleri kabul edilsin” sözleriyle sona erdi.

Eylem boyunca “Sendika hakkımız söke söke alırız!”, “Eşit işe, eşit ücret!”, “Sendika hakkımız engellenemez!” ve “Novamed'li kadınlar yalnız değildir!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ÖGB'den tersane işçilerine destek!

Avusturya İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ÖGB), Abdullah Gül'e bir mektup yazarak, Tuzla Tersanesi'nde son haftalarda artan iş cinayetleri konusundaki düşünce ve önerilerini ilettiler.

Gül'e yazılan mektupta işyeri güvenliği ile ilgili düzenlemelerin AB standartlarına uygun hale getirilmesi, Tuzla'daki ölümlerle ilgili yürütülecek soruşturmanın öncelikli olarak ele alınması, iş cinayetlerinden sorumlu olanların yargılanması, mağdur yakınları ve ailelerine tazminat verilmesi istendi. Ayrıca, çalışma koşullarının iyileşmesi için mücadele eden işçileri hedef alan baskıların arttığı belirtilerek, Türkiye'nin “Uluslararası Çalışma Örgütü'nün” hazırladığı “İşyerinde Temel Haklar ve Prensipler Deklarasyonu'na” uygun davranması talep edildi.

Süper Kargo'da patron saldırıyor!

İstanbul ve Eskişehir'de işyerleri olan Süper Kargo'nun Bursa'daki işyerinden 27 Ağustos 2007 tarihinde 4 Tümtis üyesi işten çıkarıldı. Tümtis'in Tis yetkisinin olduğu işyerinde kapitalist patron görüşme tarihini belirlemek için 28 Ağustos tarihinde toplantı çağrısı yaptı. Ancak patron toplantıdan bir gün önce 4 işçiyi işten çıkardığı gibi ertesi gün toplantıya da katılmadı. Bu tarihten sonra da 3 sendika üyesi işten çıkarıldı. Atılan işçiler işe geri dönmek için işyeri önünde beklemeye ve mücadeleye devam ediyorlar.

Saldırıları protesto etmek ve işten çıkarılan

işçilerin hakkına sahip çıkmak için Tümtis, 14 Eylül günü işyeri önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada ilk olarak Tümtis Genel Sekreteri Gürel Yılmaz bir konuşma yaptı. Ardından Şube Başkanı Ahmet Güllü basın açıklamasını okudu. Açıklamada mücadelelerine devam edeceklerini vurguladı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı açıklamaya Türk-İş'e bağlı sendikalar da destek verdi.

Kızıl Bayrak/Bursa

Telekom'da grev sesleri

Türk Telekom A.Ş. Yönetimi ile T. Haber-İş Sendikası arasında yürütülen ve 29 Mayıs 2007 tarihinde başlayan 7. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerindeki uyuşmazlık süreci grev aşamasına getirdi.

Bini aşkın Telekom işçisi 14 Eylül günü İstanbul Gayrettepe'deki Telekom İl Müdürlüğü önünde toplanarak grev kararını işyerine astı. Coşkun hakim olduğu eyleme gelen işçiler yarım gün iş bıraktılar.

Grev asma eylemine katılan Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak yaptığı konuşmada, içinden geçilen süreçte sınıf dayanışmasının önemine dikkat çekti. Büyükkucak, “işçiler isterse işverene karşı sınıf dayanışmasıyla taleplerini kabul ettirmeyi bilirler” dedi. Türk Telekom işverenini işi masa başında bitirmeye çağıran Büyükkucak, Telekom'da greve çıkılması durumunda Türk-İş'e bağlı 32 sendikanın da maddi-manevi olarak Telekom işçisinin yanında olacağını sözünü verdi. Yapılan konuşmada üç işçi konfederasyonuna birleşme çağrısı yapıldı.

THY Tis'lerinde olduğu gibi grev erteleme kararı alınması durumunda cevaplarının sert olacağını altını çizen Haber-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu ise, greve çıktıkları taktirde yaşamı durdurabileceklerini söyledi. Şube Başkanı'nın konuşması sık sık “Genel grev-genel direniş!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Gemileri yaktık geri dönüş yok!”, “Telekom işçisi greve hazır!” sloganlarıyla kesildi.

Grev asma kararına Türk-İş'e bağlı Petrol-İş, Harb-İş, Yol-İş, Tek Gıda-İş, Basın-İş, Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak da katılarak destek verdi.

Konuşmaların ardından Haber-İş yöneticileri grev kararını İl Müdürlüğü'nün camına astılar. Eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana Eğitim-Sen'den sürgünlere karşı açıklama

Eğitim alanında son dönemde yaşanan kadrolaşma ve usulsüz atamalar karşısında Eğitim-Sen Adana Şubesi 13 Eylül günü sendika binasında bir basın toplantısı yaptı.

Açıklamayı Şube Başkanı Güven Boğa okudu. İstekleri dışında görev yaptıkları okullarından başka okullara sürgün edilen ve uzun yıllar lise öğretmenliği yapan ancak bakanlık genelgesiyle artık ilköğretim okullarına kaydırılan öğretmenlerin yaşadıkları sorunları anlattı. Bu konularda idari mahkemeye gideceklerini ifade etti ve AKP'nin eğitim alanındaki kadrolaşmasının önünü açmak için hazırlanan yönetici atama yönetmeliğine değindi. Güven Boğa açıklamasını Milli Eğitim tarihinin en büyük kadrolaşma hareketinin püskürtüldüğünü sözleriyle tamamladı.

Kızıl Bayrak/Adana

“Haklarımızı söke söke alırız!”

Texim işçileri 13 Eylül günü mesai bitiminde eylem yaparak işten atmaları protesto ettiler. Patronunun çanak yalayıcıları bir kez daha işçilerin direnişi karşısında çılgına döndü. Fabrikanın önünde “Köle değil işçiyiz, birleşirsek güçlüyüz!/Texim İşçileri” pankartını açan işçiler sloganlarını haykırdılar.

İşten atılan bir işçinin basın açıklamasını okuduğu sırada fabrikanın camından sarkan fabrika müdürü, “Servisler fabrika önünde beklemeyecek!” diyerek servis şoförünü tehdit etti. Bu tehdit karşısında Texim işçileri servisin önünü keserek açıklamaları bitene kadar eylemlerine devam ettiler. İşçiler eylem boyunca “Köle değil işçiyiz, birleşirsek güçlüyüz!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganlarını haykırdı.

Açıklama sırasında servislerine geç binerek eyleme destek veren yüzlerce işçi açıklama son bulana kadar fabrika önünde bekledi.

İşçiler eylemde “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Zorunlu mesailere hayır!”, “Servis hakkımız engellenemez!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşten atılanlar geri alınsın!” dövizleri taşıdılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Novamed grevi 1. yılında...

Direniş sınıf dayanışmasını hakediyor!

Novamed grevi 1. yılını 26 Eylül’de dolduracak. Novamed, Antalya Serbest Bölgesi’nde Fresenius Medical Care (FMC) adlı diyaliz setleri üretiminde tekel olan uluslararası bir şirkete bağlı. Ağırlığını kadın işçilerin oluşturduğu fabrikada Petrol-İş örgütlü. İşyerinde 264 işçiden 162’si sendikaya üye oldu. Çoğunluğu sağlayan sendika 2 Mayıs 2005’te Çalışma Bakanlığı’na başvurdu. Ancak gelinen aşamada direnişe 80 kadın işçi devam ediyor.

Serbest sömürü bölgeleri

Serbest bölge kavramı “küreselleşen” sermayenin serbest sömürü bölgesi olarak işliyor. Serbest bölge, uluslararası tekellerin girdikleri ülkelerin milli sınırları içinde bulunmakla birlikte, vergi ve gümrük mevzuatlarının uygulanması bakımından gümrük hattı dışında bırakılan yerler olarak tanımlanmaktadır.

Tekelci sermayeye bu ayrıcalık sadece emperyalizme bağımlı ülkelerde tanınmıyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerde de serbest bölgelere yatırım yapan yerli ve yabancı sermaye benzer ayrıcalıklardan faydalıyor. Kısa adı WEPZA olan Dünya Uluslararası Ekonomik İşlem Bölgeleri Birliği’nin 1999 yılı verilerine bakarak bunu görebiliriz. WEPZA verilerine göre halen 104 ülkede 882 adet serbest bölge faaliyette bulunuyor. Bunların ülkelere dağılımına bakıldığında, örneğin gelişmiş kapitalist ülkeler kapsamında en yaygın biçimde ABD’de uygulandığı görülüyor. ABD’de 214, Çin’de ise 125 adet serbest bölge var.

Uluslararası tekellere hiçbir bürokratik engele takılmadan vergi muafiyetinin sağlandığı, devlet tarafından teşvik edildiği serbest bölgeler işçiler içinse tam bir sömürü cehennemi. Zira kuralsız ve esnek çalışma serbest bölgelerin esasını oluşturuyor. Buna işçilere yönelik daha fazla baskı ve keyfi uygulamaları da ekleyebiliriz.

Türkiye’de ise 3218 sayılı Serbest Bölgeler Kanunu’nun 1985 yılında yürürlüğe girdiği tarihten bu yana, değişik tarihlerde 21 adet serbest bölge faaliyete geçmiş durumda. Novamed grevinin devam ettiği Antalya Serbest Bölgesi ise 1987’de kurulmuş.

Türkiye’deki serbest bölge uygulamasının felsefesi esas olarak, “mevcut sanayi ve ticaret potansiyelini tam kapasitede kullanabilme, etkinleştirme, böylece küreselleşen dünyada daha aktif ve önemli bir yer tutma yolunda yararlanılabilecek bir araç” fikrine dayanıyor. Bunun için de serbest bölgelerde ağır sömürünün denetimsiz ve keyfi bir şekilde uygulanması gerekiyor. İşçi maliyetinin düşürülmesi, çalışma saatlerinin uzatılması, sosyal ve insani her türden hakkın gaspedilmesi, işçilerin sendikasız köle gibi çalıştırılması gerekiyor...

Serbest sömürünün çarpıcı bir örneği Novamed

Novamed’de çalışan işçi kadınların anlatımları serbest bölgelerin nasıl bir cehennem olduğunu anlamaya yetiyor: *“Evde nasıl yaşadığımıza kadar müdahale ederlerdi. Şeflerimiz, ‘yemeğinizi yer yemez yatın uyuyun. Eşinizle hafta sonları birlikte olursunuz. Enerjinizi işe saklayın’ diyordu. ‘Haram olsun bu para size’ hakaretleriyle emeğimizin hakkı olan ücreti bile burnumuzdan getirdiler. Açık cezaevi gibi bir ortam içindeydik. Daha önce otellerde de çalıştım, ama hiç böyle davranış görmedim. En kötüsü otel işi derler ama gelip bir de buraya baksınlar.”*

Bu türden uygulamaları hemen her işçi kadından dinlemek mümkün. Çünkü fabrikada dört yıl boyunca ücretler en alt düzeyde tutulmuş, insan onurunu zedeleyen uygulamalar da günlük yaşamın parçası haline getirilmiş. İşçilere konuşma yasağı, hamileliğin ancak izin ve sırayla mümkün olabilmesi, kazayla hamile kalma durumlarında aşağılanma, işçilerin

tuvaletten çıktıktan sonra içeride ne yaptıklarını rapor etme zorunlulukları da var.

Novamed patronunun sendikal örgütlülüğü dağıtmak için uyguladığı baskı ve şantajlar ise saymakla bitmez. Tüm bu zorluklara rağmen Novamed işçileri yaklaşık bir yıldır grevlerine kararlılıkla devam ediyorlar. Grevin en büyük eksiği ise sınıf dayanışmasının yeterli düzeyde yükseltilememesi. Petrol-İş Genel Kurulu’na katılan Novamed işçilerinin kürsüden dile getirdiği gibi “maddi destekten çok manevi desteğe ihtiyacı” var grevin. “Novamed’i işyerlerinizde anlatsanız bile yeter” diye sesleniyor sınıf kardeşlerine Novamed’in kadın işçileri. Novamed grevi, sınıf dayanışması ayaklarının zayıf kalması nedeniyle zorluklarla devam ediyor.

Novamed işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

FMC, 12 ülkede fabrikası, 100 bin çalışanı olan diyaliz filtre setleri alanında dünya pazarını elinde tutan uluslararası bir şirket. Merkezi Almanya’da olan bu şirketin Antalya Serbest Bölgesi’ndeki Novamed adlı fabrikası 2001 yılından bu yana faaliyet gösteriyor. Novamed patronu ise tıpkı diğerleri gibi sefil çıkarları doğrultusunda işçinin posasını çıkarana kadar sömüren bir asalak. Zira Novamed’deki azgın sömürü koşullarını belirleyen doymak bilmez aç gözlü burjuvazinin sınıfsal çıkarlarıdır.

Novamed’de direnişe geçen kadın işçiler ise hem sınıfsal kimlikleri, hem de cinsiyetleri nedeniyle iki kat daha fazla ezilmekte ve sömürülmekteler. Halihazırda Novamed’li kadın işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltmek tüm işçi ve emekçilerin görevi.

İstanbul’da biraraya gelen çeşitli feminist çevrelerle sendikalar “Novamed greviyle dayanışma kadın platformu” adı altında grevle dayanışmak amacıyla eylem ve etkinlik düzenleme kararı aldılar. Platformun kamuoyuna deklare ettiği metin ise greve sınıfsal pencereden bakarak feminist sonuçlar çıkaran bir mahiyet taşıyor. Kadının hem sınıfsal hem de cinsel kimliğinden dolayı yaşadığı çifte sömürü ve baskılara karşı sadece kadınları “Küresel sermayeye karşı küresel kadın dayanışması”na çağırıyor. Düzenleyecekleri eylem ve etkinlikleri örgütlemek için de sadece kadınlara sesleniyor; “Gelin kadınların organize ettiği, sadece kadınların katılacağı etkinlikleri birlikte örgütleyelim” diyor. Bu çağrı tam da “küresel sermaye”nin çıkarına uygun bir içerik taşıyor. Zira cinsel, ulusal, dinsel vb. farklılıkları kullanarak işçi sınıfını bölmeye, birbirine karşı kışkırtmaya, örgütlü gücünü dağıtmaya, sınıf dayanışmasını zayıflatmaya çalışan sermaye sınıfına karşı verilecek en iyi yanıt her cinsten, her milliyetten, her mezhepten işçi ve emekçileri Novamed greviyle dayanışmaya çağırarak olmalıdır.

Uluslararası sermayenin ve yerli işbirlikçilerinin saldırılarına tüm işçi sınıfı maruz kalıyor. Saldırıları püskürtmek için de kadın-erkek tüm işçilerin örgütlü mücadelesi gerekiyor. Bugün Novamed işçilerinin grevi işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır. Ve ancak kadın-erkek, Kürt-Türk, Alevi-Sünni tüm işçilerin sahiplenmesi ve dayanışmasıyla kazanımla sonuçlanabilir.

Devrimci ve ilerici güçler bu bakış ve bilinçle Novamed işçileriyle dayanışmayı yükseltmelidir.

İLGP: “Parasız eğitim haktır!”

İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP), 16 Eylül günü “Parasız eğitim haktır! Zorunlu bağışlara son!” şiarıyla, İHD’de basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Parasız eğitim haktır, zorunlu bağış soygununa hayır!” pankartının açıldığı açıklamada; okulların yeni döneme gerici eğitim müfredatı, faşist disiplin yönetmelikleri, okul kapılarına dikilen polisler, her adımı kaydeden kameralarla girdiği belirtildi. Liselerin F tipi cezaevini andırdığı, bu saldırıların, düşünme ve sorgulama yeteneklerinin törpülenmesi anlamına geldiği vurgulandı. Bu saldırıların ana kaynağının ticarileşen eğitim sistemi olduğu ifade edildi.

Milli Eğitim Bakanlığı’nın her yıl ‘kayıt parası toplanması yasal değil’ dediği ancak bu açıklamanın ardından her okulda zorunlu olarak “bağış” alındığı söylendi. Okulun semtine göre verilen eğitimin niteliğinin değiştiği, emekçi çocuklarına muslukları akmayan, derse girecek yeterli öğretmeni bulunmayan okullar kaldığı ifade edildi.

“Bizler eğitimin parasız bir hak olduğunun bilincindeyiz. Ve bugün bu hakkın elimizden sessiz

sedasız alınmasına izin vermeyeceğiz. Zorunlu bağışlara, katkı paylarına, paralı eğitimin her türlü görünümüne karşı sesimizi çıkarmak, bu soygunu durdurmak için örgütlü mücadeleyi büyüteceğiz” denilen açıklama şu sözlerle sona erdi: *“Buradan eğitim emekçilerine çağrıda bulunuyoruz, sermaye düzeninin sizleri tahsildara dönüştürmesine izin vermeyin! Bizlerin eğitim hakkının gaspedilmesine alet olmayın! Buradan liseli gençliğe ve anne-babalara çağrıda bulunuyoruz, bu haraçları ödemeyelim! Bu haraçları ödememek için örgütlenelim!”*

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Akcan'la TİS süreci üzerine konuştuk...**“Taleplerimizde sonuna kadar kararlıyız!”**

- TİS sürecinde bir tıkanma yaşandı. Sendika olarak bu süreç içerisinde talepleriniz nelerdi?

Bizim için öncelikli olan talepleri iki başlık üzerinden ele alabiliriz: Ekonomik temelli talepler ve sözleşmenin kapsamı ile ilgili taleplerimiz. Fakat şunu belirtmek gerekir ki, bu iki talebimiz karşısında işverenin teklifi sendikal örgütlenmemizi ortadan kaldıracak türden. Sendikal örgütlülüğü tasfiye eden bir yaklaşım ile karşı karşıyayız.

- Somut örnekleri ile açabilir misiniz?

Örneğin işverenin ortaya koyduğu tekliflerle, kapsam dışı çalışan sayısını fazlaştıracak, sendikayı bir sonraki dönemde yetki alamaz duruma getirmek hedefleniyor. Türk Telekom'un ana omurgasını oluşturacak olan kadronun kapsam dışına çıkarılmasını kabul etmemiz mümkün değildir. Bizim bu konuda ortaya koyduğumuz talepler AB normlarına, Anayasamıza ve yasalarımıza uygun olan yaklaşımdır. Dünya normlarında da bu böyledir. Örneğin işveren adına işyerinde işi sevk ve idare edenler sendikanın kapsamı dışında kalacak. Bunun dışındakilerin ise kapsam içinde olması gerekmektedir. İşverenin yaklaşımı ise doğrudan sendikal örgütlenmeyi hedeflemektedir.

Ekonomik alandaki anlaşmazlık noktaları için de aynı şeyler geçerli. Şu an için sendika kapsamındaki işçiler aleyhine bir ücretlendirme söz konusudur. Bunun sebebi ise aynı ünvana ve kıdeme sahip kapsam dışı bir işçiye işverenin daha fazla ücret vererek, işçiler arasında ünvana ve kıdem gözetmeden bir ayrımcılık yapmasıdır. Sendika kapsamı dışında kalanlarla sendikal çalışanlarımız arasında, aynı ünvana ve aynı kıdem yılına sahip oldukları halde ücret farkı var. Biz bu farkı kapatmaya çalışıyoruz ve adil bir ücretlendirmenin oluşturulması gerektiğini düşünüyoruz. Bu adaletsiz yaklaşım iş barışını bozabilecek bir muhtevaya sahiptir. İşveren ise, bu adaletsiz yaklaşımını koruyarak, sendikalı üyelerimize

ödenmekte olan 60 günlük ikramiyenin kaldırılması talebi ile adaletsiz yaklaşımını biraz daha derinleştirmektedir. Bunun nedeni de işverenin sendikasızlaşmayı istemesidir. Sendikal örgütlenmemizin devam edebilmesi için bu ücret farkının kapatılması gerekmektedir.

Bu farkı kapatabilmek için kapsam içinde çalışanlarımız için yaklaşık olarak %19'luk bir artış gerekmektedir. Fakat işveren bütün bunları görmezden gelerek, birinci yıl için %4, ikinci yılın ilk altı ayı için %4 ve ikinci altı ay için de %4 öneriyor. Bununla birlikte sosyal yardım alanında da iki yıllık olarak %4'de ısrar ediyor.

Aynı zamanda Türk Telekom'un kamu kuruluşundan özel kuruluş statüsüne geçişinde çalışanlar açısından ekonomik alanda belli kayıplar söz konusu. Örneğin bu bağlamda ikramiyelerin yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Kamu kuruluşu iken 52 gün üzerinden ödenmekte olan ilave tediye SSK prim kazancına tabi değildi. Kuruluş özelleşince ilave tediye ikramiyeye dönüştüğünden, bu ödemeler SSK primine tabi olduğundan, üyelerimizin kayıpları ortaya çıktı. Bu kayıpları gidermek amacıyla, bu konuda 120 gün üzerinden bir talebimiz var. İşveren ise biraz önce ifade ettiğim gibi 60 günlük

ikramiye ödemesinin kaldırılmasını talep ediyor. Bu çalışanlar açısından eskiye göre %16,9'luk gelir kaybı anlamına gelir.

Bir de esnek çalışma hususu var. Türk Telekom çalışanları için hafta sonu çalışmayı da zorunlu kılacak bir esnek çalışma dayatması var. Bu kabul edilemez.

- Esnek çalışmaya dair hükümler Harb-İş'in de önüne konulmuştu...

Evet, Harb-İş de bu durumla karşı karşıya kaldı. Fakat esnek çalışma yılların kazanımlarını ortadan kaldıracak, kabul edilemez düzeyde bir saldırıdır. Biz toplu sözleşmeyi yılların birikimini kaybetmek için yapmıyoruz, hak kazanmak için yapıyoruz.

- İşverenin bu talepler konusunda yaklaşımı uzlaşmazlık oldu ve anlaşıldığı kadarıyla bugün tabanınızla birlikte haklarınızı kazanmak konusunda bir kararlılık içerisinde misiniz...

Türk Telekom büyük bir yapı, reklamlarda da ifade edildiği gibi sektörün devi. Türk Telekom'un 2006 yılı kârı 2 milyar 700 milyon dolar. Biz, hesapladık sendika olarak ortaya koyduğumuz taleplerin toplamı Telekom'un yıllık kârının %6'sı kadardır. Düşünün ki, çalışanlarımız 100 liralık kâr sağlıyorlar size ve sonra bu karın 94'üne dokunmadan kendi talepleri olan %6'luk kısmını istiyorlar. Genişletilmiş Başkanlar Kurulu Toplantımız'da da değerlendirdik bu durumu. Taleplerimizin gayet makul olduğunu, bu kararlardan geriye adım atmamızın söz konusu olamadığını ifade ettik.

Ayrıca, Türk Telekom tarafından yapılan açıklamada, işçilerimizin sektördeki diğer çalışanlara göre yüksek ücretle çalıştığı yollu iddiaları var. Bu konuda bir işletme baz alınacaksa, bu işletme sektörün devi olan Türk Telekom olmalı. Biz internet ağından GSM şebekelerine kadar iletişim sektörünün temel üretim alanıyız.

- Geçtiğimiz günlerde kitlesel bir eylemle birlikte grev kararınızı açıkladınız. Bu konudaki hazırlıklar ne düzeyde?

Grev kararı ülke genelinde tüm işyerlerinde ilan edildi. Şube başkanlarımız ve işyeri temsilcilerimizin yaptığı basın açıklamaları ile birlikte grev kararı işyerlerinin ilan panolarına asıldı. Ankara'da grev ilan edilmesinin ardından Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplantımızı yaptık. Taleplerimizi, grev hazırlıklarımızı bir kez daha gözden geçirdik. İşyerlerinde hazırlıklarımız sürüyor, önümüzde yasa gereği iki aylık bir süre var. Bu süre bu ayın 14'ünde başladı. Hazırlıklarımız tamamlanınca, bu iki aylık süreyi beklemeyi de düşünmüyoruz. Bu konuda sonuna kadar kararlıyız. Önümüzdeki Cumartesi günü de Türk-İş Genel Merkezi'nde 700 temsilcimizle birlikte bir toplantı yapacağız. Bu toplantıda tüm çalışanlarımızın ortak kararlarını alarak süreci belirleyeceğiz.

- Lokavt kararı ya da grev oylaması gibi bir takım karşı adımlarla karşılaştınız mı?

İşveren için süre yarın (20 Eylül) doluyor. Henüz hiçbir işyerinde lokavt kararı ya da grev oylaması gibi bir karşı adımla karşılaşmadık. Bu süreç içerisinde önümüzde bir engel çıkabilceğini düşünmüyoruz.

- Bu süreç içerisinde yeni eylem takvimleri oluşturmayı düşünüyor musunuz?

Bu konuda henüz netleşmiş bir şey yok. Ama elbette bu süreç ilerledikçe Ankara başta olmak üzere büyük şehirlerde belli eylem ve mitingler örgütleyebiliriz. Biz kazanacağımıza inanıyoruz ve bizim için bu süreç kazanana kadar da sürecektir.

Kızıl Bayrak/Ankara

Tuzla'daki devlet terörü protesto edildi!

Yıkım ekipleri 12 Eylül sabahı çevik kuvvet eşliğinde Şifa ve Mimar Sinan Mahalleleri'ne girerek kaçak olduğu iddia edilen evleri yıkmak istemişlerdi. Mahallelinin evlerine sahip çıkması üzerine sabah saatlerinde halkın üzerine azgınca saldıran çevik kuvvet mahallede terör estirmişti. Gün boyu süren çatışmalar sırasında çok sayıda kişi ağır yaralanırken polis birçok kişiyi gözaltına almıştı.

Tuzla'da yaşanan devlet terörü 13 Eylül akşamı Galatasaray Postanesi önünde yapılan eylemle protesto edildi. 100'ü aşkın kişinin katıldığı eylemde “Tuzla'da yıkımlar durdurulsun! Polis terörüne son!” pankartı açıldı.

DHP, HÖC, ESP, BDSP, ÖMP, TÖP, ODAK, SODAP, HKM, Kaldıraç, Tüm-İGD, DTP, ÖDP, EMEP, EHP, TKP, SDP, Halkevleri, DİP Girişimi (İşçi Mücadelesi) ve Partizan

tarafından gerçekleştirilen eylem saat 19:00'da coşkulu sloganlarla başladı. Eylemi örgütleyen kurumlar adına okunan basın metninde Tuzla'da yaşanan saldırı anlatıldı ve düzenin demokratikleşme masalları teşhir edildi. “Dün 12 Eylül askeri darbesinin 27. yılı vesilesiyle protestolar yapılırken, aynı gün insanların barınma hakkı yok sayılarak, insanların böylesi saldırılara maruz kalmaları, 12 Eylül rejiminin tüm detaylarıyla devam ettiğinin göstergesidir” denildi. Basın açıklaması devlet terörünün protesto edilmesi ve yıkımların durdurulması talebinin yinelenmesi ile son buldu.

Eylemde “Tuzla'da yıkımlar durdurulsun!”, “Kentsel dönüşüm yasası iptal edilsin!”, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Polis terörüne son” ve “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.kizilbayrakistanbul.com>

DİSK/Emekli-Sen yöneticileriyle kapatma saldırısı üzerine konuştuk...

“Mücadeleden emekli olunmaz, Emekli-Sen kapatılamaz!”

- 12 yıl önce kurulan DİSK/Emekli-Sen bugün gelinen noktada kapatılma saldırısıyla karşı karşıya. Bu süreçle ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Emekli-Sen İstanbul 3 No’lu Şube Başkanı Rahime Bayrak: Sendikamıza kapatma davası açıldı ve dava 20 Eylül günü saat 10.00’da Ankara’da görülecek. Bununla ilgili Türkiye genelinde illerdeki şubelerimiz tarafından çeşitli etkinlik ve eylemler yapıyoruz. Bu etkinlikleri ve taleplerimizi basına ve kamuoyuna duyurmak, kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla kahve toplantıları, basın açıklamaları, esnaf ziyaretleri yapıyoruz. Tüm demokratik kitle örgütlerinden, emekten, demokrasiden yana tüm siyasi partilerden gerçekleştirdiğimiz basın açıklamalarına destek vermelerini talep ettik.

“Yasal olmadığı”, “emeklilerin sendika kuramayacağı” gerekçesiyle sendikamıza kapatma davası açıldı. Anayasanın 90. Maddesi’nde olduğu gibi emekliler sendika kurabilir. Bizim ILO’ya göre de sendika kurma hakkımız var. Biz bu hak için mücadele ediyoruz ve sendikamızı kapatamazlar. Bizleri bıkırtmak ve oyalamak niyetindeler. Bu karar siyasi bir karardır. Kapatma kararı çıkması durumunda da AİHM’e başvuracağız. Arkasını bırakmayacağız, mücadelemize devam edeceğiz.

Emekli-Sen İstanbul 3 No’lu Şube Yönetim Kurulu üyesi Cuma Yılmaz: Emekli-Sen 1995 yılında kurulan bir sendikadır ve bu dava Emekli-Sen’e açılan ilk dava değildir. Açılan 4. davadır ve Emekli-Sen önceki 3 davayı da kazanmıştır.

Asıl olarak Emekli-Sen’in sorunu davayla ilgili değildir. Bugünkü hükümet diğer hükümetler gibi Emekli-Sen’in karşısına devlet yanlısı bir sendika kurmayı hedefliyor. Sürecin gelişimine baktığımızda anayasal olarak onaylanmış kararlar var. Yargıtay tarafından 4. Hukuk Mahkemesi’nde bir karar var. Anayasanın 90. Maddesi ve 1944’te Türkiye’nin de imza attığı ILO Sözleşmesi’ni örnek göstermiyorlar. Bütün siyasi iktidarlar sendikal örgütlülük ve örgütlü bir toplum istemiyorlar. Emekli-Sen’i bu şekilde yıpratmaya çalışıyorlar. Bireylerin hak arama özgürlüğü de toplumsal hareketlerle olur. Emekli-Sen’i kapatma şansları yoktur. Önceki kapatma kararlarına karşı AİHM’e aykırı olan bir sözleşme var. Emekli-Sen’i yasal olarak kapatabilirler de... Ancak biz başka bir örgütlenme alanında yine devam ederiz.

Biliyorsunuz Eğitim-Sen de bundan yıllar önce

Rahime Bayrak

Yılmaz Gündoğdu

Cuma Yılmaz

sokakta kuruldu, kitlesel bir örgüte dönüştü. 20 Eylül’de Ankara 17. Asliye Hukuk Mahkemesi’nde kapatma davası görülecek. Haftalardır bildiriler dağıtıyoruz, açıklamalar yapıyoruz. Bütün katmanları, arkadaşları ve tüm emekçileri 20 Eylül günü Ankara’da görülecek olan davada yanımızda görmek istiyoruz.

Emekli-Sen İstanbul 5 No’lu (Kartal) Şube Başkanı Yılmaz Gündoğdu: Emekli-Sen’e dava açılması yeni bir olgu değil, şimdiye kadar sendikamıza defalarca dava açıldı. Biz bu davaların keyfi ve hukuk dışı olduğunu söylüyoruz, 12 yıldır da Emekli-Sen faaliyetini kesintisiz olarak sürdürüyoruz. Yani şöyle bir şey yok: “Emekli-Sen’i kapatsınlar!” Tabii, eğer bu kadar güçleri varsa. Bunu da yapamıyorlar. Mahkemeler de lehimize sonuçlanıyor. Ama onlar bu konudaki ısrarlarını sürdürmeye devam ediyorlar. Neden böyle bir şey yaparlar? Biz niçin sendika kuruyoruz?

Bizler emeklileriz, bu ülkenin 25-30 yıl çalışmış, vergisini ödemiş, bütün yaratılan değerlerde alınteri ve emeği olan insanlarıyız. Emekli maaşı her dönemde sefalet ücreti olmuştur. Bizim söylediğimiz insanca yaşama talebimiz sadece kendimiz için istediğimiz bir şey değil. Tüm toplumun insanca yaşama hakkı vardır. Ama ne yazık ki Türkiye’de bunun için bile zorlu mücadelelere girişmek gerekiyor.

Bir de emeklileri şöyle sunmaya çalışıyorlar: “Ülkede 350 YTL asgari ücretle ve kayıt dışı çalışan yüzbinlerce insan varken emekliler, 600-700 YTL civarında maaş alıyorlar.” Bu, ayrıcalık gibi gösteriliyor. Sanki bu paraları devlet kendi ödüyormuş gibi toplumsal algıda da sağlıklı olmayan bir anlayış var. “Yattıkları yerden maaş alıyorlar, bir de bunu beğenmiyorlar!” deniyor. Oysa bu paralar bizim

paralarımızdır. Bizler 25-30 yıl prim ödedik. Bilim insanları “emeklilerin 400 milyar dolar parası kayıp” diyor. Yani “bu para kasaya girdiğinde, emeklilerin bunun iki katı maaş alması gerekiyor” diyorlar. Ayrıca TÜFE alacaklarımız var ve bu paranın keyfi bir biçimde üzerine yattılar. Bu konuda da mahkeme kararları var. Tek tek dava açan herkes parasını aldı. Bu kadar emeklinin tek tek mahkemeye başvurması ise mümkün değil. Bu da gerçekten emekliye eziyet ve kurumumuzu zarara uğratacak bir tutumdur. Biz geçmişte bunun için suç duyurusunda bulunmuştuk. Dönemin Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu “Mahkemeye gitmeyin! Araştırıyoruz, varsa alacağınız vereceğiz!” demişti. Ama böyle bir araştırmaya da gidilmedi, mahkeme kararları lehimize olduğu için böyle bir araştırmaya da gerek yoktu.

Bizim insanca yaşam talebimizi sağlaması gereken yer siyasi iktidardır. Ancak böyle bir şey de yok bugün için. Bakıyorsunuz; orada burada kömür, makarna dağıtarak kitleleleri yanlarına almaya çalışıyorlar. Diğer yandan sosyal devleti tasfiye ediyorlar. AKP’nin ilk döneminde İMF programları Türkiye’nin önüne konduğunda feryat ediyordu. “Bu programlarla ülkeyi yönetemezsiniz, bunun sosyal ayağı zayıf” diyorlardı. Bakıyoruz; sosyal güvenliğe bütçeden ayrılan pay çok az ama bir yerlerden bir şeyler ödeniyor.

Nasıl ki Başbakan “anani da al git!” diyorsa ya da yeşil sermayeye parasını kaptırana “bana mı sordun verirken” diyorsa, “açım” diyen insanlara da benzer şeyler söylenecektir. Bunlar geçici uygulamalardır.

Devletin ısrarla Emekli-Sen’e dönük kapatma davası açması sadece Emekli-Sen’e yönelik bir politika değildir. Hayatın tüm alanlarında baskılar sürüyor. Emekten yana gazetelere, işçi haberlerine baktığımızda içler acısı mektuplar, haberler var. İnsanlar evlerine ekmek götürmek, çalışmak, sendikal haklarını kullanabilmek istiyorlar. Sermayenin uyguladığı politikalarda insan yer almıyor. Tuzla’da tersane havzasında her yıl onlarca insan ölüyor. Geçtiğimiz haftalarda toplam 5 kişi hayatını kaybetti. Oraya gelip giden bakanlar hiçbir şey olmamış gibi çekip gittiler. Şu anda milletvekili olan Torlak Tersanesi’nin sahibi Ali Torlak işçilerle alay eder gibi; “patronlar almıyorsa bareti işçiler kendileri alsınlar!” diyebiliyor. Şunu da eklemek isterim ki bizim devletten beklediğimiz bir şey yok. Devlet, kayıtdışı çalışmayı düzenlesin yeterli olur.

Dolayısıyla, haklarımızı koparıp almak için dış bir mücadele vermek gerekiyor. Bu konuda ısrarcı olmamız gerekiyor. 24 Ocak kararları bu ülkede uygulansın diye 12 Eylül darbesi gerçekleştirildi. Bunun çok açık kanıtları var.

Son olarak şunu söylemek istiyorum. Bugün bu ülkede sayısı azımsanmayacak kadar emekli var ve Emekli-Sen’in üstlendiği görev ve sorumluluk fazlasıyla önemli bir yerde duruyor. Bizler insanca yaşam talebimizi anlattığımız, emeklileri örgütlü mücadeleye çağırdığımız sendikamız Emekli-Sen’in kapatılmasına karşı 20 Eylül’de Ankara’da görülecek davayı eylemle karşılayacağız. Emekliler olarak bir kez daha “mücadeleden emekli olunmaz” diyoruz ve tüm kesimleri 20 Eylül günü Ankara’ya destek vermeye çağırıyoruz!

Kızıl Bayrak/İstanbul

Dava hukuk mantığının dışında!..

DİSK/Emekli-Sen Eski Genel Sekreteri, DİSK Avukatı Rasim Öz kapatma davasını gazetemize değerlendirdi...

Hukukta temel bir ilke vardır. Bir konuda açılan davada kesinleşmiş bir hüküm varsa ikinci kez bir dava açılmaz. Daha evvel kapatma davası açıldı İstanbul Mahkemesi’nde. Ben bu sendikanın hem

kurucusu hem de avukatıydım. Sendikanın kuruluşunda genel sekreterliğini yaptım. Ve o dava Şişli’de, Kadıköy’de açıldı reddedildi ve kesinleşti. Şimdi nasıl bir dava açabiliyorlar? Tamamen hukuk mantığının dışında, geçersizdir. Uluslararası sözleşmelere taraf olan ülkemiz Anayasa’nın 90. Maddesi’ne göre herkesin örgütlenme ve sendika hakkı vardır diyor. Bunun içine emekliler de giriyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabra-Şatila katliamının 25. yıldönümü...

Emperyalist-kapitalist düzen barbarlığın sınırlarını zorluyor!

Henri Barbusse, birinci emperyalist paylaşım savaşını anlattığı “Ateş” adlı romanın son sahnelerinde, emperyalist-kapitalist düzeni, “her tarafından ceset fıskıran bir çamur deryası” olarak tasvir eder.

Birinci emperyalist paylaşım savaşının sona erdiği 1917 yılından 65 yıl sonra, Eylül 1982’de, yine emperyalist-kapitalist düzenin bekçileri tarafından gerçekleştirilen Sabra-Şatila

katliamları, Ateş romanındaki sahnelerden çok daha vahimlerini ekledi kapitalizmin sürekli kabaran suç dosyasına. Zira Filistinli mülteciler ile Lübnanlı yoksulların yaşadığı bu kamplarda orduların savaşı yoktu, hunharca katledilenler ise genç askerler değil çocuklar, kadınlar ve yaşlılardı.

Sabra-Şatila katliamları emperyalist-siyonist güçlerin uyguladığı bir planın son aşamasıydı. 4 Haziran 1982’de Filistin direniş hareketine karşı saldırıya geçen İsrail savaş makinesi, emperyalistlerle Lübnan’daki gerici-faşist güçlerin (Hristiyan Falanjistler) desteğini arkasına almıştı. Amaç, Filistin direnişi ile Lübnan solunu imha etmek veya Beyrut’tan söküp atmaktı. Siyonist ordu, dünyanın gözleri önünde aylar boyunca Batı-Beyrut’u havadan, denizden ve karadan bombalayarak harabeye çevirdi. Lübnan kaynakları katliam bilançosunu 18 bin ölü, 30 bin yaralı olarak açıklamışlardı. “Uygar dünya”, tıpkı son yıllarda Afganistan, Filistin ve Irak’ta olduğu gibi, katliamı sessizce izlemekle yetinmişti.

Üç aya yakın bir süre direnen FKÖ, emperyalistlerin de araya girmesiyle, 1 Eylül’de, ağır silahlarını bırakarak gerillalarını Beyrut’tan çekti. Çekilme, Amerikan-Fransız-İtalyan askerleri gözetiminde gerçekleşti. Yapılan anlaşma gereği, işgalci İsrail ordusu dahil bütün yabancı güçler Lübnan’dan çekilecekti.

Ancak siyonist katiller tam tersini yaptılar. Meydan onlara kalınca Beyrut’u işgal edip yağmaladılar. Sabra-Şatila kamplarını kuşattıktan sonra, faşist katilleri kampların içine salarak 40 saat süren katliamın gerçekleşmesini sağladılar.

Siyonist ordunun Batı-Beyrut’u işgal ettiğini öğrenen FKÖ yöneticileri büyük bir şaşkınlık yaşamışlardı. Zira Amerikalı özel temsilci Philip Habib, gerillalar Beyrut’u terkettikten sonra geride kalan ailelerinin korunacağına dair güvence vermişti. FKÖ liderleri, emperyalist zorbalara güvenmenin büyük bir hata olduğunu farkettilerinde ise, iş isten geçmişti.

Emperyalist-kapitalist düzenin efendilerinin “özel

himayesi” altında bulunan ırkçı-siyonist canilerin Sabra-Şatila kampları çapında giriştikleri soykırım, vahşet boyutuyla Naziler’i gölgede bırakacak cinstendir. 16 Eylül Perşembe akşamından 18 Eylül Cumartesi sabahına kadar süren katliamdan kurtulanların anlatımları buna tanıklık eder:

“İlk saatlerde Falanjist milisler yüzlerce insanı öldürdüler. Dar sokaklarda hareket eden herşeyin üzerine ateş ettiler. Evlerin kapılarını kırarak, akşam yemeklerinin tam ortasında aileleri son ferdine kadar öldürdüler. Kamp sakinleri yataklarında, pijamaları üstlerinde öldürüldü. Birçok evde pijamalarıyla öldürülüp, kanlı bezlere sarmalanmış 3 ya da 4 yaşında çocuk cesetleri vardı. Fakat çoğu katiller salt öldürmekle yetinmedi. Birçok olayda, saldırganlar kurbanlarını öldürmeden önce organlarını kesti. Çocukların ve bebeklerin kafalarını duvarlara vura vura parçaladı. Kadınlar ve kızlar balta darbeleriyle öldürülmeden önce tecavüze uğradı. Bazen insanlar, sokakta toplu halde kestirmeden öldürülmek için evlerinden zorla dışarı çıkartıldı. Milisler baltayla, bıçakla, erkek, kadın, çocuk ve yaşlı ayırdetmeden öldürerek etrafa terör saçı. Kimi kez, kurban gördüklerini ve yaşadıklarını sonradan anlatabilsin diye, ailenin bir ferdi sağ bırakıp diğer tüm fertlerini sağ kalanın gözleri önünde öldürdüler... Birçok kadının önce ırzına geçilip, ondan sonra öldürüldü. Öldürülen kadınlar sonradan çırılçıplak soyuldu ve vücutlar bir haç oluşturacak şekilde dizildi. Tecavüze uğrayan kızlardan biri sadece 7 yaşındaydı.”

Ailesi katledilen 13 yaşındaki Filistinli bir kız çocuğu ise şunları anlatır: *“... Yanımda sürekli ağlayan 9 aylık yeğenim vardı. Yeğenimin ağlaması askerden birini sinirlendiriyordu. Bu asker sonunda, ‘bu çığlıklardan bıktım usandım’ dedi ve bebeğin omuzuna bir el ateş etti. Bunun üzerine ağlamaya başladım ve ona, bu çocuğun ailemden sağ kalan tek çocuk olduğunu söyledim. Bu söz askeri daha da sinirlendirdi, bebeği yakaladı ve bıçakla keserek vücudunu ikiye ayırdı.”* (Sabra ve Şatila Katliamları, Amnon Kapeliouk, Yalçın Yayınları, s.38)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu soykırımı planlayıp, güdümündeki faşist katiller eliyle uygulatan işgalci İsrail ordusu, başındaki generaller ve onların şefi Ariel Şaron (Sabra-Şatila katliamlarındaki belirleyici rolünden dolayı “Beyrut Kasabı” olarak bilinir), ırkçı-siyonistler ve hamileri tarafından “saygın devlet adamları” olarak el üstünde tutuldular. Kasap Şaron, ömrünü yıkım ve katliamlara adanmış için, ırkçı İsrail devletinin tepesine kadar tırmandı.

“Uygar batı”ya gelince... Ne ABD emperyalizmi ne de AB’deki müttefikleri, Sabra ve Şatila’daki soykırımı itiraz ettiler. Neo-faşist çetenin şefi Bush ise, ABD başkanı olduktan sonra kasap Şaron’u “barış adamı” ilan etti. Katliamdan kurtulanlar ve kurban yakınlarıncas kasap Şaron’a 2001’de Belçika’da dava açıldı. Ancak araya giren ABD emperyalizmi ve ırkçı-siyonistlerin güdümündeki lobiler, o zaman İsrail başbakanı olan Beyrut Kasabı’nın yargılanmasını, Belçika yasalarını ayaklar altına alma pahasına engellediler.

Yarım asırdan beri Filistin halkı şahsında insanlığa karşı ağır suçlar işleyen ırkçı-siyonistlerin Ankara’daki işbirlikçileri de, kasap Şaron’u el üstünde tutanlar arasında. Ölmeden önceki yıllarda Türkiye’deki “nasyonal sosyalist” çizginin temsilciliğine terfi eden Bülent Ecevit, kasap Şaron’u Ankara’da en üst düzeyde ağırlamıştı. Dinci gericiliğin başı Tayyip Erdoğan ise, Ecevit’i de gölgede bırakarak, kasap Şaron’la aracısız görüşebilmek için “kırmızı telefon hattı” bağlatmıştı. Generaller de, neredeyse tüm silah ihalelerini İsrail şirketlerine vererek, milyar doları ırkçı-siyonistlerin hizmetine sunmuştur. Filistin halkının üstüne bomba yağdıran pilotlar ise, son yıllarda, uzun mesafe uçuş eğitimlerini Konya Ovası’nda yapmaya başladılar.

Sabra ve Şatila katliamından 25 yıl, birinci emperyalist paylaşım savaşından 90 yıl sonra Filistin, Afganistan ve Irak’tan yansıyanlara baktığımızda, emperyalist-kapitalist düzenin artık barbarlığın sınırlarını da zorlamaya başladığını görüyoruz. 90 yıl önce ordular savaşırdı, Sabra ve Şatila’da faşist katil sürüleri savunmasız/silahsız insanları parçaladı. Irak’ı işgal eden ordulara gelince... Son teknoloji ürünü silahlarla donanmış bu emperyalist ordular, dört yılda bir milyonu aşkın sivil insanı katletmenin yanı sıra, ülkeyi de yakıp yıkarak ortaçağ karanlığına doğru sürüklüyor.

Sabra ve Şatila katliamlarının üzerinden 25 yıl geçti, ancak Ortadoğu’nun emekçi halkları bu soykırımın hesabını yazık ki henüz soramadı. Bundan dolayı siyonistler, tüm pervasızlıklarıyla Filistin halkını katletmeye, topraklarını gaspetmeye devam ediyor. Siyonistlerin hamiliğini yapan emperyalist güçler ise, bölge halklarının başına yeni felaketler sarmaya devam ediyor. Son günlerde Suriye ve İran’ı hedef alan tehdit ve tacizler yeni felaketlerin habercisidir.

Emperyalist-kapitalist düzen bekçilerinin işlediği vahşi katliamların hesabı sorulmadan, yenilerini önlemek mümkün olmadığı içindir ki, kapitalizme, emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçi rejimlere karşı halkların birleşik devrimci direnişinin hayati önemi giderek artmaktadır.

Fransa da saldırgan koroya katıldı!

Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin İran’a saldırı konusunda “fikir birliği”ne varmak üzere olduğuna dair haberlerin dolaştığı günlerde (bu “fikir birliği”, ABD savaş makinesinin İran üzerine sürülmesi için yapılan hazırlıkların hızlandırılması anlamına geliyor) Paris’ten gelen haberler, Fransız emperyalizminin neo-faşist çeteyle aynı dili konuşmaya başladığının işaretlerini verdi.

Fransa Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner, Rusya gezisi öncesinde Fransa TV ve radyosuna verdiği bir söyleşide “En kötüsüne hazır olmalıyız, en kötüsü de savaştır” dedi.

İran’la müzakerelerin “sonuna kadar” sürdürüleceğini söyleyen Fransız Bakan, İran’ın nükleer silah sahibi olmasının “bütün dünya için gerçek bir tehlike” teşkil edeceğini öne sürdü. Bu ifadeler Kouchner’in, Washington’daki savaş çetesi ve Tel Aviv’deki siyonist cellatlarla aynı zihniyeti temsil ettiğini ortaya koydu.

Fransız şirketlerini, İran’ın açtığı ihalelere uzak durmaya çağırdıklarını dile getiren bakan, “BM harekete geçmese de yakın dostumuz Almanya’nın önerdiği gibi, Avrupa Birliği’nin İran’a yönelik olarak kendi yaptırımlarını hazırlaması gerektiğini düşündüklerini” söyledi. 27 Ağustos’ta Paris’te büyükelçilerle toplantı yapan ve faşizan eğilimi ile bilinen Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy de,

İran’a karşı saldırgan bir politika izlemeye hazırlandıklarının işaretini vermişti. Sarkozy, ABD, İsrail, AB kaynaklı dayatmalara boyun eğmemesi durumunda, İran’a karşı etkili yaptırımlar uygulanması gerektiğini söylemişti.

Neo-faşist çetenin izinden giden Sarkozy ile bakanının saldırgan demeçleri, İran yönetimi tarafından tepkiyle karşılandı. İranlı yetkililer, Fransa’nın gereksiz yere kriz yarattığını dile getirirken, İran petrol bakanı Golam Hüseyin Nozari, Fransız enerji tekeli TOTAL’ın Körfez’de milyarlarca

dolarlık projesi olduğunu, geline yerde bu projenin gözden geçirilmesi gerektiğini söyledi.

Bilindiği gibi, ABD ambargosunu delen -başta TOTAL olmak üzere- Fransız şirketleri, İran’daki yatırımlarını sürdürüyordu. Petrol zengini bu ülkede ABD-İngiliz tekellerinin bulunmaması, son günlere kadar Fransız tekellerinin işini kolaylaştırıyordu. Fransız emperyalizminin dış politikasını büyük tekellerden bağımsız olarak belirlemesi sözkonusu olmadığına göre, şirketlere yapılan uyarıyı da İran’a dönük saldırı hazırlığının bir işareti saymak gerek.

Fransız yönetiminin politika değişikliğine giderek İran’a karşı saldırgan tutum alması ise, emperyalist güçlerin, diğer ülkelerle ilişkilerinin kaba çıkar ve ikiyüzlülüğe dayalı olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Emperyalist güç odaklarının İran’a saldırı konusunda aynı dili kullanması, bu ülke halkları şahsında Ortadoğu halklarına karşı yeni bir cephe açma tehlikesinin artmakta olduğunun göstergesidir. Ancak, bölge halklarına yeni felaketler hazırlayan emperyalist-siyonist güçlerle işbirlikçilerini durduracak, bu güçlerin yeni yıkım ve katliamlar yapmasını engelleyecek bir kitle hareketi yazık ki henüz mevcut değildir. Oysa bölge halklarının, geleceğini tehdit eden böylesine azgın bir saldırıya karşı direnmek dışında bir çıkar yolu bulunmamaktadır.

ABD’nin suç ortakları kaçıyor!

ABD emperyalizmi, halklarını köleleştirip petrolünü dilediği gibi yağmalamak için Irak’ı işgal ettiğinde, peşine takacağı suç ortakları bulmuştu. Savaş kundakçılarının peşine takılarak halklara karşı işlenen ağır suçlara ortak olan gerici-kokuşmuş rejimler, yağmadan pay almanın sanıldığı kadar kolay olmadığını kısa sürede anladılar. Zira zorba Saddam rejimi kısa sürede çökerken, onurunun ayaklar altına alınmasına göz yummayan Irak halkı, vahşi işgale karşı direnerek, ülkeyi emperyalist ordular için bataklığa çevirdi.

Bush’un “fino köpeği” Tony Blair başkanlığındaki İngiltere, 45 bin askerle işgale katılmış, Irak’ın güneyindeki kentler Britanya savaş makinesinin denetimine geçmişti. Oysa şimdi geriye kalan 5 bin askeri geçen haftalarda kentlerden çeken İngiltere’nin, bu askerlerin yarısını Kuveyt’e kaydıracağı söyleniyor.

ABD-İngiltere ikilisinin ardından işgale en çok askerle katılan kukla Gürcistan rejiminin de, Irak’taki asker sayısını azaltacağı bildirildi. The New York Times gazetesinin, “ABD liderliğindeki koalisyon güçleri tamamen Amerikan oluyor” başlığıyla duyurduğu haberde, NATO kapısında onursuz bekleyişini sürdüren gerici Gürcü yönetiminin, Irak’taki işgalci asker sayısını 2008’in Haziran ayına kadar 300’e düşüreceği belirtildi.

Savaş kundakçılarının bir diğer suç ortağı Güney Kore rejimidir. Koreli işbirlikçiler de, Irak’ta bulundurdıkları asker sayısını azaltmaya hazırlanıyor. Kore basınından aktarılan haberlere göre, Seul yönetimi de Irak’taki asker sayısını 1200’den 800’e düşürecek.

Böylece Irak işgaline katılan gerici rejimler işgalci askerlerinin tümünü veya bir kısmını çekmiş olacak. Bunun tek istisnası kraldan çok kralcı olan gerici Avustralya rejimidir. Sadece bu ülkedeki Amerikancı yönetim işgale tam destek veriyor.

Her türlü silah, mühimmat ve teknik altyapı ile donatılmış dünyanın en katliamcı savaş makinesi ve onun kuyruğuna takılanlar... Bunlar, herhangi bir kural ya da yasa tanımadan, her tür insani değeri ayaklar altına alarak acımasızca halklara saldırdılar. Irak’ı yakıp yıkarak harabeye çevirmeyi başaran “uygar batı”nın bu “saygın zebaniler”i katliam, işkence, tecavüz ve yağma konusunda da başarılı olduklarını ispatladılar. Ancak bu devasa askeri güç bir şeyi başaramadı; vahşi işgalciye karşı onuru ve özgürlüğü uğruna direnen Irak halklarını köleleştirmeyi!

Yaşanan bunca yıkıma rağmen, üstelik ülkenin belli bölgeleriyle sınırlı kalan bir direnişle emperyalist orduların acze düşürülebilmesi, onuru ve özgürlüğü için direnen halkların yenilmez gücünü bir kez daha göstermiştir.

İsviçre’de ırkçılık karşıtı eylem

İsviçre’de son yıllarda yükselen ırkçılık ve yabancı düşmanlığı Lozan’da yapılan kitlesel bir yürüyüş ve mitingle protesto edildi. Gösteri 18 Eylül günü mesai saatlerinde gerçekleştirilmesine rağmen 3 bin kişi katıldı.

Ülkede 21 Ekim’de parlamento seçimleri yapılacak. İsviçre’deki sağ partilerden en ırkçı ve faşist kanat olan UDS ve bu partinin başındaki faşist Blocher, seçim kampanyasını daha azgın bir ırkçılık ve yabancı düşmanlığı üzerine oturtmuş durumda. Geçen dönemde de ırkçı-faşist söylemler kullanarak İsviçre Parlamentosu’nda en fazla sandalyeye sahip olan UDS, bu dönem seçim propagandasını daha pervasız bir şekilde ırkçılık üzerinden yürütüyor. Sorunların kaynağı olarak ülkede yaşayan yabancılara işaret ediyor. Yabancı düşmanlığı ve ırkçılık üzerine kurulan bu kampanyada ana tema olarak kullandıkları bir afişle -kırmızı zeminde İsviçre bayrağıyla üç beyaz koyun (beyaz koyunlar İsviçreliler’i temsil ediyor), aynı karenin içinde ama kırmızı zeminin dışına atılmış bir kara koyun (kara koyun faşist zihniyete göre yabancılar oluyor) ülkenin siyasal gündemini haftalardır meşgul ediyor. İsviçre’nin ilerici kamuoyu ve göçmen işçiler tarafından büyük bir nefret ve tepkiyle karşılanan ırkçı kampanya Lozan’da kitlesel bir eyleme dönüştü. İsviçreliler doğal bir refleksle yapıldığı her yerde afişleri yırtarak imha ettiler.

İrkçılık karşıtı eylem, faşist kampanyanın başı olan Blocher’in Lozan’da geleneksel olarak her yıl düzenlenen Yeni Teknolojiler Fuarı’na konuşmacı olarak davet edilmesini protesto etmek için aynı güne denk getirildi. Kitlesel ve coşkulu geçen eylemin temel sloganı “Ne beyaz koyun, ne siyah koyun, ama biz ırkçılığa geçit vermeyeceğiz!” oldu. Bu slogan katılımcı kitle tarafından coşkuyla atıldı.

Bir-Kar/Lozan

Ortadoğu'dan...

İran'a saldırı için geri sayım!

Emperyalistler gizli kapılar ardında yeni işgallerin yol haritalarını çizerken, medya tekelleri konu ile ilgili bilgileri sızdırmaya, işgal komploları kurmaya başladı bile.

En son Telegraph gazetesinde Pentagon ve CIA'nın üst düzey yetkililerine dayandırılarak hazırlanan haberde yer alan iddialara göre, Pentagon İran'da bombalanacak iki bin hedefi listeledi ve İran ile askeri bir kapışmayla sonuçlanacak tansiyonu yükseltme programını devreye soktu! Gazetede yer alan senaryo şöyle: *“İran'ın Irak'a karışması bahane edilerek İran'a sınırötesi operasyon düzenlenip askeri kamplar ve silah fabrikaları bombalanır. Ana hedef Devrim Muhafızları'na bağlı Kudüs Gücü'ne ait güneydeki Fecr üssü olabilir. İran'ın tepki olarak Basra Körfezi'nde petrol nakliyatını bloke etmesi, ABD'nin İran'ın nükleer tesisleri ve silahlı kuvvetlerine hava harekâtı düzenleyerek yanıt vermesinin yolunu açar.”*

Bu senaryo bir istihbaratçının aşama aşama atacakları adımlara ilişkin yaptığı açıklamaya dayandırılarak oluşturulmuş. David Petraeus'un geçtiğimiz günlerde sunduğu Irak raporunda İran'a dair yer alan iddialar ile Burns'ün Türkiye'ye gelmeden önce yaptığı açıklamalar da, bu senaryonun doğruluk payı taşıyabileceği şüphelerini güçlendiriyor. Bush'un, Kasım 2008'de gerçekleşecek olan Başkanlık seçimlerine kadar İran'ı vurması bekleniyor.

Özetle, önümüzdeki dönem Ortadoğu'da zaten kesintisiz olarak varlığını sürdüren emperyalist saldırganlığın dizginlerinden daha da boşaldığı bir

dönem olacak.

İsrail “caydırmak” için uçmuş!

İsrail'in Türkiye üzerinden Suriye'de düzenlediği ve ‘Meyve Bahçesi Operasyonu’ olarak isimlendirilen operasyon hakkında halen net bir bilgiye ulaşılamadı. Operasyon İsrail tarafından da sahiplenildi.

İsrail'in Suriye çıkartması ile ilgili olarak Observer gazetesi, “İran provası” yorumunda bulundu. Observer'da yer alan habere göre, İsrail uçaklarının teknik donanımı bu uçuşun Tahran nükleer tesislerine yönelik bir operasyonun provası olma ihtimalini artırıyor. Ayrıca haberde şu ifadeler yer alıyor: *“Bu, İsrail'in küçük bir hava ihlalinden öte, aralarında Maverick füze ve 226 kiloluk bombalarla donatılmış ultra modern F-15 ve F 7-16'ların da bulunduğu sekiz uçağın yüksek irtifada da uçuşuyla ilgili önemli bir olay. Elektronik istihbarat toplama uçağı ELINT de aralarındaydı.”*

İsrail askeri istihbarat şefi Amos Yadlin'in yaptığı açıklamalar da bu iddiaları güçlendirir nitelikte. Yadlin, meclis komisyonunda yaptığı konuşmasında, *“Geçen yılki Lübnan savaşından sonra Suriyeliler zayıf düştüğümüz izlenimine kapılıp kendilerini görülmemiş bir silah edinme kampanyasına kaptırmıştı. Suriye operasyonu ile caydırıcılık becerimizi yeniden kazandık. Bu yeni durum, İran ve Suriye dahil, tüm bölgeyi etkiler”* diyerek, hedeflerinin Ortadoğu'da hala ABD-İsrail tarafından istila edilmemiş devletleri korkutmak olduğunu açıklamış oluyor!

ABD-İsrail ikilisi İran ve Suriye'yi kana bulamanın planlarını artık açıktan açığa yapıyorlar. Irak'a özgürlük taşıyan “kahraman” askerler, İran'a ve Suriye'ye saldırarak dünyayı büyük bir nükleer tehditte kurtarma misyonunu üstlenecekler. Ancak halen Irak bataklığında nefes alamayan bu emperyalist haydutlar, Ortadoğu'nun artık kendileri için çıkmaz sokak olduğunu er ya da geç görecekler!

Irak'ta ölü sayısı: 1.2 milyon!

Bugüne kadar Irak'ta çok sayıda araştırma yapan Britanyalı araştırma şirketi ORB, Irak işgalinin başladığı günden itibaren Irak'ta ölen sivillerin sayısının 1.2 milyon olduğunu açıkladı. ORB şirketinin bu açıklaması ile birlikte Bush yönetiminin Irak'taki sivil ölümleri ile ilgili yaptıkları manipülasyonlar da boşa çıkmış oldu. Araştırmayı yürüten şirket, araştırma kapsamında Irak'ta bulunan 4 milyon 50 bin 597 eve ulaşarak, her bir evde yaşayanlara; “2003'ten beri çatışmalarda evinizden kaç kişi kurban gitti?” sorusunu yöneltmiş ve bu soruya aldığı yanıtlar üzerinden 1 milyon 200 bin sayısına ulaşmış. ORB şirketinin araştırmalarındaki yanılma payının % 2.4 olduğu belirtiliyor.

Yine araştırmanın sonucunda Bağdat'taki her iki evden birinde kayıp olduğu, Irak'ın Bağdat dışındaki yerleşim bölgelerindeki evlerin ise % 22'sinin savaşta bir kayıp verdiği belirtildi. Ölümlerin % 48'i ateşli silahlarla, % 20'si patlayıcı yüklü araçlarla, kalanlar ise ABD bombardımanları sırasında gerçekleşmiş bulunuyor.

Küresel ısınma BM gündeminde!

Küresel ısınmanın dünya ölçeğinde ortaya çıkan etkileri, bilim insanlarının uyarıları ve yayımladıkları raporlar sonunda Birleşmiş Milletler de konuyu masaya yatırmaya karar verdi. 24 Eylül'deki oturumlarında bu konuyu gündeme alacak olan Birleşmiş Milletler, küresel ısınmaya karşı neler yapılabileceğini tartışacak. Tayyip Erdoğan da dahil olmak üzere 80 devlet ve hükümet başkanının katılacağı toplantıdan iklim değişikliği ile mücadele kararının çıkması bekleniyor.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun yeni başkanı Makedonyalı diplomat Srgjan Kerim, BM'nin iklim değişikliğine verdiği önemi belirterek, “Vakit kaybetmeden ele almamız gereken öncelikli konuları, iklim değişiklikleri, 1000 yıllık kalkınma hedefleri, Birleşmiş Milletler idari reformu ve terörle mücadele olarak belirledik” dedi.

Bilim insanları ise konunun çok geç gündeme alındığı görüşünde birleşiyorlar. Küresel ısınmanın etkilerinin beklendiğinden erken ve güçlü bir biçimde hissedildiğini belirten bilim insanlarına göre artık küresel ısınmanın önüne geçmek neredeyse imkansız, bu şartlarla nasıl yaşanılacağına öğrenilmesi gerekiyor.

Bilim insanlarıncı hazırlanmış olan yeni rapora göre; önümüzdeki birkaç yıl içerisinde sıcaklıklar daha da artacak, ani hava değişimlerine rastlanacak, su sıkıntısı yaşanacak ve bununla beraber tarımda verim düşecek. Eğer sıcaklık artışı 1.5 ila 2.5 dereceyi geçerse bitkilerle canlı türlerinin yüzde

30'u yok olma tehdidiyle karşı karşıya kalacak. Bu değişimlerin en çok etkileyeceği yaş grubu yaşlılarken, en çok etkilenecek gelir grubu ise yoksullar olacak.

Birleşmiş Milletler, küresel ısınmanın etkilerini bugün bu ölçüde yaşamımıza sokan, canlı türlerini tehdit eden bu sürecin hızlanmasına göz göre göre yol açan devletlerin birliği olarak iklim değişikliği ile mücadele etme kararı alacakmış! Küresel ısınmanın en ciddi tetikleyeni olan sanayileşmenin yarattığı sorunların önüne mi geçecekler! Yıllarca bu alanda alabilecekleri önlemleri maliyetleri yüksek olduğu için almamış kapitalist devletler mi yapacak bunu? Ya da nükleer santral, nükleer enerji gibi uluslararası üstünlüklerinin belirleyicisi olan ama doğal yaşamın ve dünyanın katili yönelimlerini bir kalemde çizebilecekler mi? Elbette hayır! Belki Birleşmiş Milletler oturumundan Türkiye'deki “sifon çekmeyin, su damlatmayın” benzeri önlemlerden daha güçlüsü çıkacaktır. Ancak dünyamızı yok edenlerin onu kurtarmaya da niyetleri yok! Çünkü onların tek derdi kârları...

Küresel ısınma sorunu orta vadede insanlığın ve dünyanın varlık-yokluk sorunudur. Ve bugün bu tehdidi karşımıza çıkartan ise kapitalistler ve onların kâr hırsıdır. Bu durumda küresel ısınmanın bundan sonra daha vahim sonuçlar yaratmasının önüne geçebilmenin tek yolu soruna kaynaklık eden üretim biçimlerinin önünü kesmek, üretimi insanlığın ihtiyaçlarının gözetildiği bir biçimde yeniden düzenlemektir. Birleşmiş Milletler'in böyle bir uğraşı olmayacağı ise açıktır!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Biyolojik çeşitlik tehdit altında!

Dünya Doğayı Koruma Birliği'nin Cenevre'de yaptığı açıklamaya göre, dünya üzerinde 16 bin 306 canlı türü yok olma tehlikesi ile karşı karşıya. Her 4 memeliden 1'i, her 8 kuştan 1'i, amfibyenlerin 3'te 1'i ve bitkilerin % 70'i tükenme tehdidi altında.

Canlı türlerinin tükenmesine yol açan en temel faktör ise insan faaliyetleri. Ormanların yok edilmesi, küresel ısınma ve küresel ısınmayı tetikleyen faaliyetler canlı türlerinin dünya coğrafyasından silinmeye yüz tutmasına yol açıyor.

Birliğin hazırladığı rapora göre; ormanların yok edilmesinin ardından Sumatro Orangutan'ı ile Borneo Orangutan'ı ise “tehlike altında”. Hindistan ve Nepal timsahları ise son 9 senede sayıları %58 azalmış durumda.

Daha önce El Nino'dan kaynaklı kırılan, şimdi ise küresel ısınma kurbanı olan mercanlar da soylarının tükenmesi tehditi ile karşı karşıya.

Ayrıca 1217 kuş da tükenme tehdidi altında. Bunların başında kızıl başlı akbaba ile Mısır akbabası denilen kuş türleri geliyor.

Birlik Genel Müdürü Julia Marton-Lefevre, biyolojik çeşitliliğin her geçen gün daha hızlı bir biçimde ortadan kalktığını, soyu tükenen canlı sayısının bugüne kadar 785'i bulduğunu ifade ediyor.

Dünyadan...

Jose Maria Sison serbest bırakıldı!

Filipinler Komünist Partisi'nin kurucusu ve **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin** (ILPS) başkanı **Prof. Jose Maria Sison**, 28 Ağustos 2007 tarihinde, olağan bir görüşme süsü verilerek çağrıldığı Hollanda'nın Utrecht kenti savcılığınca gözaltına alınıp tutuklanmıştı.

Ağustos 2002'den itibaren "terörizmi destekleyen şahıs" nitelemesiyle ABD ve Avrupa Birliği'nin "terör listesi"ne alınan Sison'un politik iltica başvurusu kabul edilmemiş, eşinden dolayı Hollanda'da kalma izni verilmişti.

Tutuklanmasının ardından Den Haag'da bulunan "ünlü" cezaevine konulan Sison bugün serbest bırakıldı. Den Haag mahkemesi, Jose Maria Sison'un iki FKP liderinin öldürülmesi olayına karıştığına ilişkin iddiaların kanıtlanmadığını belirterek serbest bırakılmasına karar verdi.

Almanya'da "KİBİZ" yasası karşıtı yürüyüş

Almanya'da sosyal hak gasplarının yeni hedefinde çocuklar bulunuyor. Almanca kısaltması "KİBİZ" olan yeni çocuk yuvaları yasası, çocuklar ve emekçiler aleyhine değişiklikler içeriyor.

Eğitime yapılan harcamalarda tasarrufa gidilmesi ve eğitim kalitesinin yükseltilmesi yalanlarıyla gündeme getirilen yeni yasa, çocuk yuvaları için ailelerden yapılan kesintilerin %13'ten %19'a çıkarılmasını, öğretmen sayısının azaltılmasını, sınıfların kalabalıklaştırılmasını ve okula yeni kaydolan yabancı çocukların Almanca bilmesi şartı gibi maddeler içeriyor.

Bu yasanın gündeme geldiği günden bu yana, Eğitim ve Bilim Sendikası (GEW) ve Hizmet Sektörü Sendikası Ver.di ile onlara bağlı kuruluşların çağrısı ile Almanya'nın birçok kentinde yaygın ve kitlesel eylemler yapıldı.

Bu eylemlerden biri de 15 Eylül günü Düsseldorf'ta yapıldı. Kuzey Ren Festfalya (NRW) eyaleti çapında katılımın olduğu eylem, yine Ver.di ve ona bağlı sendikaları çağrısı ile gerçekleşti. Eyleme çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu 10 binin üzerinde bir kitle katıldı.

Eylem saat 12:00'de kitlenin DGB binası önünde toplanması ile başladı. Toplanma yerinde yapılan konuşmaların ardından saat 13:00'e doğru kitle, yasayı protesto eden yüzlerce pankart, döviz ve düdük sesleri eşliğinde eyalet meclisine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sloganlar ve düdük sesleri hiç susmadı.

Yürüyüş kolu, uzun bir güzergahtan sonra eyalet meclisi önünde tekrar toplandı. Burada da sendika temsilcileri tarafından konuşmalar yapıldı. Yasanın geri alınmaması durumunda eylem sürecini derinleştireceklerini ve daha etkili eylemlere başvuracaklarını dile getirdiler.

Eyleme Bir-Kar olarak, Almanca "Eğitim sadece zenginlerin faydalandığı bir ayrıcalık değildir!" yazılı pankartımız ve çeşitli taleplerin yazılı olduğu dövizlerimizle katıldık. Bir-Kar imzalı, "Çocuklarımız geleceğimizdir, geleceğimize sahip çıkalım!" başlıklı bildirilerimizi yaygınca dağıttık.

Bir-Kar/Köln

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ABD'de işgale karşı gösteri!

15 Eylül günü ABD'nin Irak işgaline karşı 5 bin kadar kişi Beyaz Saray önünde toplandı. Üzerlerine "Birliklerimizi destekleyelim, savaşı durduralım" ve "Bush'u görevden alın!" yazılı t-shirtler giydiler.

Binlerce göstericinin 3 kilometrelik yolu katettiği eylemde, bazı göstericilerin bariyerleri aşmaya çalışmaları üzerine polisle çatışma çıktı, 200 gösterici gözaltına alındı.

İşgal karşıtı gösteriyi örgütleyenlerden Brian Becker; Washington ve diğer kentlerde binlerce kişinin savaşın durmasını istediğini, 4,5 yılda 3 bin 760 ABD askerinin öldüğünü, artık buna bir son verilmesi gerektiği söyledi.

Gösteriye katılanlar arasında öğrenciler, aileler, emekli askerlere Irak'ta ölen kimi askerlerin aileleri ve Irak'ta görev yapmış askerler bulunuyordu. Bunlardan biri olan ve gösteriye kamuflaj elbisesi ile katılan Phil Aliff, bir yıl Ebu Garib ve Felluce'de kaldığını açıkladı. Kendisine görevlerinin Irak'ta istikrarı sağlamak olduğunun söylendiğini, ancak oraya gidince tek bir şey inşa etmediklerini ve Irak halkının tepkisini çektiklerini söyledi.

Oğlunu işgalde yitiren bir anne ise ABD Kongresi'nden işgale maddi destek sunmayı kesmesini istemek için gösteriye katıldığını söyledi. ABD'nin İran'ı tehdit eden açıklamalarından dolayı korkuya kapıldığını belirtti.

Beyaz Saray önünde toplanan göstericiler çeşitli konuşmalar ve görsel araçlarla ABD'nin işgal politikalarının karşısında durduklarını gösterdiler. Gösteride öne çıkan mesajlardan biri ise ABD'deki işgal karşıtlığının sadece bu eyleme katılanlarla sınırlı olmadığıydı. Konuşmalarda bu sürekli vurgulandı.

MOAB'dan 4 kat etkili bomba!

Rusya şu ana kadar bilinen en güçlü konvansiyonel bomba olan MOAB'tan 4 kat daha etkili bir bomba üretti. Termobarik bomba, "bombaların anası" olarak adlandırılan MOAB'a atıf yapması amacıyla bombaların babası olarak adlandırılıyor. Yeraltı hedeflerini imha için üretilen ve oksijeni yakarak vakum oluşturan bu bombalar, yaydıkları basınçla genelde akciğerleri patlatarak öldürüyorlar. Nükleer olmayan ve radyasyon yaymadığı söylenen bu bomba 10 ton ağırlığında.

Televizyonlarda yayınlanan deneme görüntülerinde uçağın bıraktığı bir bomba alev topu olarak patlayıp dört katlı bir binayı enkaza çeviriyor. Görüntüler ile beraber verilen bilgilere göre, bu bombanın atıldığı anda açığa çıkan ısıdan etraftaki bütün canlılar buharlaşıyor.

Büyük buluş olarak lanse edilen bu bombanın insanlığın çıkarları için değil yıkım için kullanılacağı yeterince açık.

Kenya'da çay işçilerinin grevi

Kenya'da 10 bin çay işçisi Kenya Tarım İşçileri Sendikası önderliğinde 11 Eylül günü daha fazla ücret taleplerini yükselterek greve gittiler. Grev yapan çay işçileri Unilever tekeline ait 18 çiftlikte üretimi durdurdu.

Guyana'da 12 bin şeker işçisi grevde

Güney Amerika'da Atlantik okyanusu kenarında bulunan Guyana'da 1 Eylül günü Guyana Sugar Corpoation'da çalışan 12 bin şeker işçisi greve gitti. Greve katılım %82 oranında oldu. Sendika %12 ücret artışı talebine karşı işveren %6,5 önermişti.

Kavganın sürdüğü her yerde Neruda ve şiiri yaşıyor!

*“Tüm insanlara ışık, adalet ve onur saçacak
mükemmel şehri kazanacağız!
Şiir boşuna yazılmış olmayacak!”*

Neruda

“Tarih, sınıf mücadeleleri tarihidir”, şiir ise “dünyayı değiştirmenin bir aracı”, araçlarından biri... Devrimci şairler bu mücadelenin yılmaz neferleridir... Bundandır, ne zaman bir ülkenin üzerinde kara bulutlar yoğunlaşsa, ilk olarak şairlerin üzerine çarpı atılması. Çağımızın tüm büyük ozanları da geçmişlerdir bu zorlu yoldan... Zindanlardan sürgünlere ve idam mangalarına uzanan bu yolda Nazım, Jara, Lorca adlarının yanında daha yüzlerce isim yankılanmıştır. Ve Neruda “devrim mücadelesinin militan sanatçısı” nitelemesiyle bu onurlu tarihteki yerini almıştır.

Neruda’nın hayatı, tıpkı çağının diğer devrimci ozanları gibi özgün ve yine onlarınki gibi tanındıktır aslında. Genç yaşlarda kendini ortaya koyan sanatsal üretkenlik, zaman içinde gelişen politik duyarlılık, halkın içinde yeşeren şiir, devrim mücadelesine adanmış bir yaşam... Genç yaşlardan itibaren yazdığı şiirlerle dikkat çekecek ama O’nun hayatında en önemli dönemeç İspanya İç Savaşı olacaktır: *“Kıscacı, kendime bir yol seçecektim. İşte bu yolu, İspanya’nın yaşadığı kötü günlerde seçtim ve hiçbir zaman da pişman olmadım”*. İlerleyen yıllarda, hayatının en büyük pişmanlığının bu yola bu kadar geç girmesi olduğunu söyleyecektir...

Neruda için İspanya İç Savaşı *Lorca* demektir. “Şiirimi değiştiren bu İspanya İç Savaşı, benim için bir

şairin ölümü ile başlar” sözleriyle anlatır Lorca’yı. Lorca ile dostlukları Neruda’nın İspanya’ya gelmesi ile başlar ve iç savaş yıllarına dek uzanır. Franco faşizmine karşı mücadele yılları iki şairin de önemli eserlerini verdikleri bir dönemdir. Savaşın sonunda antifaşist cephenin bu iki ozanından Lorca’nın payına ölüm, Neruda’nın payına ise sürgün düşer. Neruda, *“Onu vururlarken insan soyunun yüreğini hedeflemişlerdi”* diyerek anlatır Lorca’nın katledilmesini...

İspanya’dan sınırışı edilen Neruda, Paris’te Franco karşıtı komiteler kurulmasına ön ayak olarak mücadelesini sürdürür. Bu dönemde aralarında Louis Aragon’un da bulunduğu birçok şairle beraber halk toplantıları örgütler. Paris’ten sonra diplomatlık

göreviyle Meksika’ya geçen Neruda burada bir yandan Latin Amerika sanatının temsilcileriyle görüşürken bir yandan da Avrupa’da yükselen Nazizme karşı eserler verir. Anti-faşist şiirleri devrimciler tarafından afişlerde kullanılır.

Şili’ye dönüşünün ardından ‘45’te Şili Komünist Partisi’nden senatör seçilir. Kısa bir süre sonra devlet başkanına karşı sürdürdüğü sert muhalefet nedeniyle “devlet düşmanı” ilan edilir ve Neruda için “kaçaklık” dönemi başlar. Önce Arjantin’e geçen Neruda, ilerleyen yıllarda Batı Avrupa ve Doğu Bloku’nun birçok ülkesini gezer, bu ülkelerin kültürlerini inceler, sanatçılar, devrimciler ile görüşür. Nazım Hikmet ve Neruda’nın karşılaşmaları da bu yıllara rastlar. Ülkelerinden uzak düşmüş bu “vatan haini” “devlet düşman”larının elbette paylaşacak çok şeyleri vardır... Birçok ortak noktası olan bu iki devrimci ozan karşılaştıkları sürgün yıllarında sağlam bir dostluğun temellerini atarlar. İkisi de diğerinden “çağın en büyük şairi” diye bahsedecektir... Nazım’ın ölümünün ardından *“Neden öldün Nazım? Senin türkülerinden yoksun ne yapacağız şimdi”* diye yazar Neruda.

Sürgün yıllarının ardından Şili’ye geri dönen Neruda, Şili Komünist Partisi tarafından başkan adayı olarak gösterilir fakat O Allende’yi destekler. 11 Eylül ‘73’te Allende hükümeti Amerikan destekli kanlı bir darbeyle devrilirken, Neruda evinde kanserle boğuşmaktadır. Darbe ile birlikte işkenceler, katliamlar Şili’nin dört bir yanına yayılır. Pinoche iktidarının da hedefinde ilk olarak ozanlar gelmektedir. Devrimci ozan Victor Jara’nın Santiago stadında katledilişinin ardından Pablo Neruda’nın evi askerler tarafından kuşatılır, eşyaları talan edilir. Neruda 23 Eylül 1973’te kansere yenik düşer ve ölümsüzlüğe uğurlanır. Ölmeden önce yazdığı satırlar son nefesinde bile bağlı olduğu davayı anlatır bize:

*“Anılarım için bu satırları çabuk çabuk yazıyorum.
Büyük yol arkadaşım başkan Allende’nin ölümüyle sonuçlanan o çileden çıkarıcı olaylardan üç gün sonra öldürülmesinin nedenini gizlediler. Ölüsünü gizlice gömdüler (...) Tek bir adama karşı savaşılabilmek için korkularından pek çok tank kullandılar. Şili Cumhurbaşkanı Allende, onları çalışma odasında bekliyordu. Yüce yüreğinden başka kimse yoktu o anda. Dumanlar ve alevler her yanı sarmıştı. Saldırganlar böylesi bir olaktan yararlanmalıydı. Saldırganların onu makineli tüfekle biçmesi gerekti. Zira o görevini bırakmamıştı!”*

Tüm devrimci şairler gibi Neruda da ürettiği değerler ile ezenlerin yüreklerine korku salar. Eserleri en fazla dile çevrilen sanatçılardan olan Neruda’nın şiirleri dünyanın dört bir köşesinde devrimci mücadelenin bir parçasıdır. Ve yine dünyanın dört bir yanında dönem dönem eserleri yasaklanır. *“Oğulları ölen analara türkü”* şiirinden dolayı Neruda hakkında Türkiye’de de örgüt propagandası yapmak suçuyla dava açılmıştır. Tek başına bu bile bir şairin kaleminin gücünü, evrenselliğini ve zamana meydan okumasını anlatır.

Neruda’yı bugün büyük bir şair yapan onun sınıflar mücadelesinde aldığı net tutumdur. Neruda’nın şiiri insanlığın mücadelesinden beslenir ve insanlığın mücadelesini anlatır. O da binlercesi gibi inandıkları uğruna savaşmış ve son nefesine kadar eğilmemiştir. Ve O bu savaşını şiirleri ile güçlendirerek insanlık tarihine en değerli mirası bırakmıştır. Bu nedenle Neruda ve sanatı, tüm karanlığa ve yozluğa karşı aydınlık tarafta verilen mücadelede yaşamayı sürdürecektir.

Yıllar sonra katliamcı devletin gerçek yüzü açığa çıkıyor...

Erdal Eren hala kavganın içinde!

12 Eylül faşist askeri darbesinin yıldönümü vesilesiyle, bugüne kadar açığa çıkmayan bir dizi gerçek tekkelci medyaya yansdı. Ama bunlar arasında en ilgi çeken Erdal Eren davasına ilişkin itiraflar oldu. Eren’in idamının açık bir cinayet olduğu, düzenin kendi hukukunu hiçe saydığı açığa çıktı.

Burjuva medyaya yansıyan haberlerin en dikkate değeri, bir röportajın notlarıydı. Erdal Eren’in yargılanması sırasında bir sorun vardı. Davanın eksiklerine müdahale eden, suçlunun Erdal Eren olduğunu kabul etmeyen biri vardı. Hem de bizzat devletin temsilcisi olarak o salonda bulunan biri! İdam kararını iki kez bozan Yargıtay 3. Daire üyesi emekli hakim Albay Ahmet Turan yaptığı röportajda itiraflarda bulundu. Turan özetle, Eren için idam kararının çabuk alındığını, kesin suçlu olmadığı için idamına karşı olduğunu anlatıyordu. Erdal Eren için “boşu boşuna öldü, yanlış karar kurbanı” diyordu.

Kenan Evren ise tam bir sınıf kınıyla yıllar sonra “yine görevde olsam yine kararı imzalardım” diyebiliyordu. Çünkü “asmayıp da beslesek mi?” diyen eli kanlı katillerden birisiydi. Ahmet Turan ise belki de dönemin idealist bir hakimiydi. Delil yetersizliği nedeniyle idamı eleştiriyordu. Ama anlamadığı nokta, Erdal Eren’in boşu boşuna ölmediği idi. Erdal Eren çalakalem alınan bir kararın kurbanı değil, başından itibaren katliamcı devletin hedefiydi.

İdam kararı hiç de bir “hukuk hatası” olarak yanlışlıkla değil bilinçli bir yönlendirme ile alındı. Türkiye “adalet” tarihinin en hızlı davası görüldü. Delil yetersizliği önemsizdi, yaş sınırı bir gecede aşıldı. Erdal Eren de yaşananların farkındaydı. O, “suçlu” olduğu için ölümü kabullenmedi. O, yapılanın bir göz korkutma ve sindirme politikası olduğunu bildiği için ölümü küçülterek yığıtçe ölümün üzerine yürüdü. Arkada kalanlara onurlu duruşunu miras bıraktı. 17 yaşında bir çocukken faşist düzene kafa tuttu. Bunun bedeli kendi hayatı olsa da geri adım atmadı!

Erdal Eren devrim davası uğruna şehit düştü. Darbe sonrasında örgütlülüğü dağıtılmış, zindanlara atılmış binlerce devrimciye yürünmesi gereken yolu gösterdi.

Kenan Evren haklı! Bugün bu eli kanlı katil yine görevde olsa Erdal Eren gibi devrimcileri asması gerekir! Ama unuttuğu bir şey var. Nice Erdal Erenler yetiştirdi bugüne kadar. Çünkü sınıflar savaşının yüzlerce yıllık geçmişinde hep böyle olagelmıştır. Ahmet Turan gibileri ise, bu düzenin ihtiyaç gördüğünde kendi hukukunu dahi tanımadığını, Erdal Eren gibi yığıt devrimcilerin neden ölümü önemsemediğini anlayamazlar.

Erdal Eren kavgamızın bayrağını daha da yükseklere taşıyarak yeni kuşaklar için umudun simgesi haline gelmiştir. Erdal Eren ölmedi, kağıt üzerindeki sesi - <https://rantey.org>

Ulucanlar katliamı ve direnişinin 8. yılında...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Ulucanlar katliamını yaşayan devrimci tutsaklar anlatıyor...

“... Ve 26 Eylül sabahı ‘arama yapma’ gerekçesiyle, hiçbir uyarı yapılmaksızın devlet tarafından operasyon başlatıldı. 10 kişinin katledildiği, onlarca kişinin ağır yaralandığı katliam şöyle gelişti: Jandarma Alay Komutanlığı’na bağlı Özel Tim ve Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı robocop polisler tarafından başlatılan operasyonda, önce 6. ve 7. koğuşun çatıları delinerek içeriye yoğun miktarda gaz bombası atılırken, bir yandan da ağır silahlarla koğuş taranıyor ve Büyükşehir Belediyesi’ne ait itfaiye araçlarından köpük sıkılıyordu. Birçoğumuz ilk ateşte yaralanırken, iki arkadaşımız da kulelerden açılan bu ateşle öldürüldü. Gece 04:00’te başlayan bu saldırı ve katliam, sabah 10:30’a kadar koğuşların ve barikatın dışından ateşle sürdürüldü. İtfaiye araçlarından sıkılan köpüklerin boyumuzu aşacak kadar yükselmesi ve boğulma tehlikesi oluşması nedeniyle geriye kalan 9-10 kişi koğuşlarımızdan çıkarak havalandırmaya doğru yürürken, bizi bekleyen yüzlerce robocop ve özel jandarma timlerinin joplarla, kalaslarla, kancalı demir çubuklarla ve dipçiklerle saldırısına uğradık. Tamamı yaralı olan bizler buradan 500 metre uzaktaki hamama kadar dövülerek ve sürüklenerek götürüldük. Ölüler ve yaralıların tamamı üst üste yığıldı. İşkencehaneye dönüştürülen hamamda çok organize bir işkence ve katliam gerçekleştirildi. Jitem, sivil polis, cezaevi müdürü, gardiyanların katıldığı bu işkencelerde özellikle ellerindeki listede ismi geçen arkadaşlarımızı katletmeye yönelik saatler süren işkenceler dışında, arkadaşlarımız yakın mesafeden kafalarına sıkılan kurşunlarla katledildi.

Katliam sonrası kadın tutsaklar çıırılçıplak soyularak çıplak götürülmek istenmiş, ancak bu başarılamamış, biz erkek tutsaklar ise çıplak bir halde sevk edilmiş bulunmaktayız. Operasyon bittikten sonra ölümcül yaralara rağmen bir bölümümüz ring araçlarıyla 8-10 saat uzaklıktaki cezaevlerine gönderilirken, diğerlerimiz de 3-4 saat avluda bekletildik. Daha sonra yine dayaklarla, küfürlerle Numune Hastanesi’ne götürüldük. Hastanede kelepçeli ve ayaklarımızdan zincirli bir durumda tedaviye zorlandık. Yer yer doktor ve hemşirelerin dahi karşı çıktığı bu onur kırıcı durumda, ölümcül yaralarımıza rağmen tedaviyi kabul etmeyerek açlık grevine başladık.

Bu durumdayken günlerce hastane kapısında bekleyen ailelerimizle ve avukatlarımızla görüştürülmeyerek vücudumuzda kurşunlarla, kırıklarla ve ağır yaralarla apar topar cezaevlerine sürgün edildik.”

Bir tarih özetidir yaşanan

Anlatmak ne kağıtların harcıdır, ne de dilin

Her kalp atışında, alınan her solukta direniş vardır

İçten bir gülümseyiş, hafif bir tebessüm, tereddütsüz

bir yürüyüşür

*Ölüme meydan okumadır,
Denir ki, gücünüz bize yetmez.
Zulmün önünde diz çökmektense, ayakta ölmenin
resmidir Ulucanlar
Başkaldırımın, özgürlüğe sevdalı yüreklerin tarihin
sayfalarına düştüğü
Ve hiçbir zaman silinemeyecek bir dipnottur.
İsyanın, siper yoldaşlığının manifestosudur,
“Ve elbetteki sevgilim, elbette, dolaşacaktır elini
kolumu sallaya sallaya, en güzel elbisesiyle, işçi
tulumuyla, bu güzelim memlekette hürriyet”
demektir.
İşte bu yüzden cellatlar farketmiştir ki, silahlarını
her zaman göğsünün sol tarafında saklayanların
kurşunu hiç bitmez ve asla tutukluk yapmaz.
Hedef şaşmaz ve atış menzilinın dışına çıkmaz.
Artık kesindir, şafağa az kaldı.
Bilinir ki en koyu karanlık şafağın öncesidir
Ve aslında kısa bir güneş tutulmasıdır Ulucanlar’da
yaşanan...*

Düşmanın korkusu: Birbirine kenetlenmiş bir avuç kararlı devrimci

26 Eylül’de Ulucanlar’da bir devlet katliamı olduğu kadar şanlı bir direniş de yaşandı. 30 Haziran’da başlayan ve çeşitli aşamalardan geçerek 21 Ekim’de konulduğumuz hücrelerde devam eden eylemimizle, teslim olmamanın, diz çökmemenin, düşmana diz çöktürmenin soylu onuruyla dolu bir zafer kazandık. Bu direnişin her anı, her safhası daha şimdiden devrimci dayanışmanın ve devrim davasına kendini adamanın üstün örnekleriyle sınıf mücadelesi tarihine kazanmıştır. On yiğit devrimci şehit düşerken, onlarcası işkenceden geçirilirken diz çökmedi. Düşmanın teslim alma ve onursuzlaştırma girişimleri direnişin granitten kayasına çarparak tuzla-buz oldu. Devrimci iradenin teslim alınamazlığı bir kez daha kanıtlandı. Devrimci dayanışmanın o görkemli bayrağı hep yükseklerde dalgalandı. Düşman bomba ve kurşun sağnağı altında sloganlarımızdan, coşkumuzdan ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kinimizden duyduğu korkuyu iliklerine kadar hissetti. Ölü ya da diri ele geçirdikleri bedenlerimize karşı hayvanca saldırmaları bunun kanıtıdır. Yalan ve demagoji ile şanlı direnişimizi karalamaya çalışmaları, olmadık senaryolara başvurmaları bunun kanıtıdır.

Gerçek anlamda bir savaş yaşandı Ulucanlar’da. Kurşun deliği açılmamış bir karış duvar kalmadı. Bir yanda yüzlerce kişiden oluşan profesyonel katil sürüsü, itfaiyesi, suyu, gaz bombası, köpüğü, keleş, tomsonu, her türden tabancası, telsizi, ABD yapımı shot-gun tüfeği, G-3’ü, copu, kalkanı, çelik yeleği, zırhı, her türden kesici ve delici aracı, henüz ne olduğu belirlenemeyen kimyasal maddeleri ile bir katliam ve işkence şebekesi... Öbür tarafta elinde taş, sopa ve gerektiğinde kendisiyle beraber düşmanı havaya uçurmak için ateşlenmeye hazır tüpler ile inançlı, cüretli, herşeyiyle kendini devrime adanmış olan bir avuç insan...

Onlar gibi savaşıarak hazırlanalım daha büyük kavgalara!

Bugün eğer katliamda yalnızca on şehit verilmişse, bunu bir tesadüf saymak gerekir. Zira geri kalan devrimci tutsaklardan ateşli silahlardan ve öldürücü darbelerden yara almayanların sayısı iki elin parmağını geçmez.

Gerçekte devletin Ulucanlar’daki hesabı daha büyük bir katliamdı. Çatışmaların bitmesine yakın bir evrede, onlarca devrimci tutsağın yaralı olarak ele geçirildiği bir safhada yapılan telsiz konuşmalarında “30-40 kişiyi gözden çıkarın” ifadeleri bunun açık bir kanıtıdır. Aynı şekilde, çatışmada yaralı olarak ele geçirilen ve ölümcül bir yarası bulunmayan Habip ve İsmet’in onlarca tanıgın gözü önünde işkenceyle katledilmesi, Cemal Çakmak’ın ölüler listesinde adının açıklanması, çatışmada başaramadıklarını çatışma sonrasında yürürlüğe koyduklarını gösteriyor.

Sınıf mücadelesinin sertleştiği bir döneme giriyoruz. Milyonların hayatını cehenneme çevirecek saldırılar peşpeşe geliyor. Sermayenin faşist devleti işini kolaylaştırmak için öncü-devrimcileri ezerek, en azından etkisini zayıflatarak, emekçi kitlelere köleliği dayatmak istiyor. Emekçi yığınların bu katliamı kendi dışlarında gerçekleştiren, kendilerini pek de ilgilendirmeyen sıradan bir olay gibi boş gözlerle izlediğini söylemek doğru değil. Henüz devlete olan tepkilerini açıkça ifade edemiyorlar. Henüz kendilerine yönelen saldırılar ile devrimcilerin katledilmesi arasındaki bağı yeterince kuramıyorlar.

Zindanlarda direnmek, yeri geldiğinde bedel ödemek biz devrimci tutsaklar için olağan bir görev. Fakat asıl zor olan, içerde ve dışarda, bunu işçi ve emekçilere anlatabilmek, kavratılabilmek ve onları kendi kurtuluşları için mücadeleye sevk edebilmektir. Bu başarılmalıdır. Bu, onlarca şehidimizin bize başarmamızı emrettiği görevdir. Bu başarıldığında, onlardan akan tek bir damla kan yerde kalmamış olacaktır. Biz tan ağarırken ateş altında yeni halaylara durmaya hazırız.

Yeter ki kavgaya bayrakları dört bir yanda derlenip yükselsin!

(Kızıl Bayrak, Sayı: 79, 20 Kasım ’99)

Partinin düşünen önderleri ve savaşan neferleri önünde saygıyla eğiliyoruz...

Ümit Altıntaş: Partinin sarsılmaz dava adamı

Habip Gül: Partinin komünist işçi önderi

Her dem sevdalı
Ve her an ayaklanmaya hazır
Bir yorulmaz yüreği
Ümit yoldaşın yüreği
Sesinde yıldızlar terleyen
Bir çatal yürek
Zifiri mavi
Gözbebekleri
İki sıcak,
İki güneş damlası
Tanyerinin namlusuna sürülmüş
İki dal mermi...
Genç önderiydi Parti'nin
Kavganın güleç yüzlü militanı
Öfkesi
alının altında
erimiş metaldan bir okyanustu
ve bir yanardağın derinliklerinden
gelirdi
kahkahaları
Aykırı çiçeklere benzerdi sonra
Kayanın yüzünde açan
İnatçı,
Direngen
Bir top ateş dikenini kimi zaman
Kimi zaman bir tutam çiğdem
Ve en çok da
Bir kızılca karanfildir o şimdi
Zafer çelengini süsleyen
...

Bir civan yığitti Habip,
Yaşamın alnında uzayan
Kalabalık bir çizgi
Kararlı, derin...
Ve cengaver bir proleter
Köpüğünde
O şarabi düşlerin
Çakır gülüşü
Karakoçan göklerinden damıtılmış
Ferah bir türkü
Öylesine berrak,
Coşkun,
Sevecen...
Ekim'in saçlarında
Kumral bir rüzgardı esen
Munzur eteklerinden

Ve özgürlük
Saf,
Tortusuz...
Parti'nin bayrağında
Dalga dalga büyüyen
Tanıktır hücreler;
İşkence tezgahları
Asla eğilmemişti başı
De ki, çelikten yoğrulmuştu
gövdesi
Habip yoldaşın
Atıldı en öne
Duvarlar
Demir kapılar tanık
Kor çelikten bir ırmak gibi aktı
Ateşinde kavgamın

Cüret ettik, başardık!

"Devrimcilik bir yıkma ve yeniden kurma diyalektiğidir. Biz 1987'de siyasal mücadele alanına çıktık. Yüzümüzü esasta düzene dönmüş olmakla birlikte, duruşumuz küçük-burjuva devrimciliğini aşmaya ve yıkmaya dönüktü. Ona yönelik eleştirimiz, onun tarihsel bir ara dönemin ürünü olarak neden bittiğinin ilanıydı. Yıkıcı bir eleştiri olarak bunun bir değeri vardı; ama partiye kadar daha ileri bir devrimciliğin, sınıf devrimciliğinin üretilebileceği bir iddiaydı, buna dönük bir cüretti.

On yıllık süreç içinde cüret ettik ve başardık. Geldiğimiz yer, yıkmayla yeniden yaratma arasındaki o ilişkinin şimdi yüzünü tümüyle ve gerçek kapsamıyla düzene dönmesi gereken yerdir. Şimdi bütün değerlendirmelerimizdeki düzene dönük yan gerçek maddi temellerine kavuştu ve bundan böyle bunun üzerinden anlam bulacaktır. Buradan bakıldığında, yeni girdiğimiz partili mücadele evresi, düzeni yıkacak maddi güçleri bulmanın, pratiğini gerçekleştirmenin ve önceki deneyimleri de dikkate alarak bu topraklarda sosyalizmi yeniden yapılandırmanın cüretidir.

Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!

Şan olsun partimize, Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne!"

Ümit Altıntaş/Tuna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"İnancın olduğu yerde zulmün hükmü yoktur!"

"Ben tercihini yapmış bir işçi sınıfı devrimcisiyim, bir komünistim. Bu kokuşmuş düzen ve çürümüş devlet karşısında mevzilenmiş savaşıyorum. Bizim savaşımımız, bilimsel temellere dayanıyor ve gücünü, tarihsel haklılığını bu bilimsel nesnelliğinden alıyor."

"Benim savunmamda yer alan ve iddianamede de altı çizilmiş olan "ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ VE KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ YIKACAĞIZ" cümlesine gelince. Bu cümleyi, benim SOSYALİZM idealimi ve bu düzen karşısında konumlanışımı çok net olarak ifade ettiği için, bilinçlice kullandım. Ben örgütlü bir devrimciyim, bir komünistim. Nasıl ki sınıfsal konumunuz gereği, tarih siz yargıçlara, mesup olduğunuz sermaye sınıfının sömürü, soygun, zulüm ve vahşetine toplum nezdinde 'meşruluk' sağlama, işçi sınıfı ve emekçileri cezalar yoluyla yıldırıp boyun eğmeye zorlama görevi yüklemişse; aynı tarih bana da, sınıfsal konumum gereği, sizin de mensubu olduğunuz sermaye sınıfının saltanatını yıkma ve benim sınıfsal çıkar ve özlemlerimi ifade eden 'SOSYALİZM'i ve 'KOMÜNİZM'i kurma sorumluluğu yüklemiştir. İşte sizin düzeninizi ve devletinizi yıkmak, bu tarihsel sorumluluğum çerçevesindedir.

"Bugün artık daha güçlüyüz, çünkü özlemlerimizin kurmayı "PARTİMİZİN AYAK SESLERİ DAHA ŞİMDİDEN DUYULUYOR!"

Habip Gül/Tekoşin

2. Enternasyonal Gençlik Buluşması başarıyla gerçekleşti...

Gençliğin enternasyonal coşkusu!

Bir-Kar Gençliği olarak yaklaşık bir aydır hazırlıklarını sürdürdüğümüz 2. Enternasyonal Gençlik Buluşması'nı, 15 Eylül günü Almanya'nın Essen kentinde **“Gençlik gelecektir, geleceği biz belirleyeceğiz!”** şiarıyla gerçekleştirdik.

Gençlik buluşmasına Türkiyeli, Alman, Filipinli ve diğer uluslardan yaklaşık 250 kişi katıldı. Etkinliğimiz baştan sona canlı, coşkulu, disiplinli ve devrimci bir atmosferde geçti. Etkinliğe çok sayıda gençlik grubunu davet etmemize rağmen MLPD'nin gençlik örgütü Rebell, hizmet sektörü sendikası Ver.di'nin gençlik örgütü Ver.di Jugend ve Türkiyeli gençlik gruplarından Yeni Demokratik Gençlik (YDG) katıldı. Aynı gün Berlin'de, Afganistan'a asker gönderilmesini ve polis devleti uygulamalarını protesto etmek amacıyla merkezi bir yürüyüş düzenlenmesi, bazı gençlik gruplarının katılımını engelledi.

Gençlik Buluşması'na yaygın ve etkili bir ön çalışmayla hazırlandık. Bu çerçevede Almanya'da çalışma yürüttüğümüz kentlerde gençlik toplantıları düzenledik. Afişlerimizi, özellikle etkinliğimize ev sahipliği yapan Essen kenti ile yakın kentlerde yaygınca yaptık, el ilanlarımızı dağıttık. Güçlü bir politik-pratik çalışma süreci örgütledik. 10 binin üzerinde el ilanı ve 3 bin afiş kullandık. Bu süreçte gerçekleşen kitle eylemlerine, festivallere ve gençlik toplantılarına çalışmamızı taşıdık. Bu sürecin bir diğer kazanımı da çeşitli kurumlarla geliştirdiğimiz bağlar oldu. Ancak çalışmanın en önemli kazanımını, yüzlerce gençle gerçekleştirilen birebir sohbetler ve ulaştığımız yeni ilişkiler olarak tanımlayabiliriz.

Etkinlik öncesi yaptığımız ilk değerlendirmede başarımızın ölçütünü, etkinliği örgütlenme sürecine ne kadar gençlik gücünü katabildiğimiz, yaygın ve etkin bir propaganda için ne kadar materyal kullanabildiğimiz ve geniş gençlik kesimlerinin ne kadarına ulaşabildiğimizle ölçeceğimizi belirtmiştik. Çalışmanın ardından yaptığımız değerlendirmede, henüz istenilen düzeyde olmasa da belli bir başarı sağladığımızı söyleyebiliyoruz.

Yurtdışında özgün bir gençlik çalışmasının henüz oldukça başındayız. Bu yüzden belli bir zorlanma yaşıyoruz. Almanya'da geniş gençlik yığınlarının yaşadığı apolitizm öylesine derin boyutlarda ki, sınırlı çabalarla bu soruna karşı müdahaleden sonuç almak mümkün değil. Gençlerin politik etkinliklere ilgisi son derece sınırlı. Bu nedenle yaptığımız yaygın çalışma katılıma yeterince yansıyamadı. Ancak bizim için aslolan, gençliğin sorunlarını temel alan sürekli ve ısrarlı bir devrimci-politik çalışmadır. Bunu başarmak doğrultusunda anlamlı ilk adımları attığımızı

düşünüyoruz.

Çalışmamız sırasında en çok zorlandığımız alan “üçüncü kuşak” diye tanımladığımız, buranın kültürüyle yoğrulmuş en genç kuşağa ulaşmakta, çalışmanın bir parçası haline getirmekte ve örgütlemekte yaşadığımız sorunlar oldu. Yeni dönemde gençlik çalışmamızda çubuğun bükülmesi gereken alanlardan birisi de budur. Çalışmamızın toplamı üzerinden çıkardığımız bir diğer deneyim ise, yurtdışı gençliğine yönelik çalışmada daha özgün ve yaratıcı araçların kullanımında daha fazla yetkinleşmemiz gerektiğidir.

Kazanımlarla dolu devrimci ve coşkulu bir etkinlik

Sunumu Almanca yapılan etkinlik kısa bir açılış konuşması ve selamlama ile başladı. Sunucu arkadaşlardan biri Ahmed Arif'in “Anadolu” isimli şiirini Almanca okudu.

Ardından Alman, Yunan, Türkiyeli ve Srilankalılar'dan oluşan sekiz kişilik Hip Hop grubu Poedra sahne aldı. İlerici-toplumsal içerikli canlı müziği ile etkinliğe renk katan grup büyük bir ilgi ve beğeniyle izlendi.

Poedra'dan sonra Ver.di Jugend Kuzey Ren Westfalya temsilcisi bir konuşma yaptı. Meslek yapan gençliğin sorunları ile işçi ve öğrenci gençliğin sorunlarını ele aldı. Almanya'da gittikçe gelişen ırkçılığa değindi ve buna karşı yürüttükleri çalışmalardan bahsetti. Etkinlik için kullandığımız çağrı sloganının oldukça isabetli olduğunu belirtti. Konuşmasını ortak mücadelenin geliştirilmesi temennisiyle bitirdi.

Ardından, Bir-Kar Jugend adına hazırlanan, dünyada ve Almanya'da gençliğin emperyalist-kapitalist sistemden kaynaklı sorunlarını anlatan ve buna karşı mücadelenin gerekliliğine vurgu yapan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyonu Hollanda'dan etkinliğimize katılan Filipinli müzik grubu izledi. Grup anons edilmeden önce, Hollanda'da tutuklanan Filipinler Komünist Partisi Kurucusu Jose Maria Sison'un serbest bırakıldığına dair kısa bir açıklama yapıldı. Ardından, Filipinler'deki faşist baskıları ve buna karşı FKP'nin mücadelesini konu alan, İngilizce seslendirilmiş ve oldukça başarılı hazırlanmış bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Biri çocuk, 4 kişiden oluşan müzik grubu oldukça başarılı bir program sundu. Dinleti, fonda Nazım Hikmet'in kızı İsmail Hanım'ın “Çocuklar” şarkısı

öldürülmesin, şeker de yiyebilsinler!” adlı şiiriyle başladı. Grubun çocuk elemanının gitarıyla söylediği şarkı salonda coşkulu alkışlarla karşılandı. Oldukça başarılı bir politik sunum yapan Filipinli müzik grubu “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganı ve yoğun alkışlarla uğurlandı.

Etkinliğin ikinci yarısı Bir-Kar Gençliği adına yapılan konuşma ile başladı. Yaşadığımız toplumda gençliğin yaşadığı sorunlara, bunların sebeplerine, çözümüne vurgu yapan konuşma, örgütlenme ve tüm uluslardan gençliğin birleşik-devrimci mücadelesini geliştirme çağrısı ile son buldu.

Konuşmayı, Salkımsöğüt şiir grubunun gösterisi izledi. Grup, daha önce Türkçe olarak oynadığı, Irak'ta katledilen Ali İsmail isminde bir çocuğun yaşam öyküsünü anlatan oyunun Almanca versiyonunu sahneledi. Salkımsöğüt'ün gösterisi dikkatle ve beğeniyle izlendi. Gösterim sırasında sık sık “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” sloganı atıldı.

Salkımsöğüt'ü, Rebell adına yapılan konuşma ve müzik dinletisi izledi. İki kişinin seslendirdiği ve Rebell'i anlatan bir şarkıyla başlayan sunumu yine Rebell adına yapılan konuşma izledi. Rebel temsilcisi de, bugün Almanya'da gençliğin yaşadığı işsizlik, yoksulluk, ırkçılık vb. sorunlara, gençlik olarak yaptıkları çalışmalara değindikten sonra, konuşmasını birlikte çalışmanın ihtiyacına ve ortak mücadeleye yaptığı vurgu ile sonlandırdı. Ardından yine Rebell'den bir genç arkadaş, gitarıyla Almanca şarkılardan oluşan bir dinleti verdi. Dinletinin ardından salonda “Gençlik gelecektir, geleceği biz belirleyeceğiz!” ve “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganları gür bir şekilde atıldı.

Bu arada AGfJ-Joungstruggle'nin geceye gönderdiği mesaj okundu. Bunu Yeni Demokratik Gençlik adına yapılan, devrimci dayanışma vurgusunu öne çıkaran ve birlikte mücadeleyi dile getiren kısa bir konuşma izledi.

Etkinlik programının finalinde ise Grup Nüans sahne aldı. Zazaca, Kürtçe ve Türkçe parçalardan oluşan programıyla etkinliğimize renk kattı.

Etkinlik hep birlikte çekilen halaylarla sona erdi.

Yürüttüğümüz ön çalışmadan ve etkinlikten aldığımız moral güç ve deneyimle yerellerden başlayarak gençliğin en acil sorunlarını temel alan sistemli bir politik faaliyeti öreceğiz. Kültürel-sanatsal, sportif araçları yaratıcı bir biçimde kullanarak çalışmalarımızı yoğunlaştıracacağız.

Mücadele Postası

Hamburg'da Yılmaz Güney anması

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in ölümünün 23. yılı vesilesiyle Hamburg'da ATIK tarafından anma etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlikten bir hafta önce Yılmaz Güney'in filmleri gösterilmeye başlandı. 16 Eylül günü de anma etkinliği yapıldı.

Anma devrim mücadelesinde şehit düşenler ansına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından Güney'in yaşamıyla ilgili bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Daha sonra Güney'in siyasi kişiliği ve yaşamıyla ilgili bir metin okundu. Ardından yapılan konuşmada, Güney'i anmanın ve onu sahiplenmenin eserlerini ve siyasal kişiliğini en geniş kitlelere tanıtmaktan geçtiği, Yılmaz Güney'in yaşamı boyunca hep ezilenlerin yanında yeraldığı, sanatını ve kalemini hep ezilenlerden yana kullandığı söylendi.

Konuşmanın ardından Bir-Kar olarak anmaya sunduğumuz metin okundu. Daha sonra Grup Cemre programdaki yerini aldı. Devrimci türkü ve marşlarla etkinliğe renk kattı. Etkinliğe 50 kişi katıldı.

Bir-Kar/Hamburg

Emekçinin Gündemi işçilerle buluşuyor...

Emekçinin Gündemi'nin 8. sayısı Küçükçekmece havzasında işçi ve emekçilerle buluşmaya devam ediyor.

İçerisinde Güven Elektrik'te çalışan işçi kadınlara yönelik mücadele çağrısının da yeraldığı bültenin yeni sayısının dağıtımını **Güven Elektrik**'te iş çıkış saatinde gerçekleştirdik.

Fabrika kapısının önünde içeriden kalkan servislerin bahçe dışına çıkmasını beklerken, servislerden birer-ikişer işçilerin gelip gazetemizi alarak dağıtımını yapmaları oldukça anlamlıydı. Kimi servisler işçiler tarafından gazetemizi almak için özel olarak durduruldu. Özellikle kadın işçilerin gazetemize ilgisi yoğundu.

Diğer yandan gazetemizi **Marmara Sanayi Sitesi, Karbosan, Oktaş Oluklu Mukavva, Doğu Sanayi Sitesi** ve büyük tekstil fabrikalarına ulaştırmaya devam ediyoruz.

Emekçinin Gündemi

Düzenleyicilerden Gülsuyu Festivali değerlendirmesi...

Ortak iş yapma kültürünü geliştiriyoruz!

Gülsuyu Mahallesi'nde ortak olarak düzenlenen ilk festivalin örgütlenme çağrısından örgütlenme sürecine ve festival anına kadar bütünüyle değerlendirerek, gelecek senelerde daha iyi festivaller örgütlemek istiyoruz.

Ortak örgütlenmesi yönüyle olumlu bir adım olan festival için ayırım gözetmeksizin tüm devrimci-demokratik kurumlara çağrı yapılmıştır. ÖDP, DTP, EMEP, Alınteri gibi siyasetler katılmayacaklarını belirterek yer almazken, GÜLSUYU-GÜLENSU GÜZELLEŞTİRME DERNEĞİ, PİRSULTAN ABDAL DERNEĞİ, TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ, HKM, PDD, BDSP, PARTİZAN, DHP, KÖZ, DK, ESP VE SDP çağrıya olumlu cevap vererek yer alacaklarını belirtmişlerdir. Temmuz'da başlayan toplantıların üçünsünden itibaren SDP de yer almıştır.

Festivali örgütlerken mahallemizde yaşanan sorunlara dikkat çekmek, çözümlerini tartışmak, geniş bir çevreyi biraraya getirmek ve yitirmeye çalışılan değerlerimize sahip çıktığımızı göstermek istedik. Ana temasını da mahallemizin temel sorunlarından olan yozlaşma, yıkımlar, yoksulluk oluşturdu.

Bu çerçevede paneller, tiyatrolar, dinletiler, yürüyüşler vb. yapabileceklerimizi tartıştık. Ortak iş yapmanın gereği olarak ortak paydalarda buluşabilmek için tartıştık.

Kapsayıcı olmak, birliği geniş tutmak önemliydi bizim için. Bu yüzden tartıştığımız konularda ilkesel tavizler olmadığı sürece taraflar ortak paydada buluşmayı hedefledi. Önemli olan festivalin örgütlenmesinde emek harcamak ve yaptığı işi ciddiye almaktı bizim için. Ortak iş yapma kültürü de böyle gelişecekti. Ortak iş yapma çabası içinde istenilen ciddiyeti ve önemsemeyi göstermeyen ESP'ye uygulanacak yaptırım da festival komitesince tartışıldı. İkisi önemli kararların alındığı toplantılar olmak üzere 4 toplantıya katılmamıştır ESP ve aldığı görevlere dair net bilgi vermeyerek örgütlenme sürecini zora sokmuş, bizleri oyalamıştır. Alınan görevlerin netliğe kavuşmaması, önemli kararlar alınırken ve de kimi konularda tartışmayı açan ESP iken toplantılara hiçbir gerekçe dahi sunmadan gelmeyerek hazırlık sürecini geciktirmiştir. Bu nedenle komite tarafından açıklama istenmiştir ESP'den. ESP ise eleştirilerin haklı olduğu ancak başka işleri olduğu için gelemedikleri gibi kabul edilemeyecek bir açıklama yapmıştır. Her kurumun yoğun işleri arasında örgütlenmektedir bu festival. Toplantılara gerekçe belirtmeden, haber vermeden katılmamak ve toplantı sonuçlarını takip etmemek kabul edilemezdir. Bu nedenle özeleştirisi samimi bulunmamış, sonraki festivallerde de karşılaşıacağımız ciddiyetsizliklere adaletli tavır alabilmek için oy

çokluğuyla, ESP festivali örgütleyen kurumlar arasından çıkarılmıştır. Kararın ertesi günü ESP kararı tanımamaya, dayatmalara girişmiş, hatta örgütleyen kurumlara hakaret eden boyuta getirmiştir işi. Kararda ısrarcı olununca destekçi kurum olmayı da istememiş, tamamen festivalin dışında kalmıştır.

Kısıtlı imkanlarla örgütlenen festivalde görev ve sorumluluk, iş yapma ve organizasyon örgütleyici 11 kuruma eşit yayılamamıştır.

Ortak iş yapmada komiteleşmeye gidilmeyerek toplantıların hantallaşmasına neden olunmuştur. Tartışmaların önemsiz ayrıntılara sıkıştırılması ESP'nin toplantıları geciktirmesi gibi etken de eklenince, festivalin kitle çalışması ayağı zayıf kalmıştır. Bu da katılımın istenilen oranda olmaması şeklinde yansıdı. Duyurusu daha çeşitli yöntemlerle daha ilgi çekici yapılabilirdi örneğin...

Festivalin amacını yansıtmada kürsüden yapılan konuşmalar yetersiz kaldı.

İlk defa ortak festival örgütleyen olmanın acemiliğini görmek mümkün. Tüm eksiklerine ve olumsuzluklarına rağmen yaptığımız festival çalışması ilk defa mahallemizde bu kadar geniş bir çevreyi organizasyonda biraraya getirmesi açısından önemli bir deneyim sayılabilir.

Bu tür organizasyonlarla gerçek özveri, samimiyet, ortak iş yapma becerisinin yetkinleşeceğini düşünüyoruz.

Paneller, halk toplantıları, çocuk oyunları, tiyatrolar, konserler beğeni toplarken, bunların süreklilişmesinin de bir ihtiyaç olduğu, sürekliliştikçe katılımın da artacağı görüldü.

Festival alanında standlar ilgi çekerken, inisiyatif dışı davranışlara izin vermemedeki ısrar disiplinliliği sağladı.

Bu ilk festivalde emek ve özveri gösteren kurumlarla ve desteğini sunan halkımızla daha güzel festivallerde buluşmak umuduyla...

Festival Tertip Komitesi'nden

Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Maltepe Şubesi, Gülsuyu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, BDSP, DHP, Partizan, Köz, Proleter Devrimci Duruş, DPM Devrimci Komünistler

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

On'lar on yeni ustası
devrime uzanan yolun
İnançla döşedikleri taşlar
mihenk taşları olacak
kavgamızın
Ve yüreğimizdeki umut
Sınırsız topraklara yol olan
ayak izleriyle çoğalacak
onların

On'lar on yeni yara göğsümüzde
Zaptettikleri şafak
zaferler takvimimizde
son yaprak
Acı içinde değil
gururla
kıskanarak
anımsayacağız yüzlerini
Ve seslerimize katıp yüzlerini
aydınlık şarkılar söyleyeceğiz
yıldızlara bakarak

On'lar on yeni meşale ellerimizde
on yenilmez savaşçı
devrime adanmış on ömür

Yoldaşlarımız...

Adları;
Habip, Ümit,
Adları;
Abuzer, Mahir, İsmet, Önder
Adları;
Halil, Aziz, Ahmet ve Zafer
Adlarını taşıyacak çocuklarımız

**Unutmadık,
unutturmayacağız...**